

ကျွန်ုပ်တို့

ရိုင်းပုတ်နုမြို့တံတိုင်း

BURMESE CLASSIC

ဒီဗွဲ ... နေ့မပူပါဘူး

ဒီပေမံ ... နှလုံးသားတွေ

ခြောက်သွေ့ အက်ကွဲနေတယ်။

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၉၆၃၀၇၀၉
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၁၉၇၀၈၀၉
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်သင်းသင်းမွန် (သင်းစာပေ)
(မြ-၀၄၂၃၂)၊ အမှတ် (၁၀)၊
ရတနာမြိုင်လမ်း၊ (၁၂)ရပ်ကွက်၊
လှည်းတန်း၊ ကမာရွတ်မြို့နယ်။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးကျော်စိန် (ကျောက်စိမ်းပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၁၇၁)၊ ၃၃-လမ်း(အထက်)၊
ရန်ကုန်။
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊
နိုဝင်ဘာလ။
- တန်ဖိုး - ၁၂၀၀ ကျပ်
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- ဖြန့်ချိရေး - မြိတ်စာပေ
အမှတ် (၁၉၀)၊ ၃၁-လမ်း၊
ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း-၇၀၄၄၉၀
- အထက်ပြန်မာပြည်ဖြန့်ချိရေး - နဂါးစာပေ (မန္တလေး)
ထွန်းဦးစာပေ (မန္တလေး)

၈၉၅ . ၈၃

နေခ
လှိုင်းပုတ်လို့ ပြိုတဲ့ကမ်း / နေခ၊ - ရန်ကုန်
သင်း၊ ၂၀၀၉
၁၇၀ - စာ ၁၃၊ ၅ x ၁၈ စင်တီ၊
(၁) လှိုင်းပုတ်လို့ပြိုတဲ့ကမ်း

နေခ

လှိုင်းပုတ်လို့ပြုတဲ့ကမ်း

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုတော်)

နေဝ

လှိုင်း
ပုတ်
လှိုင်း
ဂန္ထ
ကမ်း

ဖြန့်ချိရေး
မြတ်စာပေ

အမှတ် (၁၉၀)၊ ၃၁-လမ်း (အထက်)၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၇၀၄၄၉၀

www.burmeseclassic.com

ဘဝမှာ အရိုးခွဲနေတဲ့ ခံယူချက်နဲ့ အယူအဆတစ်ခုက သူရောင်ထဲမှာ
အမြဲတိန်းအောင်းနေပါတယ်။ အဲဒါကလဲဆိုတော့ ထူးစစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး
အယ်သူတို့မှ အရှုံးပေးတူးဆိုတဲ့ ခံယူချက်နဲ့ ထူးစစ်သာလျှင် သူပစတာနဲ့
အရိပ်အောက်မှာ ရှိနေမယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆတစ်ခုပါ။

အခန်း (၁)

အဆောင်ပိုင်ရှင် ဦးလေးသောင်းက အပေါ်ထပ်ကို တက်လာပြီး ဧည့်သည်လာတယ်လို့ ပြောလိုက်တာကြောင့် ထူးစစ်အိပ်ယာကနေ လူးလဲ ထလိုက်ပါတယ်။

နာရီကြည့်လိုက်တော့ မနက်ခုနစ်နာရီပဲ ရှိသေးတယ်။ ညက တစ်နာရီ တော်မှ အိပ်ရတဲ့အတွက် အိပ်ရေးက သိပ်မဝချင်ဘူး။ သူနဲ့အတူတူနေတဲ့ ထွင်းတောတော့ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်အိပ်လို့ ပါးစပ်ကလည်း ပွစိ ပွစိနဲ့ တောနွဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာ ရည်းစားနဲ့ချိန်းတွေ့နေတာ ဖြစ်ပေမယ်။

ထူးစစ်ပုဆိုးကို သေသေချာချာပြင်ဝတ်ပြီး အောက်ကိုဆင်းလာခဲ့တယ်။ အောက်ရောက်တော့ ပုပ်သိုသိုးမျှော်ရှာနေတဲ့ စုနဒီကိုတွေ့လိုက်လို့ အလိုလို ပခုံးတစ်ချက် တွန်မိသွားတယ်။ အမှန်က အစောကြီးထဲက စုနဒီ ဖုန်ဆီမို့ တောင်းပါတယ်။ သူ့ဆီကို သူမကလွဲပြီး ဘယ်သူလာတတ်လို့လဲ။ ခုဆို စောင့်ရလို့ စိတ်ဆိုးနေမှန်း မျှော်ရှာမှာ ပေါ်လွင်နေတယ်။

“မနက်အစောကြီး သွားစရာရှိလို့လာတင်”

သူက စုနဒီနဲ့မျှော်ရှာချင်းဆိုင်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ လေသံကို အတတ်နိုင်ဆုံး လျော့ချပြီး မေးလိုက်တာပါ။ ဒီလိုပါပဲ သူတာ ဘယ်လောက်ပဲ သတ္တိရှိတဲ့လူ ဖြစ်ပါစေ၊ သူမရွေ့တိုရောက်တိုင်း လေသံနဲ့အပြုအမူကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဖြေပြစ်အောင် ပြုပြောဆိုထွေရှိပါတယ်။

“ဘာအစောကြီး ရှိသေးတာလဲ။ အခု မနက်ခုနစ်နာရီ ထိုးနေပြီ။ နင်တို့ ယေသက်ရှားလေးတွေတာ အရမ်းကို အအိပ်ကြီးတာပဲ”

စလာပြီး ဒါတာ ပြဿနာနဲ့ပတ်သက်ပြီး စကားလုံးတွေ ရွေးချယ်ထိုက်တာ။

“ထားပါတော့တာ. . .အခု နင်ဘယ်သွားမလို့လဲ”
“ဘုရားသွားပြီး ယတြာရွေ့ရမှာလေ . . . ဘာလဲ နင် မေ့သွားပြီလား”

“မပေပါဘူးဟာ . . . ငါက မနေ့ကပြောတဲ့ ဗေဒင်ဆရာ စကားကို နင်မယုံဘူးထင်နေတာ”

“ထူးစစ် . . . နင်အရမ်းစကားများတာပဲ။ အခုပြန်ပြန် မျက်နှာသွားသစ်၊ ပြန်ပြန်ဆိုတာ အပြန်ဆုံးကို ပြောတာ နော်။ ယတြာက ခုနစ်နာရီကနေ ရှစ်နာရီကြား အပြီးချ ရမှာ”

“ငါ မလိုက်လို့မရဘူးလား”

“လုံးဝမရဘူး . . . နင်လိုက်ခဲ့ရမယ်”

သူရဲ့မဖြစ်နိုင်မှန်ဆီက အယူခံကို သူမက ချွမ်းချွတ်ပေါ့ ပယ်ချလိုက် ဆင်ြင့် ဘယ်မှမပြောတော့ဘဲ အဆောင်ထဲ ပြန်ဝင်လိုက်တယ်။ ထို့နောက် ဆိုယ်လက်သန်စင်ပြီး အဝတ်အစားလဲကာ အပြန်ပြန်ထွက်လာခဲ့တယ်။

“ဒီလိုကျတော့ ပြန်သားပဲ”

သူမက သူပြန်ထွက်ထွက်လာခြင်း ဆီးပြောပြီး ရှေ့ကနေ ထွက်သွားလို့ နှိအောင် မနည်းလိုက်ခဲ့ရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ နှစ်ယောက်အတူတူ ယှဉ်လျှောက် မိတဲ့အချိန်မှာ သူမက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားတဲ့လေသံနဲ့ သူ့ကိုလှည့်ပြီး ထပ်ပြော တယ်။

“ဒီမှာ ထူးစစ် . . . ငါ့လိုသူငယ်ချင်းမျိုး နင့်တစ်သက် ဘယ်တော့မှ ရှာတွေ့မှာမဟုတ်ဘူး”

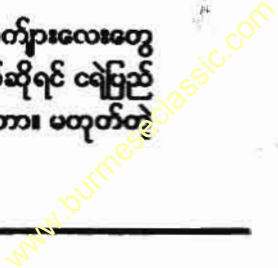
“ဘယ်လို အထောက်အထားမျိုးနဲ့ ပြောတာလဲ ဂုနဒီ”

“နင့်ကို ကုသိုလ်ရမယ့် နေရာမျိုးခေါ်သွားလို့လေ”

“ဘာမှမဆိုင်ပါဘူးဟာ . . . ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ဆိုတာ ဘုရားရှိခိုး၊ ပုတီးစိတ်၊ သတ်သတ်လွတ်စားမှ ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါတွေကို လူကြားကောင်းအောင်လုပ်ပြီး စိတ်ဓာတ်က ညစ်ညမ်းပေစုတ်နေရင် အလကားပဲ။ အရေး ကြီးတာ စိတ်နဲ့ပဲဆိုင်တယ်။ စိတ်သာလျှင် ဘဝတစ်ခုကို ပြောင်းလဲနိုင်တယ်”

“အပိုတွေမပြောနဲ့ ထူးစစ်။ နင်တို့ယောက်ျားလေးတွေ ဟာ ဘုရားနဲ့ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားရမယ်ဆိုရင် ခရဲပြည် သွားရသလို အသေအလဲ ကြောက်နေကြတာ။ မဟုတ်တဲ့ နေရာဆို ရှေ့ဆုံးကပဲ”

“အဲဒီထဲမှာ ငါမပါဘူး . . . ဂုနဒီ”

လှိုင်းပုတ်လျှိုမြို့တဲ့တမ်း

“အဖြင့် ငါခေါ်တာ ဘာလိုပြင်းလဲ”

“အရမ်းအိပ်ချင်နေလို့ပါ . . . ညက တစ်နာရီကျော်မှ အိပ်ရတယ်”

“တင် . . . ဘာလုပ်နေတာလဲ”

သူ့ခဏစဉ်းစားလိုက်ပြီး . . .

“ဒီလိုလေတာ . . . မရသေးတဲ့စာတွေများနေလို့ ကျွတ်နေတာ”

သူလိပ်ဟာ ဗမိရိလို့ ထင်ပါတယ်။ သူမက ရိပ်မိသွားတယ်။

“ဘာလို့ လိပ်ပြောနေတာလဲ ထူးစစ်။ ညက မိန်းကလေး အဆောင်ရှေ့မှာ ဝစ်တာသွားတီးတာ မတုတ်လား”

သူ့ခဏစားကြောင့် ပြဿနာတော့ စပြီလို့ စိတ်ထဲမှာ တွေးလိုက်မိတယ်။ အကြောင့် အဆင်ပြေဆုံးနဲ့ သူမကျေနပ်လောက်မယ့်စကားကို ရွေးချယ်ကာ ဆင်ခြေပေးလိုက်တယ်။

“ငါ ဆန္ဒလုံးဝမပါဘူးဆိုတာ အတိအကျ အာမခံတယ် စုနဒါ၊ လွှင့်ဦး တောင်းတောင်းပန်ပန်နဲ့ အတင်းခေါ်လို့ အားနာပြီး လိုက်တီးပေးတာ။ အခု နင်ဘုရားသွားပြီး ယတြာချေမှာ မတုတ်လား။ တုသိုလ်လုပ်ခဲ့လူက ဒေါသ ထွက်ရဘူး။ စိတ်မဆိုးရဘူး . . . ပြီးတော့ ကိုယ့်ကို ကူညီခဲ့လူကိုလည်း ရန်မရာရဘူး။ နင့်စိတ်ကို ထိန်းလိုက် ပါတာ . . . ငါတောင်းပန်ပါတယ်”

စုနဒါ အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို ကိုက်တာ သက်ပြင်းချလိုက်တယ်။ ငယ်ငယ်လေးထဲက ခင်မင်လာသူမို့ ထူးစစ်နဲ့ပတ်သက်ရင် ဘယ်အရာကိုမှ သည်းမခံချင်ပါ။

“ငါ ဘုရားသွားမှာမို့ စိတ်လျော့လိုက်တာနော်။ အခြား အချိန်ဆို နင်မလွယ်ဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် တာ”

သူ့စိတ်ထဲမှာ သူမစိတ်လျော့သွားလို့ အရမ်းဝမ်းသာတယ်။ တော်သော တာပေါ့။ ဘုရားတယ်လို့ . . . မို.မို.ဆိုရင် မလွယ်ဘူး။

“ထူးစစ်”

“တင်”

“ငါ မကြိုက်တာကို နင်ဘာဖြစ်လို့ လုပ်နေတာလဲ”

“ငါ့သနားဆိုတာ ခက်တယ်တား၊ ငါ့ကို ဝမ်းတာတီးတာ
ကဗျာရေးတာနဲ့ ဆွယ်ရင် ဘယ်လိုမှနေလို့မရဘူး”

“အဲဒါ လွယ်လွယ်လေးပဲ၊ နင် ဝမ်းတာတီးချင်ရင် ငါ့ကို
ပြော”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ငါ့လာ နားထောင်ပေးမယ်”

“ကဗျာရေးချင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဲဒါ ပိုလွယ်တယ်၊ ကိုယ့်စာအုပ်ထဲမှာ ကိုယ်ရေးပြီး
သိမ်းထားပေါ့”

“နင်ပြောမှပဲ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဆိုရတော့တယ်၊
ပညာရှိမရယ်
တင်း တင်း တင်း

သူမ သဘောကျစွာနဲ့ ရယ်မောလိုက်ပါတယ်။ သူ့အဖို့ သူမရယ်သံတာ
ရှလုံးသားမှာ အမြဲတမ်း ပျော်ဝင်နေတဲ့ သံယောဇဉ်အပိုင်အမဲလေးတွေဆိုတာ
အယ်သူသိနိုင်မှာလဲ။ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်တံတိုင်းကို အကြိမ်ကြိမ်
မြတ်ကျော်ပြီး သူမရင်ထဲက ချစ်တံခါးကို ရိုးကြောင်ရိုးတွတ်နဲ့ ဖွင့်ဖို့ ကြိုးစား
နေတာကြာပါပြီ။ သူ့ရင်ထဲမှာ သူမကို ချစ်လိုက်စိတ်အချိန်ကပြေး ဖွန်းကြပ်
မိတ်လှောင်နေတဲ့ အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ မျက်မမြင်လူတစ်ယောက်လို
ထွတ်ပေါက်ပျောက်နေပြီ မတုတ်ပါထား။

သူရားရင်ပြင်ပေါ်ရောက်တော့ သူမက ယူလာတဲ့ ဝယ်ယောင်းတိုင်နဲ့ အမွှေးတိုင်များကို အဝီထောင့်မှာ သေချာတပ်လှူပြီး သူရားရင်ခိုးနေတယ်။ သူလည်း တစ်ယောက်ထဲ ဝေါင်တောင်တောင်ဖြစ်နေလို့ ဆုတောင်းပြည် ကျောက်တုံးဆီ လျှောက်သွားပြီး အောက်ဝါအတိုင်း ဆုတောင်းလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော်သည် ဝုနဒိအား အမှန်တကယ်ချစ်မြတ်နိုး ပါသည်။ ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် ဤကျောက်တုံး သည် ပေါ့ပါးစေသတည်း”

သူဆုတောင်းပြီးတာနဲ့ တပြိုင်တည်း ကျောက်တုံးကို ကောက်မလိုက် တယ်။ ဒီပေမယ့် ကျောက်တုံးက ထင်သလိုမပေါ့ဘဲ တော်တော်ကြီး လေးနေ သဖြင့် စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်ဖြစ်သွားပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ဆုတောင်း လိုက်ပါတယ်။

“ကျွန်တော်သည် ဝုနဒိအား အမှန်တကယ်ချစ်မြတ်နိုး ပါသည်။ ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် ဤကျောက်တုံး သည် စောစောကအတိုင်း လေးပါးစေသတည်း”

သူ ဒုတိယအကြိမ်ဆုတောင်းပြီး ကျောက်တုံးကို ကောက်မလိုက်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျောက်တုံးက စောစောကထက် ပိုလေးဆလို ခံစားမိလိုက်လို့ အပြန်ပြန်ချကာ အားရဝမ်းသာနဲ့ လက်အုပ်ချိုပြီး ပြောလိုက်တယ်။

“အရှင်မြတ်စွာသူရား . . . သားတော်ဒုတိယကိုပဲ အတည် သတ်မှတ်ပါတယ် သူရား။ ပထမက အစမ်း ‘မ’ ကြည့်တာပါ သူရား”

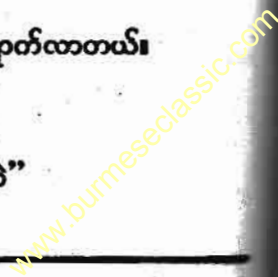
သူပြောပြီးတဲ့အချိန်မှာပဲ အနားကို သူမရောက်လာတယ်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“တဲ့ . . . တဲ့ . . . ဆုတောင်းနေတာ”

“ထူးထူးဆန်းဆန်း ဘာဆုတောင်းတာလဲ”

“စာပေးပွဲအောင်ပါစေလို့”

ဒီတစ်ခါတော့ သူ့စကားကိုယုံသွားပြီး ဘာမှဆက်မပေးတော့ဘဲ ရွေ့တထွက်သွားတယ်။

ဒီလိုနဲ့ သူမကိုပြန်ပို့ပြီး အဆောင်ပြန်လာတော့ လွင်ဦးက တောောင်သွားဖို့ အဆင်ပြေနေပြီ။

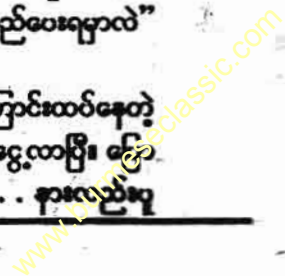
- “အစောကြီး ဝုနဒီလာခေါ်တာဆို”
- “တုတ်တယ် . . . သုရားသွားတာပါ”
- “ဘယ်လိုလဲ . . . တော်တော်ဖျော်လာရဲ့လား”
- “အချစ်ဆိုတဲ့အရာက လူတွေရဲ့စိတ်ကို အစဉ်နမ့်၊ လန်းဆန်းစေမှန်း မင်းသိပါတယ်”
- “ထင်လို့ပါကွာ . . . အချစ်ခင်ပီလို ဆိုစာနေတဲ့လူမျိုး မင်းမှ မတွေ့ဘူးတာ”
- “ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ”
- “အသဲကွဲတဲ့ လူတွေလေ”
- “ဒီတော့ မင်းပြောမှလား”

သူ နံရံမှာချိတ်ထားတဲ့ ဝစ်တာကိုဖြုတ်လိုက်တော့ လွင်ဦးက . . .

- “မင်း ဘာလုပ်လို့လဲ”
- “ဝစ်တာတီးမလို့”
- “မတီးနဲ့တော့ကွာ . . . ငါ့ခိုက်ဆာနေပြီ”
- “မတီးနဲ့တော့ကွာ . . . ငါ့ခိုက်ဆာနေပြီ”
- “တစ်ပုဒ်ထဲပါကွာ”
- “ဒီလောက်တီးချင်လည်း နေခဲ့တော့၊ ငါ့သွားတော့မယ်”
- “ဟာ . . . ငါ့ပါလိုက်မယ်”

သူ ဝစ်တာပြန်ချိတ်ပြီး လွယ်ဆိတ်ကို တောက်တိုင်ကာ လွင်ဦးနောက်မှာ ဆိုက်လာခဲ့တယ်။ လမ်းမရောက်တော့ သူနဲ့လွင်ဦး ပရုံးချင်းယှဉ်ပြီး ဆွတ်ခိတြာတယ်။

- “မင်း ငါ့ခံစားချက်ကို လုံးဝနားလည်မပေးဘူး”
- “ဘာခံစားချင်လဲ . . . ငါက ဘာကို နားလည်ပေးရမှာလဲ”
- “ဝုနဒီနဲ့ ပတ်သက်ပြီးပြောတာ”
- “တော်စမ်းပါ ထူးစစ်ရယ်၊ မင်းရဲ့ အပ်ကြောင်းထပ်နေတဲ့ အကြောင်းအရာကို နားထောင်ရတာ ပြီးငွေ့လာပြီ။ မြော်ချင်ရင် တန်ဖောင်းရောက်မှ ဆက်ပြော . . . နားလည်သူ

ဗိုက်လည်း ဆာဆိုရင် အပြန်ဆုံး ငါသေသွားလိမ့်မယ်”

ထွင်းဦးရဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ် စကားလုံးတွေကြောင့် သူ့အောင့်သက်သက်နဲ့

ပါစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရတယ်။ ခုချိန်မှာ ထွင်းဦးက သူ့ရဲ့ဆရာ . . . အချစ်နဲ့

ပတ်သတ်လာရင် ထွင်းဦးဆိုတဲ့အကောင်က PHD တောင် ယူလို့ရနေပြီ။

ယခုအချိန်အထိ ထွင်းဦးရဲ့အဝမှာ လိုက်လို့ပုရဘူးဆိုတဲ့ မိန်းမမရှိခဲ့ဘူး။

ထွင်းဦးကလည်း လူပါ။ မရနိုင်ဘူးထင်တဲ့ မိန်းကလေးတွေဆိုရင် ယောင်လို့

တောင် မဝမ်းညူ။ သာပဲဖြစ်ဖြစ် ထွင်းဦးက သူ့ထက် အများကြီးသားပါတယ်။

ကန်တင်းရောက်တော့ ထွတ်နေတဲ့စားပွဲဝိုင်းမှာ သူတို့နှစ်ယောက်

ထိုင်လိုက်ကြတယ်။ အချိန်က နည်းနည်းစောနေသေးလို့ ထင်တယ်။

ကန်တင်းမှာ တျောင်းသား၊ တျောင်းသူအချို့သာ တွေ့ရတယ်။

“မင်းသားစားမလဲ . . . ထူးစစ်”

“တင့်အင်း . . . ဝုနဒီနဲ့ စားလာပြီးပြီ”

ထွင်းဦး သာမှဆက်မပေးတော့ဘဲ ထမင်းကြော်ကို ကြက်ဥနဲ့မှာလိုက်

တယ်။ အမှန်က သူ့သာမှစားရသေးပါ။ ဝုနဒီနဲ့ အတူတူစားချင်လို့သာ

လိပ်ညာလိုက်တာ။ ကြက်ဥက အဆင်သင့်ကြော်ပြီးသားမို့ ခဏဆိုတဲ့အချိန်

အတွင်းမှာပဲ ထွင်းဦးရဲ့ကို ထမင်းကြော်တစ်ပွဲရောက်လာတယ်။

“ဒီနေ့ထမင်းကြော် နည်းနည်းများတယ်နော်”

“ထင်လို့ပါ”

သူ့သာမှထပ်မပြောဘဲ နှုတ်ပိတ်နေလိုက်တယ်။ ထွင်းဦးကလည်း

တော်တော် တော်ပါတယ်။ အားနာ ပါးနာနဲ့ စားပါဦးလို့တောင်မပြောဘဲ

ထမင်းကြော်ကို တစ်ယောက်ထဲ စားနေတယ်။ ဒီတော့ သူလည်း အလတား

ရတဲ့ ရေခွေးပဲ အဖော်ပြုရတော့တာပေါ့။ ဒါကို ထွင်းဦးက ရိပ်မိသွားတယ်။

“မင်းသားဖြစ်နေတာလဲ ထူးစစ်”

“ငါသာဖြစ်လို့လဲ”

“ရေခွေးပဲ နင်းကန်သောက်နေလို့ပေါ့ကွာ”

“ဪ . . . ဒါလား။ ငါ့ရေခွေးသောက်တာ အကြောင်း

ရှိတယ်ကွ။ ပြောချင်တဲ့စကားလုံးတွေ ထွက်ကျလာမှာ

စိုးလို့ ရေခွေးသောက်ပြီး ပြန်ထည့်နေတာ”

ထွင်းဦးစိတ်ပျက်စွာနဲ့ စားနေတာကို ခဏရပ်လိုက်တယ်။ ဘယ်လို

တောင်မှန်းမသိဘူး။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဒီအကြောင်းအရာများ ထပ်ပြောနေ

တော့ စိတ်ညစ်လာမိရော။ မပြောပါနဲ့လို့ တားရင်လည်း မှားမထောင်ချင်ဘူး။

ဆို ထင်ဦးမယ်။ အကြောင့် သိပြီးသားအပြေကို မေးခွန်းအဖြစ်နဲ့ မေးလိုက်
တယ်။

“မင်း ဂုဏ်ဒီကို ဘယ်လောက်ချစ်တဲ့အကြောင်းပြောမလို့
မတုတ်ထား ထူးစစ်”

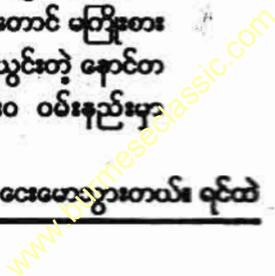
“အေး . . . မင်းဘယ်လိုသိလဲ”

“ဒီမှာ ငါပြောမယ် ထူးစစ်။ ဂုဏ်ဒီကို တကယ်ချစ်ရင်
ခွင့်ပြောလိုက်လေ . . . သာမှအချိန်ဆွဲနေစရာမလိုဘူး။
ငါပြောတာ ရှင်းလား”

“ရှင်းပါတယ်ကွာ . . . အပေမယ့် မဖြစ်ဘူးထင်တယ်။
ငါ့ခွင့်ပြောလိုက်လို့ ပြန်မချစ်ဘဲ စိတ်ဆိုးသွားရင် ခင်မင်တဲ့
သူငယ်ချင်းဆံ့ယောဇဉ်လေးပါ ဆုံးရှုံးသွားလိမ့်မယ်။ ဂုဏ်ဒီကို
ငါအဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး။ အခုအချိန်ထိ သူ့ကိုငါချစ်တယ်လို့
ခွင့်မပြောဘဲ မြို့သိပ်ခွဲနေရတာတာ ငါ့ကိုစွန့်ပစ်သွားမှာ
ကြောက်လို့။ ခုလောလောဆယ်မှာ သူ့ကိုချစ်သူတစ်ယောက်
အဖြစ် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရပေမယ့် သူ့အနားမှာ နေခွင့်ရှိတယ်။
သူ့ရယ်သံမှာ ဝိန်းမော သာယာခွင့်ရှိတယ်။ ငါ့အပေါ်
တစက်သက် အနိုင်ယူ စိုးမိုးနေတာတွေကို ကြည်နူးခွင့်
ရှိတယ်”

“မတုတ်သေးဘူး ထူးစစ်။ မင်းရဲ့ အတွေးအခေါ်တွေ
မှားပြီ။ ဒီမှာ ငါပြောပြမယ် . . . သေသေချာချာ နားထောင်။
ဂုဏ်ဒီကို ခွင့်ပြောခွင့်ရတဲ့အချိန်မှာ မင်းရဲ့ သံယောဇဉ်၊
မင်းရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို မခွင့်ထုတ်ဘူးဆိုရင် ဒီလို အခွင့်
အရေးမျိုး နောက်ဆိုတာရှိမှာ မတုတ်ဘူး။ ဒီလိုသာ
သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ အတိုင်းအတာတစ်ခုထဲနဲ့ ကျေနပ်နေပြီး
ချစ်တဲ့စိတ်ကို မြို့သိပ်ထားမယ်ဆိုရင် ကျိန်းသေပါတယ်။
တစ်နေ့ကျရင် ဂုဏ်ဒီက မင်းကိုစွန့်ပစ်သွားလိမ့်မယ်။
ပိုင်ဆိုင်ခွင့်နဲ့ မျှော်လင့်ချက်ရှိတဲ့အချိန်မှာတောင် မကြိုးစား
ခဲ့ဘူးဆိုရင် စွန့်ထုတ်ရတဲ့အချိန်ကြမှ မှားယွင်းတဲ့ နောင်တ
တွေနဲ့ . . . ငါ့ကိုကြေကွဲမပြန်နဲ့။ လုံးဝ ဝမ်းနည်းမှာ
မတုတ်ဘူး . . . ထူးစစ်”

ထွင်ဦးအပြတ်ပြောလိုက်လို့ ထူးစစ် တွေဝေ ငေးမောသွားတယ်။ ရင်ထဲ

မှာတော့ ဂုဏ်ဒီကိုချစ်တဲ့အချစ်တွေ ပြည့်ကြပ်သပ်နေပါတယ်။ လွင်ဦးပြော
သလို ဂုဏ်ဒီကိုသာ စွန့်လွှတ်ခဲ့ရရင် သူ့အပြန်ဆိုး သေသွားနိုင်ပါတယ်။

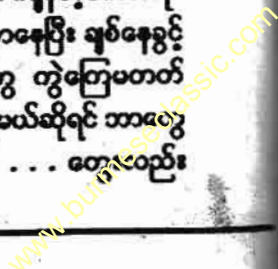
“လွင်ဦး . . . ငါ့ဟဲ့ကို အရမ်းချစ်တယ်ကွာ”

“မင်း တကယ်ချစ်တယ်ဆိုတာ ငါယုံတယ် . . . ထူးစစ်၊
အိမ်ကြောင့်လည်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားခိုင်းတာပေါ့။
စစ်ဝွဲတစ်ဝွဲရဲ့အခြေကို သိချင်ရင် တိုက်ကြည့်ရတယ်ကွ။
ဒီအတိုင်းလှိုင်းပြီး စိတ်ကူးယဉ်နေရင် သယ်တော့မှတိကျတဲ့
အခြေထွက်လာမှာ မထုတ်ဘူး။ တကယ်လို့ အခြေထွက်
လာရင်လည်း လက်တွေ့မထုတ်တဲ့အတွက် မှန်ငါးငါးပဲ
ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အောင်မြင်မှုကို လိုချင်ရင် ဆုံးရှုံးခြင်းကိုလည်း
ရင်ဆိုင်နိုင်ရမယ်။ မင်းက ကဗျာနဲ့သိချမ်းရေးချင်တဲ့လူ၊
အနုပညာသမားဆိုတာ လက်တွေ့လက် အတွေးသမားက
ပိုများတယ်။ အိမ်ကြောင့် မင်းရဲ့အတွေးတွေကို ကဗျာနဲ့
သိချမ်းရေးတဲ့နေရာမှာပဲ အသုံးပြုပါ။ ဘဝမှာဖြစ်ပေါ်လာတဲ့
တိစ္ဆာတိုင်းကို လက်တွေ့ကျကျရင်ဆိုင်ဖို့ ငါတိုက်တွန်းချင်
တယ်။ ဒီအတိုင်း မင်းရဲ့အတွေးတွေပျော့နေရင် ဂုဏ်ဒီဆိုတဲ့
မိန်းမတစ်ယောက်ကို စွန့်လွှတ်ရလိမ့်မယ်။ အဲဒါကို မင်း
စိတ်ထဲမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲထားလိုက်”

“တာ”

လွင်ဦးပြောတဲ့အတိုင်း တကယ်ဖြစ်လာနိုင်မလား။ အိမ်ပေမယ့် ဂုဏ်ဒီ
စိတ်ဓာတ်ကို အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ထားသဖြင့် လွင်ဦးစကားလုံးများကို
ငြင်းဆန်မိတယ်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး . . . လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဂုဏ်ဒီမှာ အဲဒီလို
စိတ်ဓာတ်မျိုး မရှိဘူးဆိုတာ ငါယုံကြည်တယ်။ ဒီမှာလွင်ဦး
မင်းကို ငါအနူးအညွန့် တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ။ ဂုဏ်ဒီရဲ့
ဝေးရမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းအရာကလွဲပြီး ကျန်တဲ့စကားလုံး
တွေကို ရှာလိုမတွေ့ဘူးလား။ သူ့နားမှာနေပြီး ချစ်နေခွင့်
ရှိတဲ့ကာလမှာတောင် ငါ့နှလုံးသားတွေ တွဲကြေမတတ်
ခံစားနေရတာ။ တကယ်သာ စွန့်လွှတ်ရမယ်ဆိုရင် ဘာလော့
ဖြစ်လာမလဲဆိုတာ လုံးဝမတွေးရဲဘူး . . . တောင့်တည်း
မတွေးခဲ့ဘူး”

“လောကမှာ ဘယ်အရာမှ ကြိမ်းသေတွက်ထားလို့
မရဘူး ထူးစစ်၊ အထူးသဖြင့် မိန်းမတွေရဲ့ အပြောင်းအလဲ
မြန်ပြီး သာယာနားတတ်တဲ့စိတ်ကို တသက်မတ်ထဲ
ထင်ထားရင် မှားသွားလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ဘာမှမစဉ်းစား
နဲ့တော့”

“ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံး နောင်တတွေ တသိကြီးနဲ့တစ်စိ စုတ်ပြတ်
သွားမှာကို စိုးရိမ်တယ် . . . လွင်ဦး”

“ဒါဆိုလည်း မင်းသဘောပဲလေ”

လွင်ဦးကျန်တဲ့ ထမင်းကြော်ကို ဆက်စားလိုက်တယ်။ သူကတော့
သွင်ဦး ထမင်းကြော်စားနေတာကို မမြင်နိုင်တဲ့အထိ ကြေတွဲနေပါတယ်။
ဆိုနောက် ခုံအောက်မှာရှိတဲ့ ခဲလုံးလေကိုကောက်ယူပြီး ကန်ရေပြင်ထဲတို့
ခပ်ချလိုက်တော့ ရေပြင်မှာ ရေပွတ်သေးသေးလေးပေါ်လာတယ်။ ပြီးတော့
အခြည်းခြည်းကြီးလာပြီး ကမ်းကိုရောက်တဲ့အချိန်မှာ ပျောက်ကွယ်သွားပါ
တယ်။

စုနီ ငဲ့ရဲ့အချစ်တွေလည်း ရေပွတ်လေးလို ဖြစ်မှာလားတင်၊ နှင့်အပေါ်မှာ
ဆယ်စယ်လေးထဲက ထားခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်သေးသေးလေးတာ အရွယ်ရောက်
အာတာနဲ့ တပြိုင်တည်း တခြည်းခြည်းထုထည်ကြီးမားလာပြီးမှ မထင်မရှား
ချောက်ကွယ်ရမှာလား . . . . . ။

ထူးစစ် ပရယ်တီတယ် အခန်းထဲဝင်အထိုင်မှာ အရင်ရောက်နေတဲ့ ဝုဒ္ဓိတ မှတ်စောင်းထိုးလိုက်သဖြင့် ရယ်ပြလိုက်တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်က roll-no ကပ်လျက်ပဲလေး သူမက စာကိုစိတ်ဝင်စားသလောက် သူကတော့ တစ်နေ့တစ်နေ့ သူမရဲ့အလှအပေါ်မှာပဲ သာယာနေမိတယ်။

“နင် ဘယ်သွားနေတာလဲ”

သူမပေးသံက တိုးတိုးလေးပါ။ ဘေးက ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေ ကြားမှာစိုးလို့ ထင်တယ်။

“လွင်ဦးနဲ့ တန်တင်းမှာထိုင်ပြီး စကားပြောနေတာ ဘာမှ တောင် မစားရသေးဘူး”

သူက သူမသနားသွားမလားလို့ ပြောလိုက်မိတာပါ။ ဒီပေမယ့် သူမဆီက ပြန်ပြီးထွက်ပေါ်လာတဲ့ စကားသံမှာ သနားဂရုထခြင်းတွေ ပါမလာပေ။

“နေအသွားအလာ ဆင်ခြင်နော် . . . တော်ကြာမှ ငါ့အဆိုး မဆိုနဲ့”

“အေးပါတာ . . . တိုမှာ . . . ဆရာမ ဘာတွေပြောမှန်း မသိဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက်က စကားပြောနေကြသဖြင့် ဆရာမရှင်းပြနေတဲ့ လက်တွေ့ သင်ခန်းစာတွေကို မကြားလိုက်မိပေ။ ခုမှ သေချာပြန်ပြီးနားစိုက် ထောင်မိကြတယ်။ ဆရာမက ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို ရှင်းပြပြီး လက်တွေ့စမ်းသပ် အဖြေရှာခိုင်းတယ်။ သူမက ကြိုးကြိုးစားစားနဲ့ စမ်းသပ်အဖြေရှာနေပေမယ့် သူကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ။ ပြီးမှ သူမဆီက ကူးချလိုက်မယ်လေ။ ဒီလိုလုပ်လာတာ ကျောင်းစတင်တဲ့ အချိန်တည်းက ဆိုပါစို့။ ခဏကြာတော့ သူမက အဖြေတစ်ခုရသွားသဖြင့် သူ့ကိုပြကာ မေးလိုက်တယ်။

“ငါ့အဖြေမှန်လား ထူးစစ်”

“အေးမှန်တယ်”

သူက သူမတွက်ထားတဲ့ ပုစ္ဆာရဲ့ အဖြေကိုကြည့်ပြီး ခပ်တည်တည်နဲ့

ကူးရေးလိုက်တယ်။

ဒီလိုနေရာမှာ သူမက တော်ပါတယ်။ ကူးရေးနေကြဆိုတော့ ရှော့ရှော့ ခွင့်ပြုတယ်။ ကူးရေးပြီးတဲ့အချိန်မှာ သူမစာအုပ်ကိုပါယူကာ ဆရာမ အဖွဲ့ပေါ် သွားတင်လိုက်တယ်။

လတ်တွေ့စမ်းသပ် သင်ခန်းစာပြီးသွားသောကြောင့် ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူအားလုံး ရုပ်စိ၊ ရုပ်စိဖြစ်လာကြတယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ သူမရဲ့ ချစ်သင်ရနံ့လေးကို ခြတ်ခြတ်နိုးနိုး ရှုမိတ်ပြီး နင်ဘာကြောင့် အရမ်းလှ လဲလို့ ပေးကြည့်ချင်မိတယ်။ အဲပေမယ့် သူမဆီက ပြန်လာမယ့် အဲသ ကျောင်းတွေက မုန်းတိုင်းထက်ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းမှန်း သိနေသဖြင့် မသိရဲပေ။

ရုနဒီဆိုတဲ့ သူမတာ တတ္တသိုလ်တစ်ခုလုံးရဲ့ အလှဘုရင်မပါ။ သူမ အဖေမှာနေပြီး သူမအချစ်ကို လိုချင်တဲ့လူတွေဆိုတာ ရေတွက်လိုရမယ် လောက်ပဲ။ အဲပေမယ့် ဘယ်သူမှအနားကို မကပ်ရဲကြပေ။ ဘာကြောင့်လဲဆို တဲ့ သူမတာ မာနကြီးတယ်။ စကားပြောရင် ပြတ်သားတယ်။ စိတ်မထင်လျှင် ချစ်ရက်စက်စက် တုံ့ပြန်တတ်တယ်။ အဲတွေ့ကြောင့် သူမကို ကြောက်လန့် ကြတော။

ဆရာမက အမှတ်ဖြစ်ပြီး roll-no အဲကာ စာအုပ်တွေ ပြန်ပေးတယ်။ သူ့တို့နှစ်ယောက်လည်း စာအုပ်တွေပြန်ရတော့ ကန်တင်းသက်ကို ထွက်လာ ကြတယ်။ သူ ဘာမှမစားရသေးဘူးဆိုလိုပါ။ ကန်တင်းရောက်တော့ သူ့တို့နှစ်ယောက် ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ထိုင်တာတွေ့လိုက်ရတယ်။ (ဪ) သူ့တို့နှစ်ယောက် တူသိုလ်တံကောင်းလိုက်တာများ အားကျစရာကြီး . . . သူ့မှာ

“ဘာစားမှာလဲ အစ်ကို”

“နန်းကြီးသုတ်နှစ်ပွဲပေးကွာ။ အသားများများလေး”

“ထုတ်ကဲ့ . . . အစ်ကို”

စားပွဲထိုးလေးလာမေးပြီး ပြန်ထွက်သွားတော့ သူက ငြိမ်သက်နေတဲ့ သူ့အဖေကို တစ်ဝှဲစိမ်ကြည့်လိုက်တယ်။ အချစ်ဆိုတဲ့ အရသာတ ကြီးနဲ့ ခံစားမှကောင်းတာပါ။ အဲကိုကြည့်မှ သိကြလိမ့်မယ်။ ထိုအချိန်မှာ သူ့တို့နှစ်ယောက် ကျောင်းသားတစ်ယောက် ရောက်လာသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် ဆရာမထံ လှုပ်ရှားရင်းဖြစ်သွားကြတယ်။

“တိုယ့်တို ထိုင်ခွင့်ပြုပါ ရုနဒီ”

ထိုကျောင်းသားက သူတို့ခွင့်ပြုချက်မရခင် ဆက်ခနဲထိုင်လိုက်တယ်။ ပုံစံတစ်ခုစီ အပြည့်နဲ့ပါ။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တန်ဖိုးကြီးတဲ့ အရာတွေချည်း ဆင်ခြန်းထားတယ်။ အမှန်ပြောရရင် ကျောင်းသားနဲ့မတူပါဘူး။ ဆယ်တန်းကို ဖြစ်တလတ်ဆန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ်ရောက်လာတာနဲ့ တူပါတယ်။ ခုတော့ သူ့မျက်နှာလေးတာ တင်းမာခက်ထန်နေတယ်။ သူက သူ့မဘာဆက်လုပ်လဲ ဆိုတာ စောင့်ကြည့်နေပါတယ်။ ဒီသူတောင်းစား ဝန်ခံအကြောင်းမသိဘူး ထင်ပါရဲ့။

“ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ”

သူမအသံက အေးစိမ့်လို့ အမှတ်တမဲ့ဆိုရင် ရေခဲမြစ်တွေ စီးဖျောလာ သလားလို့ ထင်ရတယ်။ ထိုကျောင်းသားပုံစံက အခြေအနေကို လုံးဝ မှုသလိုဘဲ။

“တိုယ် ဝန်ခံနဲ့သူငယ်ချင်းဖြစ်ချင်လို့ပါ”

“အတင်း . . . ရယ်ဖို့တောင်းလိုက်တာ။ ရှင်က ဘယ် ဝေရာကလဲ”

“မရယ်ပါနဲ့ ဝန်ခံ၊ တိုယ်က သင်္ချာကပါ . . . နာမည်က ချစ်လွင်တဲ့ . . . ဘယ်သူနဲ့မှမတူတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့”

သူ့မျက်နှာလေး တင်းမာနေရာမှ အရောင်တစ်ချက် ပြောင်းသွားတယ်။ ထို့နောက် သဘောကျသလိုနဲ့ ‘တက်’ ခနဲ ရယ်မောကာ . . .

“အဆို ရှင်ကိုကျွန်မ ဂဏန်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ မေးခွန်းတစ်ခု ပေးမယ် . . . ဖြေနိုင်လို့ရှိရင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားကြပြီပေါ့။ တကယ်လို့ မဖြေနိုင်ရင် လမ်းတွေရှင်တောင် ပြုံးမပြန်နဲ့။ ဘယ်လိုလဲ စိန်ခေါ်ရလား”

“ကြိုက်သွားပြီ ဝန်ခံ၊ ကဲ . . . ဘာမေးမှာလဲ။ တိုယ်က ဖြေဖို့အဆင်သင့်ပဲ”

ချစ်လွင် ဖျော်သွားတယ်။ သင်္ချာနဲ့ပတ်သက်လာရင် မေရာမှာ သူမ ဆရာကြီးမတုတ်လား။ ဂဏန်းတွေရဲ့ ပရိယာယ်၊ တန်ဖိုး၊ ဩဇာ၊ ထက်မြတ်ပုံစံ စိတ်ဝင်စားလွန်းလို့ လက္ခာပညာရှင် ဆရာကိုင်ရှိရဲ့ ဂဏန်းစေခင်ကို လေ့လာ နေတာကြာပေါ့။

“မေးလေ . . . ဖြေနိုင်ရင် တိုယ်တို့နှစ်ယောက် သူငယ်ချင်း ဖြစ်သွားပြီနော်”

သူမ ပြုံးလိုက်ပါတယ်။ ထိုအပြုံးက လူတစ်ဘဝသားကို / အရပ်

ဆက်စေမှန်း သူမဘာသာလည်း သိနေတယ်။ ရုနဒီဆိုတဲ့သူမတာ ထိုအပြစ်
ဆက်စေမှန်း သို့မဟုတ် ဝိုင်ဆိုင်နိုင်ဖို့အတွက် တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲနဲ့ မှန်ရှေ့မှာ လေ့ကျင့်
ခဲ့တယ် မတုတ်လား။

“ကဲ . . . မေးမယ်။ သူညမပါဘဲ ကိုးဆယ်ပြစ်အောင်
ဘယ်လိုရေးမလဲ။ အဲဒါကျွန်မ မေးခွန်းပဲ”

“ဗျာ”

ချက်ချင်းပဲ ချစ်လွင်မျက်နှာ ဖြူဝပ်ဖြူရောင်ဖြစ်သွားပြီး ခပ်ဆက်ဆက်
ပြန်ပြောတယ်။

“ဒါမပြစ်နိုင်တာကို မေးတာပဲ”

“ရှင်ညံ့တယ်ဆိုတာ ဝန်ခံလိုက်ပါ”

“ကိုးဆယ်ပါဆို သူညမပါလိုရမလား”

“ရတယ်”

“ဘယ်လိုရတာလဲ”

“ရှင် . . . လမ်းတွေ့ရင်တောင် ပြုံးမပြန်နဲ့နော်”

ချစ်လွင် တခဏစဉ်းစားလိုက်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချတဲ့ လေသံနဲ့ . . .

“စိတ်ချ ရုနဒီသာမှန်အောင်ပြောနိုင်ရင် ကိုယ်မျက်နှာ
ဘယ်တော့မှ မတွေ့စေရဘူး”

“ဒါဆို သေချာမှတ်ထားပါ . . .ကကြီးလုံးကြီးတင်
တစ်ချောင်းငင် ဝစ်စံနုလုံးပေါက်ကို။ ဆလိပ်ယပလတ်
ထောင်ဆယ်၊ ကိုးဆယ် တွေလား။ သူညမပါဘူး”

“ဟာ”

ချစ်လွင်ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျွတ်ကာ အလိုက်တသိနဲ့နေရာမှ ထထွက်သွား
သူလည်း သက်ပြင်းချစ်တယ်။ မကြာခင်မှာ ချစ်လွင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး
သတင်းတစ်ပုဒ်က ပြန်နှံ့ဦးမှာပါ။

“လူတွေအားလုံးရဲ့ ရင်ထဲမှာ ကိန်းဆောင်းနေတဲ့ အချစ်ရဲ့ ခံစားချက်အယူအဆတွေဟာ မတူညီဘဲ ကွဲပြားခြားနား နေတယ်ဆိုတာ ယုံလား လွင်ဦး”

ထူးစစ်ရဲ့အစမရှိတဲ့ စကားကြောင့် လွင်ဦးတစ်ယောက် စာရေးနေရင် အူကြောင်ကြောင်နဲ့ လှည့်ကြည့်မိသွားတယ်။ အံ့မယ် . . . ကိုယ်တော်မှောင်သူ့ကိုယ်သူ ဘာထင်နေလဲမသိဘူး။ အိပ်ယာထဲမှာ ကျောင်းလို့။

“မင်း ဘာအမိပွယ်နဲ့ မေးတာလဲ ထူးစစ်၊ မအိပ်သေးဘူးလား”

“မမေးနဲ့ . . . ငါမေးတာ ဖြေစမ်းပါ”

“မင်းအရူးပဲ . . . အရူးတောင်မှ အချစ်အတွက်နဲ့ အသေအလဲကို ရှုသွပ်နေတဲ့ အကြီးစားအရူးပဲ”

“ဘာကွ”

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဒီမှာ လွင်ဦး၊ ငါပြောတာကို လက်ခံလားလို့ မေးနေတာ။ ပြန်ပြီး ဝေခန့်ခိုင်းတာမထုတ်ဘူး”

“လက်မခံလို့ ရလားကွ”

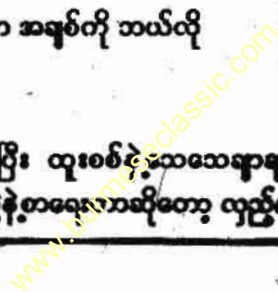
“ငါလိုချင်တာ အဲပဲ . . . ဖျောက်”

ထူးစစ် အားရဝမ်းသာနဲ့ လက်ဖျောက်တီးလိုက်တယ်။ ထိုကြောင့် လွင်ဦးက ပြီးသွားပြီလို့ ထင်သဖြင့် စာဆက်ရေးဖို့ အာရုံစိုက်လိုက်တယ်။ အဲပေမယ့် . . .

“လွင်ဦး . . . ငါမထုတ်တဲ့အခြားလူက အချစ်ကို သယ်လို ခံစားသလဲဆိုတာ ပြောပြကွာ”

“တာကွာ”

လွင်ဦး သောပင်ကို စာအုပ်ပေါ်ပစ်ချပြီး ထူးစစ်နဲ့ သေသေချာချာ ဖျတ်နှာချင်းဆိုင်လိုက်တယ်။ (ထမင်းစား စားပွဲနဲ့ စာရေးတာဆိုတော့ လှည့်)

ရတာ လွယ်ပေါ့) ဒီအချက်ကို နှိပ်ကွပ်မှရတော့မယ်။ မိုဗိုဆိုရင် စာရေးရာမှာ
မတုတ်တော့ဘူး။ ဒီတော့ သိချင်စိတ်နဲ့စောင့်မျှော်နေတဲ့ ထူးစစ်မျက်နှာကို
အစွဲပြောပြပြီး တစ်လုံးချင်းပြောလိုက်တယ်။

“သေချာမှတ် ထူးစစ်၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်က
စိတ်ဓာတ်နဲ့လည်း ဆိုင်တယ်။ အသိဉာဏ်၊ ထိန်းချုပ်နိုင်တဲ့
စွမ်းအားတွေလည်း ပါတယ်။ ဥပမာနှိုင်းယှဉ်ပြီးပြောရ
မယ်ဆိုရင် မင်းက အချစ်ကို ကိုးကွယ်တယ်။ အချစ်ကို
တန်ဖိုးထားတယ်။ အဲဒါပဲ မင်းရဲ့အချစ်က ဘယ်မှာလဲဆို
တော့ ဝုနဒီဆိုမှာ . . . အဲဒီတော့ မင်းက ဝုနဒီကို ကိုးကွယ်
တယ်။ ဝုနဒီကို တန်ဖိုးထားတယ်ပေါ့၊ ငါပြောတာ
သဘောပေါက်လား”

“သိပ်ကြိုက်တဲ့ စကားလုံးတွေပဲ။ ဆက်ပြောကွာ”

လွင်ဦး သိုသိုသိပ်သိပ်နဲ့ ပြုံးလိုက်မိတယ်။ သူက ပါးစပ်ထဲရှိတာ
အောက်ပြောတာပါ။ အဲဒါကို သိပ်ကြိုက်တယ်တဲ့ . . . ဒီသောက်ရူး ဘာမှ
အချောက်ရှိတာ မတုတ်ဘူး။ အင်း . . . အချို့အချောင်းစားလိုရအောင်
ညှစ်ဆင်ဦးမှပဲ။

“ဆက်တော့ ပြောချင်ပါတယ်ကွာ။ အဲပေမယ့် ဗိုက်ဆာ
နေတော့ ဆက်ပြောလိုဖြစ်မှာ မတုတ်ဘူး။ တော်ကြာ
စကားတွေ အများကြီးပြောလို့ ဒီထက်မက ပိုဆာလာရင်
ခက်လှချည်းရဲ့”

“မင်း တကယ်ဆာလို့လား”

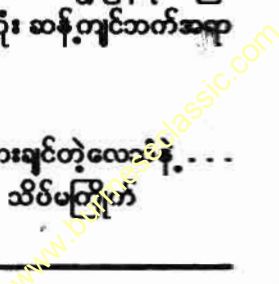
“ဗိုက်ဆာတာ လိမ်စရာမှ မတုတ်တာ”

ထူးစစ် စဉ်းစားလိုက်ပါတယ်။ သူ့မှာ ဝယ်ပြီးသားပေါင်မုန့်တစ်ထုတ်က
ဆင်သင့်ရှိနေတယ်။ ကျွေးရင်ကောင်းမလား . . . မကျွေးရင်ကောင်းမလား။
ကျွေးလို့ရှိရင်လည်း သူ့ပေါင်မုန့်ကလေး ကုန်သွားမယ်။ မကျွေးပြန်ရင်လည်း
သူကြားချင်တဲ့စကား ကြားရမှာမတုတ်ပေ။ နောက်ဆုံး ဆန်ကျင်ဘက်အရာ
စစ်ကို လွန်ဆွဲပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တယ်။

“ပေါင်မုန့်စားမလား လွင်ဦး”

လွင်ဦး သဘောရွေ့သွားတယ်။ အဲပေမယ့် မစားချင်တဲ့လောနဲ့ . . .

“မင်းမှာရှိလို့လား . . . ငါက ပေါင်မုန့်ဆို သိပ်မကြိုက်
ဘူးကွ”

“ငါ့ပေါင်မုန့်က ကောင်းပါတယ်။ အထဲမှာ အစာတွေ အများကြီးပဲ”

“အဆိုလည်း စားကြည့်မယ်လေ”

“ခဏစောင့်”

ထူးစစ် အိပ်ယာမှဆက်ခနဲထကာ ဇွတ်ထားတဲ့ ပေါင်မုန့်ထုတ်တိုယူပြီး ပေးလိုက်တယ်။

“ရှေ့ . . . မတုန်ရင်လည်း ငါ့အတွက် ချွန်ထားပေါ့ကွာ”

“တင် အလေးကို”

လွင်ဦးက ပေါင်မုန့်ထုတ်တို တိုင်ပြီးပြောတော့ ထူးစစ်လည်း မျှော်လင့်ချက်တွေကို အသေသတ်လိုက်ရတယ်။

“အေးပါ . . . မင်းပဲအတုန်စားလိုက်တော့”

လွင်ဦး သဘောတူသွားပြီး . . .

“ဘယ်အချိန်က ဝယ်ထားတာလဲ။ ငါ့မိုးစားမှာစိုးလို့ ဇွတ်ထားတာ မတုတ်လား”

“မထုတ်ပါဘူး . . . ကြွတ်တွေချီမှာစိုးလို့ သိမ်းထားတာပါ”

“ကြွတ်တွေချီမှာစိုးလို့ . . . အင်းလေ . . . ထားလိုက်ပါတော့”

လွင်ဦးသိသိကြီးနဲ့ မငြင်းတော့ဘဲ ပေါင်မုန့်ထုတ်ကို ဖောက်စားလိုက်တယ်။ ထူးစစ် တံတွေးတွေ ချို့ချနေပါတယ်။ အမှန်ဆို ဒီပေါင်မုန့်ထုတ်ကို ဇွတ်ထားရတဲ့အကြောင်းရင်းက လွင်ဦးမိုးစားမှာစိုးလို့ပါ။ အဲဒါကိုလည်း လွင်ဦးက သိနေပုံရတယ်။ အရင်က သူ့ရဲ့မုန့်ထုတ်တွေ ခဏ၊ ခဏ ပျောက်တတ်တယ်။ တစ်ဆောင်လုံးမှာ ကျောင်းသားဆိုလို့ သူနဲ့လွင်ဦးပဲရှိတာ။ ပြီးတော့ သူတို့နေတာက အပေါ်ထပ်မှာ အဆောင်ပိုင်ရှင်တွေကလည်း အကြောင်းမရှိရင် ယောင်လို့တောင် အပေါ်ထပ် တက်မလာကြဘူး။ ကြွတ်ချီတယ်ဆိုရင်လည်း အစအနတော့ ကျန်မှာပေါ့။ အဲဒီတော့ တရားခံက ရှင်းရှင်းလေးရယ်။ သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ အစားတစ်လုပ်နဲ့ မစွပ်စွဲချင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ပိုပြီးလုံလုံခြုံခြုံ ဇွတ်ထားရတယ်။ အချို့ကောင်းတဲ့မုန့်ဆိုရင် တစ်နေ့ထဲ နေရာသုံးလေးအပြောင်းထားမှ တော်ရုံပဲရှိတာပဲ လွင်ဦးက ရွေးတို၊ ကြွတ်တို၊ ပုရွတ်ဆိတ်တိုထက်ပိုပြီး အနံ့ခံကောင်းတယ်။ နှာခေါင်းကြည့်ပါထား ပွစိစိနဲ့။

အခု လွင်ဦးစားနေတာကိုကြည့်ပြီး နှုမောလိုက်တာ မချီဆန်ပဲ။
အုတ်သိုလ်မရတဲ့အပြင် အုတ်သိုလ်တွေတောင် အတုံးလိုက်အတစ်လိုက် တိုး
ဆာတယ်။

“စားပြီးရင် ဆတ်ပြောနော်”

“အေးပါကွာ . . . မုန့်က သိပ်မစောင်းလိုလား၊ မသိဘူး
နင်တယ်”

(တွန်း . . . ကောင်းသောမကောင်းတယ်။ တစ်တုံးပဲကျန်တော့တယ်။

နင်မှာပေါ့ . . . ဒီလောက် မြို့ဆိုနေတာ)

“ရေသောက်မလား . . . ငါခပ်ပေးမယ်”

“ကောင်းသားပဲ”

(သေချင်းဆို . . . အပင်းဆိုပြီး သေစမ်း)

ထူးစစ်စိတ်ထဲက ကြိမ်ဆဲကာ ရေတစ်ခွက်ခပ်ပေးလိုက်တယ်။

လွင်ဦးက ထူးစစ် မသန္တီလိုလားမသိဘူး။ စားလို့သောက်လို့ ကောင်း
နေတယ်။

“ရေသောက်ပြီးရင် ပြောပြနော် . . . လွင်ဦး”

“မင်းအိပ်တော့မလား”

“မအိပ်ချင်သေးပါဘူး”

“ဒါဆို အိပ်ခါနီးမှ ငါပြောပြမယ်”

လွင်ဦးစကားကြောင့် ထူးစစ်အိပ်ယာပေါ်မှ ဆတ်ခနဲလှဲချပြီး . . .

“ကဲ . . . ပြောတော့ကွာ။ ငါအရမ်းအိပ်ချင်နေပြီ”

“တင် . . . စောစောက အိပ်ချင်ဘူးဆို”

“တုတ်တယ် . . . အခုမင်းနဲ့စကားပြောရင်း အိပ်ချင်
သွားတာ”

“ငါက မင်းကိုအိပ်ချင်အောင် ပြောနေတာ မတုတ်ဘူးကွ”

“သိပါတယ်ကွာ . . . ငါပြောချင်တဲ့သဘောက မင်းစကား

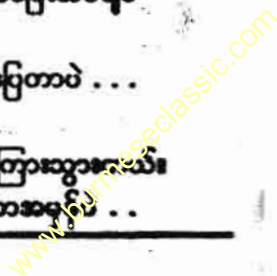
ပြောကောင်းလွန်းလို့ နားထောင်ရင်း ဖျာနီဝင်ပြီးအိပ်ချင်
လာတာကို ပြောတာ”

“စကားပြောကောင်းတဲ့အတွက် အိပ်ချင်ပြေတာပဲ . . .

ကြားရူးတယ်”

လွင်ဦးတိုးတိုးငုံလေး ပြောတာကို ထူးစစ်က ကြားသွားလေ။

“ဆဲဒီစကားက အမှားကြီး . . . ငါပြောတာအမှန်ပဲ . . .

“ကဲ . . . ပြောတော့”

ထူးစစ်ပြောရင်း သမ်းပြလိုက်သဖြင့် လွင်ဦးတစ်ယောက် ထုတ်တာ မထုတ်တာ အသာထား၊ စားထားတာလေးတွေ ကြေအောင်ပြောပြဖို့ အားထု လိုက်တယ်။ အမှလည်း မြန်မြန် နားအေးမှာလေး။

“ငါ့စကား သယ်ရောက်သွားပြီလဲ ထူးစစ်”

“ရုနဒီကို ကိုးကွယ်တယ် . . . .”

“ဪ . . . အေးသတိရပြီ။ ဒီတော့ မင်းအိပ်ယာဝင်တိုင်း ရုနဒီကို ရင်ထဲမှာထားပြီး အာရုံပြုရုံစိုးအိပ်ကြားလား”

“ဟာ . . . ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“သိပ်ဆိုင်တာပေါ့။ အကြောင့် မင်းမှာ အလိုတယ်လို့ပြော တာ”

လွင်ဦးက ခေါင်းကိုလက်ညှိုးထိုးပြပေမယ့် ထူးစစ်ဖြူးကြောင်ကြောင်၊ ကြည်နေတယ်။

“အဲကို သိထား ထူးစစ်”

“သိသားပဲ လက်ညှိုးကိုပြောတာ”

“သွားပြီ . . . အလွဲကြီးလွဲသွားပြီ။ ဒိုင်လူကြီးက ဝိုးပေး ဆိုင်လွန်းလို့ ပင်နယ်တီပေးပြီး ကန်ခိုင်းတာတောင် အပေါ် ထောင်တက်အောင် ကန်တဲ့ သောလုံးသမားရဲ့ ကန်ချက် မျိုးလို အလွဲကြီးလွဲသွားပြီ။ မှတ်ထား ငတုံးရဲ့ ဉာဏ်ပညာ ကိုပြောတာ”

“ဪ . . . . .”

ရမှ ထူးစစ်လည်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သဘောပေါက်သွားတော့တယ်။ အင်းလေ . . . ဒီလောက်ပြောတာမှ သဘောမပေါက်လည်း သူ့လိုလူ ဇမ္ဗူ မှာရှိမှာ မထုတ်တော့ဘူး။

“မြတ်စွာဘုရားကို မင်းရင်ထဲမှာထားပြီး အာရုံပြုရုံစိုးရင် တုသိုလ်မရဘူးလား”

“ဟာ . . . ရတာပေါ့”

“အေး . . . ဒီလိုပဲ။ ရုနဒီကို ဉာတိုင်းရုံစိုးအိပ်ရင် သူ့ကို ရလိမ့်မယ်။ လူရမှာတော့ အချစ်လည်းရပြီပေါ့ . . . ရှင်းလား . . .”

“မရှင်းဘူး”

“အစ် . . . ငါကရှင်းတယ်ထင်တာ

‘ ဘယ်လိုလုပ်ရှင်းမှလဲ . . . မင်းပြောတာ ရှုပ်နေတာ

“လွယ်လွယ်တိုများကွာ . . . ကဲ . . . ဘာမရှင်းတာလဲ”

“ဒီလို ဖြတ်စွာဘုရားကို ရှစ်ခိုးတုန်းက တုသိုလ်ရပြီး ဝုနဒီကို ရှစ်ခိုးတော့ ဘာဖြစ်လို့လူရတာလဲ”

“မင်းဆိပ်ညံ့တာပဲ . . . ဘုရားက လောကမှာ မရှိတော့ ဘူး။ နိဗ္ဗာန်ဝင်သွားပြီ . . . ဝုနဒီက အခုလောကမှာ ရှိသေးတယ် . . . ရှင်းလား”

“ဪ . . .”

ထူးစစ် ဒုတိယအကြိမ် သေသေချာချာသဘောပေါက်သွား ပြန်တယ်။

အဝေမယ့် စိတ်ထဲမှာ မတင်မကျကြီးတစ်ခုကတော့ ရှိနေတုန်းပေါ့။

“ငါ ဝုနဒီကို ရှစ်ခိုးဆိပ်ရင် ဘုန်းမနိုင်ဘူးလား”

“ကပ်သီးကပ်သပ်ကွာ . . . မိန်းမရှစ်ခိုး သွားမကျိုးဆိုတဲ့ စကားရှိသားပဲ”

“အဲလို ငါမရှစ်ခိုးတတ်လို့ မင်းရှစ်ခိုးပြပါလား”

“အစ်”

ချက်ချင်းပဲ လွင်ဦးစားပြီးသားပေါင်မုန့်တွေ ပြန်အစ်ထွက်ချင်သွား တယ်။ ဘယ်လိုအကြောင်းပြရမှာလဲ။ တစ်ချက်မှာသွားတာနဲ့ သူ မတုတ်တာ ပြောမှန်း ထူးစစ်သိသွားလိမ့်မယ်။ ဒီကောင် သိပ်လွယ်တာမတုတ်ဘူး။ သဘောကောင်းသလောက် လက်သီးပြင်းတယ်။ နောက်ဆုံး စဉ်းစားရင်နဲ့ အပြေတစ်ခုက နိုင်ခဲ့ပေါ့လာပါတယ်။

“တာ . . . ငါရှစ်ခိုးပြလို့ မဖြစ်ဘူးကွ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

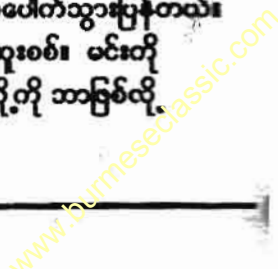
“မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ . . . ငါရှစ်ခိုးလိုက်လို့ ဝုနဒီကို ရသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဲလည်း တုတ်တာပဲ”

ထူးစစ် တတိယအကြိမ် သေသေချာချာ သပေါက်သွားပြန်တယ်။

“နောက်ထပ် ပြောစရာရှိသေးတယ် ထူးစစ်။ မင်းကို ဝုနဒီက ဝစ်တာတီးတာ၊ ကျားရေတာတို့ကို ဘာဖြစ်လို့ အားမပေးတာလဲ သိလား”

“သူကြိုက်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ထုတ်ဘူးကွ . . . မိန်းမတိုင်းတာ မိခင်စိတ်ရှိကြတဲ့ အတွက် အခုညာကို ငါတို့ယောက်ျားတွေထက်ပိုပြီး ခံစားတတ်တယ်။ သူတို့တွေရဲ့ နှလုံးသားက ငါတို့ထက် ပိုပြီး နုနယ်ရွယ်တယ်။ သူတို့မြတ်နိုးတဲ့အရာဆိုရင် မှုပိုင်ပဲ ဖြစ်ချင်ကြတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖျှဝေ မခံစားစေချင်ဘူး”

“ဪ . . .”

“ငါ တောင်းဆိုသေးဘူးကွ”

“ဪ . . .”

“ခဏ ခဏ မကြော်နဲ့ကွာ”

“အံ့ဩလိုပါ . . . လွင်ဦးရယ်”

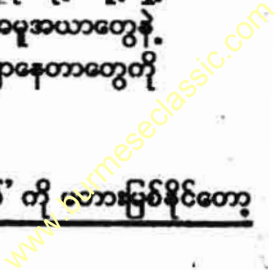
“အဲလို ဆတ်နားထောင် . . . မင်းက ကဗျာရေးတယ် ကွာ။ မင်းရေးလိုက်တဲ့ ကဗျာက လူသားအားလုံးထက် ခံစားနိုင်ဖို့ဆိုပြီး ရည်ရွယ်ရေးသားပေမယ့် မင်းကိုနှစ်သက် သဘောကျတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကတော့ မင်းရေးတဲ့ ကဗျာတိုင်းတာ သူ့အတွက်ပဲဖြစ်စေချင်တယ်။ မကြော်နဲ့ဦး ကျန်သေးတယ်”

ထူးစစ်ရဲ့ ‘ဪ’ မလိုတလာတဲ့ ပါးစပ်လေးပြန်ပိတ်သွားတယ်။

“ဗုဒ္ဓဒီက ဝစ်တာတီးတာ၊ ကဗျာရေးတာတို့ကို မကြိုက်လို့ ထုတ်ဘူး။ (မြောက်ပေးမှ) တစ်ယောက်ထဲ ခံစားချင်လို့ သူ့ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မင်းရင်ထဲမှာရှိနေတာကို လက်မခံချင်လို့ . . . ရှင်းရှင်းပြောမယ်ကွာ . . . တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားသာဝရာ ဝစ်တာကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တီးနိုင် တဲ့လူ . . . ကဗျာရေးတတ်တဲ့လူဆိုရင် အရမ်းစန်းပွင့်တာ။ ညညမင်းကို မိန်းကလေးအဆောင်တွေက ဝစ်တာလာတီးဖို့ စိတ်နေတာ လက်တွေ့ပဲ။ အဲတွေကို ဗုဒ္ဓဒီက မလုပ်ခိုင်းတာ မင်းရဲ့ ဝရုစိုက်မှုတွေ လျော့နည်းလာမှာစိုးလို့။ သူ့ရှေ့ ရောက်တိုင်း ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ဖျာဖျာသလဲ အမူအယာတွေနဲ့ ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကို မငြင်းပယ်ဘဲ လိုက်လျော့နေတာတွေကို ရှုံးဆုံးမှာကြောက်လို့ သိပြီလား”

“ဪ . . .”

ဒီတစ်ခါတော့ လွင်ဦးလည်း ထူးစစ်ရဲ့ ‘ဪ’ ကို လားမြစ်နိုင်တော့

ပေး

“မပြီးသေးဘူးကွ”

“ဪ . . .”

ထူးစစ် အံ့ဩလို့ ‘ဪ’ သာဪလိုက်ရတာ မျက်လုံးတွေက တတယ်အိပ်ချင်လာလို့ မှေးစင်းနေတယ်။ လွင်ဦးစကားလုံးတွေက အထွန်ခဲ နားထောင်လို့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါကြောင့်ပိုလို့လားမသိ အိပ်ချင်စိတ်တို တားလို့ ပရတော့ပေး။

“မင်း မိန်းမတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို သေချာနားမလည်ပါဘူး ကွာ။ ငါဆို ရည်းစားတွေ အများကြီးထားခဲ့ဖူးတယ်။ မင်းလည်း အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ အချစ်ကဗျာဆရာ တစ်ယောက်ဖြစ်ချင်ရင် ငါ့လို မိန်းမတွေအကြောင်း ဖျားဖျား သိဖို့ လိုအပ်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အယူအဆနဲ့ အတွေးအခေါ်တာ နောက်တစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်တော့မှ မတူဘူး။ ဒါတွေကိုသိမှ တချိန် ရေကြီးကြီး၊ ပိုးပျိုပျို လှုပ်လှုပ်၊ မတော်မဆ ကဗျာဆရာဖြစ်လာရင် ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ ရေးလို့ ရမှာ။ ဒါပေမယ့် ကွာ မင်းတာ ဘယ်တော့မှ အောင်မြင်တဲ့ ကဗျာဆရာဖြစ်လာမှာ မဟုတ် ဘူး။ ငါတာ ကဗျာဆရာဖြစ်ကြတဲ့လူတွေရဲ့ နောက်ကြောင်း ကို လေ့လာဖူးတယ်။ တစ်ယောက်မှ မင်းလောက် မတုံး ဘူး . . . မအဘူး”

လွင်ဦးစကားကို အဆုံးသတ်ကာ ထူးစစ်ကိုဘာကြောင့် မဪသလဲ ဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ သေချာကြည့်လိုက်တယ်။ အံ့မယ် ကျေးဇူးရှင်က သူ့တို့ မပြောသည့်အလား အိပ်လို့။

“ခူး . . . မလော . . . ခူးမလော”

သူ့ကြည့်ကာမှ တောက်သံတောင် ပေါ်လာတယ်။ မသာတောင် ဘယ် အချိန်က အိပ်ပျော်သွားတာလဲ။ သူ့မှာတော့ ပြောကောင်းကောင်းနဲ့ ပြော ဆိုက်ရတာ။ သူ့များကို ပိုးစိုးပတ်စက် ပြောရလို့လားသော်လည်း မောလောင် အစောသေးဘူး။ ဒါပေမယ့် အာခြောက်လို့ ရေတော့ဆာတယ်။ လိမ္မော်ပြာနဲ့ ချိုယ်တိုင်ပဲ ရေအိုးရင်သွားပြီး ခပ်သောက်လိုက်ပါတယ်။

ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူး။ ကိုယ်တိုင် ခပ်သောက်လို့ရေတ ထူးစစ် ခပ်ပေးတဲ့ရေလောက် မအေးမြတာကတော့ အမှန်ပါ။

အခန်း (၂)

အခန်းထဲကို ထူးစစ်နဲ့အတူ စုနဒီဝင်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဆံပင်မှာ တစ်စုတစ်စုလိုက်ပြိုဆိုတာ မျက်မှူးသိလိုက်လို့ ဆက်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိ တယ်။ ဆဲဒီမှာတွေ့လိုက်ရတာကတော့ မျက်နှာစပ်ဖြူဖြူနဲ့ ကျောင်းသား တစ်ယောက်။ သေးက ကျောင်းသားနှစ်ယောက်ကလည်း ပြုံးမိမိဖြင့် သူမက ဆံပင်မှာတစ်လိုက်တဲ့အရာကို ဆွဲခွာတော့ တိပ်နဲ့ကပ်ထားတဲ့ စာရွက် တစ်ရွက်။ ဒီလောက်ဆို သတ်သေက ခိုင်လုံသွားပြီ။ ဒါပေမယ့် ပိုပြီး တိကျ အောင် မေးလိုက်တယ်။

“နင်တပ်တာလား”

“ချစ်လို့ပါ နဒီရယ်”

စုနဒီ အံတင်းတင်းကြိုက်လိုက်ပါတယ်။ သေးမှာပါလာတဲ့ ထူးစစ်က သာမှနားမလည်တဲ့ပုံစံနဲ့ ကြည့်နေတယ်။ တက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းသား ကျောင်းသူအမျိုးမျိုး ဒီလိုပဲစကြ၊ နောက်ကြ၊ ပြောင်ကြတာ မထူးဆန်း သွားလေ။ ဒါပေမယ့် ထူးဆန်းသွားပါတယ်။

“ပြန်”

“တာ”

“တင်”

“မှတ်ထား ငါ့နာမည် စုနဒီ၊ အဲဒါ မထမဆုံးသင်ခန်းစာပဲ”

“နင်က . . . ”

ပါးရိုက်ခံရတဲ့ ကျောင်းသားက ရှက်စိတ်မွန်ပြီး စုနဒီကို လက်သီးမဲ့ လှမ်းထိုးလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ထိုကျောင်းသားထိုးလိုက်တဲ့ လက်သီးမဲ့ စုနဒီဆီမရောက်ပေ။ သာကြောင့်လဲဆိုတော့ သေးမှာရပ်နေတဲ့ ထူးစစ်က ဆက်ခနဲ ချုပ်ကိုင်လိုက်လို့ပါ။ ပြီးတော့ ခပ်ဆက်ဆက်လေး မေးလိုက်တယ်။

“မင်းက စုနဒီကို ထိုးမလို့လား”

ထူးစစ်က အမေးကို ထိုကျောင်းသားက ဖျစ်တစ်ဖျစ်နဲ့ . . .

“မင်းနဲ့ သာဆိုင်လဲ ငါလက်လွှတ်”

“ ခြော် ဒီလိုလား”

ထူးစစ်ရဲ့ အားပါတဲ့ ညာသက်လက်သီးက ထိုကျောင်းသား မျက်နှာပေါ်
ထူးရောက်သွားတယ်

“ခွပ်”

“အား”

လက်သီးက ပြင်းတော့ ထိုကျောင်းသား နောက်လန်သွားတယ်။
ဆိုကြောင့် ခဏအတွင်း ဆွဲကြ၊ ခွဲကြရင်း ရုန်းရင်းဆန်ခပ်ဖြစ်သွားတယ်။

“ထူးစစ် . . . တော်တော့”

စုနဒီက သူမနဲ့ပတ်သက်လာရင် အဲသင်္ကြားတတ်တဲ့ ထူးစစ်င် န်တို
ဆီနေသဖြင့် တားမြစ်လိုက်တယ်။ အဲပေမယ့် ထူးစစ်အဲသတွေ မသေသေး

သေး

“မင်းတို့အားလုံးမှတ်ထားကြ . . . စုနဒီလက်မခံဘူးဆိုရင်
ဘယ်လိုအရာတိုမှ လုပ်ခွင့်၊ ပြောခွင့်မရှိဘူး။ ငါ့နာမည်
ထူးစစ် . . . မကျေနပ်လို့ စိတ်ပေါ်တိုးချင်ရင် အချိန်မရွေးပဲ”

“တော်တော့လို့ ငါပြောနေတယ် လာစမ်း”

စုနဒီစိတ်မချည်တော့သဖြင့် ထူးစစ်ကိုဆောင့်ဆွဲပြီး ခေါ်လိုက်တယ်။
အုန်ခွဲတဲ့ ကျောင်းသားသုံးယောက်ရဲ့ မျက်နှာတွေမှာတော့ အဲသတွေနဲ့
ပြီးတော့ မကျေနပ်ဖြင့် ‘တောက်’ ခေါက်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားကြ
တယ်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ စုနဒီ”

“အမှိုက်တစ်စပေါ် နီလာဝင်း၊ ခုတော့ ရှင်းသွားပါပြီ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတိတော့ထားပေါ့တာ။ သူတို့သုံးယောက်က
‘ဇ’ ရှိတယ်။ တော်ရုံတန်ရုံဘယ်သူတို့မှ ဂရုစိုက်တာ
မထုတ်ဘူး။ ငါတောင် အခခံရသေးတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် . . . နီလာဝင်း”

“ဆရာမ လာပြီ”

နီလာဝင်းက သတိပေးလာတော့ သူတို့အားလုံး အိမ်ခြေမပျက် တိုင်
ဆိုက်တယ်။ ခုတော့ တစ်ခန်းလုံးဆရာမရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကိုသာ ကြည့်နေကြ
တယ်။ ဆရာမကတော့ သင်ပုန်းပေါ်က အကြွင်းအကျန်စာတွေကိုဖျက်ပြီး
သင်ခန်းစာအသစ်ကို အစပျိုးလိုက်တယ်။ ထိုနောက် ရှင်းပြလိုက် ဆတ်သင်
ဆိုက်နဲ့ အချိန်မှာ ခဏလေးနဲ့ပြီးသုံးသွားခဲ့တယ်။

ဥတ ဖတ်ဖတ်ဆိတ်ဆိတ်ဆဲ ဆူညံနေတယ်။ လွင်ဦးခေါ်လိုသာ လိုက်ခဲ့ရတာ ရင်တော့ တထိတ်ထိတ်ပဲ။ မိန်းကလေးအဆောင်ရွှေမှာ ဂစ်တာတီးတဲ့ကိစ္စကို ဝုန်ဒီက ပြင်းပြင်းထန်ထန် တားမြစ်ထားတာ။ သိဖျားသွားရင် တကယ် မလွယ် သူ။

အခုဂစ်တာတီးမယ့်အဆောင်က လွင်ဦးအသစ်လိုက်တဲ့ ကရင်မလေး အဆောင်၊ မနက်ပြန်တစ်ပြေး ရည်းစားစကားပြောတော့မယ်လို့လည်း ကြား ထားတယ်။

အဆောင်ရွှေရောက်တော့ လွင်ဦး ကရင်မလေးနေတဲ့အခန်းရွှေ လမ်းခေါ်ထိုင်ပြီး ဂစ်တာသံပေးလိုက်သဖြင့် အရိပ်ကလေးတစ်ခု ခေါင်းပြုလာပါတယ်။ ဧကန္တ ကြိုပြောထားတယ်ထင်ပါရဲ့။

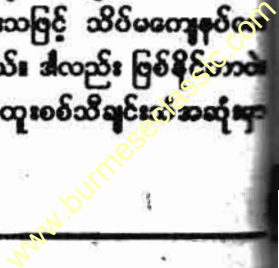
“ရော့ကွာ . . . ဘယ်တော့မှ မရိုးတဲ့ တူနှစ်ကိုယ် တိုင်းပြည် အရင်တီး”

သူက ဂစ်တာကိုယူကာ ကြိုးညှိပြီး လွင်ဦးပြောတဲ့သီချင်းကို တီးလိုက် တယ်။ တခဏအတွင်းမှာပဲ ဂစ်တာသံနဲ့အတူ သီချင်းဆိုသံတာ အဆောင် တစ်ဝိုက် ပျံ့နှံ့သွားတယ်။ ထူးစစ်ရဲ့ စွဲမတ်စရာကောင်းတဲ့ အသံလှိုင်းကြောင့် အဆောင်သူလေး ငါးယောက် ဝရံတာကို ထွက်လာကြပါတယ်။ အဲဒီအချိန် မှာပဲ လွင်ဦးကြိုက်တဲ့ ကရင်မလေးက ပြန်ဝင်သွားတယ်။

ထူးစစ် ဒုတိယတစ်ပုဒ်ကို ဆက်တီးလိုက်တော့ အဆောင်မှာထွက်ပြီး သီချင်းနားထောင်တဲ့ အဆောင်သူတွေ ပိုများလာတယ်။ ခုလိုအားပေးတဲ့ ပရိသတ်ရှိလို့ကတော့ ထူးစစ်ဆိုတဲ့ကောင်က မိုးလင်းသွားပါစေ။

လွင်ဦးစိတ်ထဲ ကရင်မလေး ပြန်ဝင်သွားသဖြင့် သိပ်မကျေနပ်ဘဲ ထူးစစ်ဂစ်တာတီးလို့များလာလို့ တွေးမိပြန်တယ်။ ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ လွင်ဦး ကိုယ်သက်ကိုယ်ယက်ပြီး တွေးကာ ထူးစစ်သီချင်းပဲ အဆုံးမှာ ဂစ်တာကို ဆွဲယူလိုက်တယ်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ငါတီးမလို”

“ဘယ်လို”

“ငါတီးမလိုဆိုမှဘဲ”

“ပြတ်စွာဘုရား”

ဝစ်တာမတီးတတ်တဲ့လူက ဝစ်တာတီးမလိုတဲ့ ... ကြားရတာ နားထဲ
ညွှန်လန်ကြီး၊ လွင်ဦးလည်း ခပ်တည်တည်နဲ့ လက်ထဲရောက်လာတဲ့ ဝစ်တာကို
ဆင်တီးခပ်လိုက်တယ်။ ဆိုတဲ့ သီချင်းက အဆိုတော် ဇော်ဝင်းထွဋ်ရဲ့
အစွာရခရီးသည်။ အသံက သေးသေးညွှပ်ညွှပ်လေး ဝစ်တာသံက ကြီးပေါ်ပေါ်
ပြတ်ပြေးနေတဲ့အတိုင်းပဲ။ ဒီတော့ သီချင်းနားထောင်ချင်တဲ့ အဆောင်သူ
အတွေ့ ချက်ချင်းပဲ ပြန်ဝင်သွားတယ်။ ဝစ်တာနဲ့ ပတ်သက်လာရင် လွင်ဦးက
အသံ ဝါရီပိုင်း။ A.C.M.F.G တောင်ပေါ်ဘဲနဲ့ အဆိုတော် ဇော်ဝင်းထွဋ်ရဲ့
အစွာရ ခရီးသည်ကိုတီးပြီး ဆိုနေတာ တော်တော်အံ့ဩဖို့ကောင်းတယ်။
ဒီအလေးစားစရာကောင်းတာက သီချင်းသာဆိုသွားတယ်။ ဘာလက်ကွက်မှ
ဆိုနိုင်ဘူး။ ကြိုးသာခေါက်နေတာ (လေးစားပါတယ် ဆရာလွင်ဦးခင်ဗျာ)
သီချင်းသီချင်းဆိုတော့ အဆောင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါတယ်။

“တာ”

တရင်မလေး ထွက်မလာတဲ့အပြင် ထူးစစ်တုန်းက အားပေးတဲ့
အားပေးလေးတွေတောင် မတွေ့ရတော့ပါလား။ လွင်ဦးအံ့ဩသွားတဲ့
အချိန်မှာပဲ အဆောင်စောင့်တဲ့အဖေကြီး ထွက်လာပြီး သူ့ကို့ကို စာတစ်စောင်ဆီ
အသံတယ်။ ထူးစစ်က သူ့ကို ပေးတဲ့စာကို ဖတ်ကြည့်တော့ ...

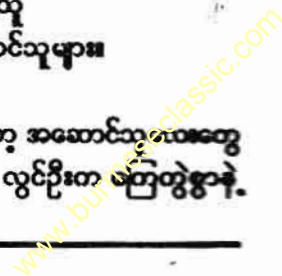
ကိုထူးစစ်

ဒေသရဲ့ စိတ်နာနာနဲ့ချစ်နေမိတယ် သီချင်းကို ကိုယ်တိုင်
ကိုယ်တိုင်ဆိုပေးပါ။

မှတ်ချက်။ ။ ကိုလွင်ဦးကို လုံးဝမတီး။ မဆိုခိုင်းပါနဲ့။
အနုပညာအရသာ ပျက်မှာစိုးလိုပါ။

စာပေးသူ
အဆောင်သူများ။

ထူးစစ်စာဖတ်ပြီး အဆောင်ကို လှမ်းကြည့်တော့ အဆောင်သူလေးတွေ
ထွက်ရပ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ထိုအချိန်မှာပဲ လွင်ဦးက မကြာတွဲစွာနဲ့
ဆိုလိုက်တယ်။

“ပြန်ကြမယ် ထူးစစ်”
“တင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”
“ရော . . . ဖတ်ကြည့်”

လွင်ဦးက သူ့လက်ထဲက စာဖတ်ခိုင်းလိုက်သဖြင့် ထူးစစ်လည်း ဖတ်ကြည့်လိုက်တယ်။

တို့လွင်ဦး

ဝစ်တာဖော်တတ်ဘဲ အသံသေး။ အသံညောင်နဲ့ ကျွန်မကို လာပြီး အရုတ်ခွဲတာပေါ့လေ။ ကျွန်မက ကရင်လူမျိုးပါ။ ဝစ်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငယ်ငယ်လေးထဲက ဘုရားကျောင်းမှာ နားရည်ဝခွဲတယ်။ တို့ထူးစစ်ကို အားနာပေမယ့် ရှင်တီးမှာစိုးလို့ ချွတ်ချင်း ပြန်ပါ။

အဲပဲ။

ထူးစစ်စာဖတ်ပြီး ရယ်မောလိုက်ပါတယ်။ ဘယ်နှယ်ရှိစ . . . ကြောင် ရှေ့သွားပြီး ကြွတ်ရုတ်ပြတာတို့။

“ပြန်ကြမယ်ကွာ”
“ငါ့ကို သိချင်းတောင်းထားတာ အားနာစရာကြီး”
“ထားစမ်းပါကွာ . . . မင်းမဆိုလို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ မနက်ပြန် ငါ့တိစ္ဆာ အရေးကြီးတယ်”

ထူးစစ်လည်း လွင်ဦးအတင်းဆွဲခေါ်နေသဖြင့် တောင်းခံလိုချင်တိုဆိုနိုင်တော့ဘဲ ယက်ကန်၊ ယက်ကန်နဲ့ ပြန်ပါလာခဲ့တယ်။ ဒီညတာ လွင်ဦးကို တံဆိုးမှုတွေ ပေးလိုက်ပါပြီ။

အခန်း(၃)

“ငါ့မှာ ပိုက်ဆံမရှိတော့ဘူး ဂုနဒီ”

“ဟင် . . . တိုနေ့က ပေးထားတဲ့ နှစ်ထောင်ကုန်ပြီလား”

“အေးတ . . . တတိတိနဲ့ ဘယ်လိုကုန်သွားမှန်းတောင် မသိဘူး”

“နင်တော်တော် အသုံးကြီးနေပါလား။ ထူးစစ် ပိုက်ဆံဆိုတာ ဘယ်လောက်ပဲရှိရှိ သုံးရင်ကုန်နေမှာပဲ။ ဒါကြောင့် စည်းကမ်းနဲ့သုံးရတယ်။ ရော့ . . . နှစ်ထောင် တစ်ပတ်စာ နော် . . . နောက်ထပ် လာမတောင်းနဲ့ ပေးဘူး”

ထူးစစ်က ဂုနဒီပေးတဲ့ ငါးရာတန်လေးရွက်ကိုယူပြီး လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ ဒီလိုပဲ ပိုက်ဆံတစ်ခဲတောင်းတိုင်း တစ်ခါ အပြောခံနေရလို့ နိတ်ထဲမှာ မှတ်မထားတော့ပေ။ တက္ကသိုလ်စတတ်ထဲက သူ့ရဲ့ပိုက်ဆံ အားလုံးကို ဂုနဒီက ကိုင်ထားတာ။ ကျောင်းကုန်ကျစရိတ်အားလုံးကို သူမတစ် ဦးဆောင်ပြီးပေးတယ်။ မိဘတွေကိုယ်တိုင်ကလည်း ပိုက်ဆံပိုရင် သူမ အဆောင်လိပ်စာနဲ့ပဲ ပို့တယ်။ ဂုနဒီနဲ့အိမ်က ဘယ်လောက်ပိုခွန်ထပ် သလို သူမတလည်း လုံးဝမပြောပေ။

အတန်းထဲရောက်တော့ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေက သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ဝိုင်းကြည့်ကြတယ်။ မျက်လုံးတွေက တစ်မျိုးကြီးပဲ။ နီလာဝင်း ဆိုသူတို့နားကို ကယောင်သောပါးနဲ့ရောက်လာပြီး စိုးရိမ်တကြီးပေးတယ်။

“နင်တို့နဲ့တွေ့လား . . . ငါတို့အားလုံး စိုးရိမ်နေတာ”

နီလာဝင်းစကားကြောင့် ဂုနဒီမျက်စိမှာကြည့်သွားပြီး . . .

“ဘာတွေ့ရမှာလဲ . . . ဘာကိုစိုးရိမ်တာလဲ”

“နင်တို့နဲ့ ပြဿနာဖြစ်တဲ့ကောင်တွေလေ စောစောတင် အခန်းထဲမှာ နင်တို့တိုလာရှာသွားတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း ကြိမ်းပေါင်းနေတာ အစုံပဲ။ အခန်းထဲမှာ မလေ့တော့

တန်တင်ဆတ်သွားရှာမယ်လို့ပြောပြီး ထွက်သွားတယ်”

“ထောင် . . . ဒီလိုလား”

ရုနဒီအကြည့်က ထူးစစ်ဆီရောက်သွားတယ်။ ရုနဒီဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က ပြဿနာတစ်ခုကို ရှောင်လွှဲပြီး ပုန်းမိတတ်တာမှ မတုတ်တာ။

“ထူးစစ် . . . နင်လိုက်သွားပြီး ပြတ်ပြတ်သားသား မေးစရာတွေနဲ့ဆိုင်ရင် တွေ့တဲ့နေရာမှာပဲ ကျေနပ်အောင်ရှင်းခဲ့ ကြားလား”

ထူးစစ် ခေါင်းညိတ်ပြီး အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့တယ်။ စိတ်ထဲမှာ တော့ ရုနဒီကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် လုပ်တဲ့ကောင်တွေကို အပူနဲ့ ချေရင်မိတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ . . .

တန်တင်သွားတဲ့ထမ်းတစ်ဝတ်မှာ ထူးစစ်နဲ့ ပြဿနာဖြစ်တဲ့ ကျောင်းသားဆုံးမယောက် ရင်ဆောင်တန်းပြီး ဒီသတ်ပြန်လျှောက်လာနေတယ်။ တော့ ထူးစစ်တို့တို့ တန်တင်မှာမတွေ့လို့ ပြန်လာတာဖြစ်မယ်။ ထူးစစ် ရှေ့က ပိတ်ရပ်လိုက်တော့ ရုတ်တရက် အံ့ဩတုန်ကြတယ်။

“ငါ့ကို တွေ့ရှင်လို့ဆို”

ထူးစစ်မေးခွန်းကြောင့် အထိုးခံရဦးတဲ့ ကျောင်းသားရွေ့ကို တစ်လှမ်းတိုးလာပြီး . . .

“မင်းက ရုနဒီကိုစောင့်တဲ့ ခွေးလား”

“အဲဒါတိစ္ဆာကို မင်းတို့က မကျေနပ်ဘူးလား”

“ငါတို့နေရာမှာဆိုရင်လည်း မင်းက ကျေနပ်မှာလား”

ထူးစစ် လျှို့ဝှက်စွာပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“ငါ့သာ မင်းတို့နေရာမှာဆိုရင် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ‘စ’မှာမတုတ်ဘူး။ အခုကိစ္စက မင်းတို့လွန်တာ . . . အကြောင့် ငါပြောမယ် . . . မင်းတို့ကျေနပ်သည်ဖြစ်စေ မကျေနပ်သည်ဖြစ်စေ . . . ဇွတ်မှိတ်ပြီး ကျေနပ်လိုက်”

“တောတ် . . . တောတ်ရိုးပုံစောင့်တဲ့ခွေးက ခွေးစကား ပြောတာ။ ငါတို့က ပညာပေးရမှာပေါ့”

အထိုးခံရတဲ့ ကျောင်းသားကပြောရင်း ထူးစစ်ကို ရှေ့မထောက်နဲ့ စတင် တန်ကျောက်လိုက်သလို ကျန်နှစ်ယောက်ကလည်း ငိုငိုဝမ်းပြီး ထိုးကြိတ်

ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုက သယ်လိုမှအရာမရောက်ပေ။
ထူးစစ်လှုပ်ရှားမှုက အတော်ပြန်ပါတယ်။ ဝမ်းသာက တိုက်ခိုက်မှုတို
အသာပုတ်ထုတ်ဝယ်ရှားပြီး ပြန်တိုက်ခိုက်ပုံက သက်တောင့်သက်သာရှိလှ
တယ်။ ခဏကြာတော့ ထူးစစ်ရဲ့ လက်သီးချွန်တွေကို
ကျောင်းသားသုံးယောက် မရောင်နိုင်တော့ပေ။ ထိုအချိန်မှာ
အောင်မြင်ခန့်ညားတဲ့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးရဲ့ အမိန့်သံထွက်ပေါ်လာသဖြင့်
နိမ့်က ရပ်တန့်သွားတယ်။

“မင်းတို့ လေးယောက်စလုံး ရုံးခန်းတိုလိုက်ခဲ့”

ထိုတစ်ခွန်းပဲ ကျောင်းအုပ်ကြီးကပြောပြီး ပြန်လှည့်ထွက်သွားတယ်။
ဆိုကြောင့် ထူးစစ်ရင်ထဲ နည်းနည်းတော့ စိုးရိမ်မိသွားတယ်။ ရန်ဖြစ်တဲ့
အိစ္ဆာကို ဆရာကြီးဘယ်လိုအပြစ်ပေးမလဲ။ ကျောင်းထုတ်လိုက်ရင်တော့ သူရဲ့
ညာရေးက နောက်ကျဦးမယ်။ ဒါကလည်း စုနဒီကြောင့်ဖြစ်ခဲ့တာပဲ။ သူ
အိမ်ချစ်တဲ့ ချစ်သူအတွက်ဆိုရင် တလောကလုံးကို စိန်ခေါ်ရတဲ့ သတ္တိအပြည့်
ရှိပါတယ်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ထူးစစ်”

လွင်ဦးက ကျောင်းသားတွေရန်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကိုကြားလို့
အကြည့်ရင်း ထူးစစ်ကိုတွေ့တော့ မေးလိုက်တာ ထူးစစ်က ရန်ဖြစ်တဲ့
ကျောင်းသားသုံးယောက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး . . .

“တို . . . သုံးကောင်ပေါ့။ စုနဒီကိုပြဿနာရှာလို့ ငါဆုံးမ
နေတာ”

“မင်းကွာ လူကြားလိုမှ မကောင်ဘူး။ မိန်းမတစ်ယောက်
အတွက်နဲ့မျှား ရန်ဖြစ်ရတယ်လို့”

“မင်းပါးစပ်ပိတ်ထား လွင်ဦး”

ထူးစစ်စိတ်တိုတိုနဲ့ပြောပြီး ဆရာကြီးရုံးခန်းထိကို ထွက်လာခဲ့တယ်။
ဒီတာ သူသိပ်ချစ်တဲ့မိန်းမဆိုတာ လွင်ဦးသိရဲ့သားနဲ့။

ရုံးခန်းရောက်တော့ သူတို့အားလုံးဆရာကြီးရှေ့မှာ မတ်တပ်ရပ်လိုက်
ကြတယ်။ ခဏကြာတော့ သူတို့ရဲ့ မေရာဆရာ့ ရောက်လာတယ်။ ရန်ဖြစ်တဲ့
သတင်းကို ဆရာမကြီးလည်း ကြားပြီးမှာပါ။ ဟိုအချိန်မှာ ဆရာကြီးအင်
ဆီလာတယ်။

“ကျောင်းဝင်းမှာ ကျောင်းသားအချင်းချင်း ရန်မဖြစ်
ရဘူးဆိုတာ နှိုးမလည်ဘူးလား”

သူတို့ဆားလုံး ပြိုင်တူပြန်ပြောလိုက်ကြတယ်၊

“နားလည်ပါတယ် ဆရာကြီး”

“အဲဒီ ဘာကြောင့်ရန်ဖြစ်တာလဲ”

ထူးစစ်က . . .

“သူတို့ကအရင်ဆုံး တွန်တော့်ကိုပြဿနာရှာဖို့ ကြိုးစားတာပါ။ အဲဒီ တစ်ခန်းလုံး သိပါတယ်ဆရာကြီး။ ပြီးတော့ တွန်တော့်ကို ရွေးနဲ့နှိုင်းပြီး ဝိုင်းထိုးကြတယ်”

“သူပြောတာ တုတ်လား”

ထူးစစ်ပြောတာမှန်နေသဖြင့် သူတို့သုံးယောက်စလုံး မငြင်းရဲပေ။

“တုတ် . . . တုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး”

ဆရာကြီးက ကျောင်းဆားသုံးယောက် ဝန်ခံပေမယ့် သိပ်မယုံချင်ပေ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဝိုင်းထိုးတယ်လည်းဆိုသေး . . . အထိုးခံရတဲ့ ကျောင်းဆားဟာ ဒဏ်ရာမရဘဲ ထိုးတဲ့လူတွေမျက်နှာပေါ်မှာသာ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ဖြစ်နေလို့ပါ။

“အဲဒီ ဘာကြောင့်မင်းတို့က ပြဿနာရှာပြီး ဝိုင်းထိုးကြတာလဲ”

အထိုးခံရတဲ့ ကျောင်းဆားက . . .

“မနေ့က အခန်းထဲမှာ သူက တွန်တော့်ကို လက်သီးနဲ့ ထိုးလို့ပါ”

ဆရာကြီးအကြည့်က ထူးစစ်ဆီရောက်သွားပြီး . . .

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ လက်သီးနဲ့ထိုးတာလဲ”

ထူးစစ်လည်း မဆိုင်းမကွဘဲ . . .

“ရုနဒီကို လက်သီးနဲ့ရွယ်လို့ပါ ဆရာကြီး”

“ဟေ . . . ရုနဒီက ဆရာမ မေရာက မတုတ်လား”

ဆရာကြီးက မေရာဆရာမကို လှည့်မေးလိုက်တာပါ။

“တုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး”

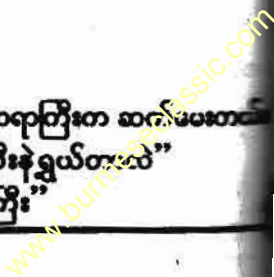
“အဲဒီ ဆရာမပဲ သွားခေါ်လိုက်ပါ”

“တုတ်တဲ့ ဆရာကြီး”

မေရာဆရာမ လစ်ခနဲထွက်သွားတော့မှ ဆရာကြီးက ဆက်မေးတယ်။

“မင်းက ရုနဒီကိုဘာကြောင့် လက်သီးနဲ့ရွယ်တာလဲ”

“တွန်တော့်ကို ပါးရိုက်လို့ပါ ဆရာကြီး”

“ဟာ . . . ပါးရိုက်လို့ တုတ်လား”

“တုတ် . . . တုတ်ပါတယ်”

ဆရာကြီးဆိုပြောစွာနဲ့ ခဏစဉ်းစားသွားတယ်။ ပြီးတော့မှ လေထံစာစာနဲ့

“ပါးရိုက်တာ အကြောင်းရှိရမယ်။ မင်းဘာသွားလုပ်လဲ မှန်မှန်ပြောစမ်း”

ထိုကျောင်းသား ဆွံ့အသွားတယ်။ အချိန်အတော်ကြာတဲ့အထိ ဖြေသံ ပေါ်မလာသဖြင့် ထူးစစ်က . . .

“ရုနဒီအခန်းထဲဝင်လာချိန်မှာ သူက ဆံပင်ကိုစာရွက် တပ်ပြီး ရည်းစားစကားပြောလို့ပါ ဆရာကြီး”

“ဪ . . . ဒီကြောင့်တိုး”

ဆရာကြီးက ပြဿနာရဲ့ရေသောက်မြစ်ကို သိရှိသွားတယ်။ ဒီပေမယ့် သူ့ရဲ့ကျောင်းဆရာသက်တမ်းတလျှောက်မှာ ရည်းစားစကားပြောလို့ ပါးရိုက် ခံရတာ ဒီတစ်ခါပဲ ကြားရူးပါတယ်။

“ဒီမှာ အားလုံးပဲ နားထောင်ကြပါ။ မင်းတို့တာ တက္ကသိုလ် ရဲ့အရိပ်ကိုချိပြီး တက္ကသိုလ်မှာ ပညာသင်နေကြတာ။ မိဘ ရင်ခွင်က ထွက်လာကြတယ်ဆိုပေမယ့် မင်းတို့ကို အုပ်ချုပ်တဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေ တက္ကသိုလ်မှာ အဆင့်ဆင့်ရှိကြတယ်။ ဘယ်သူပဲ မှားမှား၊ ဘယ်သူပဲ မှန်မှန် ပြဿနာတစ်ခုဖြစ် လာရင် မေဇာဆရာမကို အရင်တင်ပြရမယ်။ ဆရာ၊ ဆရာမ တွေကလည်း အမှား၊ အမှန်ကို ဆုံးဖြတ်ပေးမှာပဲ။ ခုတော့ မင်းတို့တွေတာ ကိုယ်သဘောနဲ့ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်နေကြတယ်”

ထိုအချိန်မှာပဲ မေဇာဆရာမနဲ့အတူ ရုနဒီအခန်းထဲကို ရောက်လာတ တယ်။ သူမက ရောက်ရောက်ခြင်း ဗျတ်နှာမှာ အော်ရာတွေနဲ့ မတ်တပ်ရပ်နေ တဲ့ ကျောင်းသားသုံးယောက်ကိုကြည့်ပြီး ထူးစစ်လုပ်ရပ်ကို ကျေနပ်သွား တယ်။

“ဪ . . . ရုနဒီပါလား”

ရုနဒီလည်း ဆရာကြီးစကားသံထွက်ပေါ်လာတော့မှ သတိပြန်ဝင်လာပြီး ဖြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“တုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး”

ဆရာကြီးက သူမကို ဖြေဆို။ ခေါင်းဆုံး သေချာပြည့်ပြီး . . .

“ငေးက တစ်ကျောင်းလုံးရဲ့ အလှဘုရင်တွေ့ရတာဆီလို ထတ်သံကလည်း ပြောင်တယ်နော်။ ထိုကောင်ကလည်း ငေးလိုပဲ ထင်တယ်”

ဆရာကြီးရွှေရွာဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ငြိမ်ကုတ်နေကြရတယ်။

“ကဲ . . . ဆရာမ အပြစ်ကတော့ သူတို့ ငါးယောက်မှာ ရှိတယ်။ အဲဒီတော့ နောက်တစ်ခါပြဿနာ မဖြစ်ပါဘူး ဆိုတဲ့ ကတိနဲ့ ပြဿနာထပ်ဖြစ်ရင် ကျောင်းသုံးနှစ်ထုတ် ဗယ်အကြောင်းပြောပြီး ဝန်ခံကတိထိုးခိုင်းလိုက်ပါ”

“ထုတ်တဲ့ . . . ဆရာကြီး”

မေဏုဆရာမက လိုအပ်တဲ့စာရွက်၊ မှတ်တမ်းများကိုယူပြီး ကျောင်းအုပ် ဆရာကြီးရွှေရွာပဲ ဝန်ခံကတိထိုးခိုင်းတယ်။

အဲဒီနေ့တစ်ပြည့် ဝန်ခံကတိထိုးခိုင်းစစ်တာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းမှာ နာမည်ကြီး သထက် ကြီးလာပါတော့တယ်။

“ငါ ကရင်မလေးနဲ့ အဆင်ပြေသွားပြီ”

“မြန်လှချည်လာ။ မင်း လူမှတုတ်ရဲ့လား”

“ချစ်တယ်လို့ပြောပြီးထဲက တစ်ခါတည်း အဖြေတန်း တောင်းတာကွ။ သူကလည်း ချက်ချင်းပဲ ခေါင်းညိတ်ပြ တယ်။ အဲဒါနဲ့ ငါက ငွေလေးနမ်းတော့ ရက်ပြုံးလေးပြုံး သွားသေးတယ်”

လွင်ဦးတပြောရင်း နှာခေါင်းကိုပွတ်လိုက်သဖြင့် ထူးစစ်အထဲယား ခွားတယ်။

“မိန်းမဆိုတာ ငါတွေလိုပဲကွ။ သူတို့ကြိုက်တဲ့အစာနဲ့ မျှားမှလာတပ်တာ။ မိန်းမတွေအကြောင်းကိုသိရင် ရည်းစားရဖို့ ဘာမှမခဲယဉ်းဘူး”

“အေးကွာ . . . မင်းကတော့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် စွဲသလောက် ငါ့မှာသာ ခုအချိန်ထိ စုနဒီအချစ်ကို မရသေး ဘူး”

“အဲဒါမင်းညံတာပေါ့ အစောကြီးထဲက ငွင့်ပြောရင် ချစ်သူ ဖြစ်လို့ နှစ်ပတ်လည်အထိမ်းအမှတ်တောင်လုပ်လို့ ရနေပြီ”

“မင်းထင်သလောက် မလွယ်ဘူး . . . လွင်ဦး။ စုနဒီ စိတ်ဓာတ်ကို ငါ့ငယ်ငယ်လေးထဲက သိတယ်။ ပထမအကြိမ် ကြိုးစားလို့မရရင် ဒုတိယအကြိမ်ဆိုတာ မရှိဘူး . . . ဒါကြောင့် စုနဒီနဲ့ပတ်သက်လာရင် ကြိုးတန်းပေါ် လမ်းလျှောက်ရသလို အရမ်းသတိထားနေရတာ”

“ဒါဆို ငါပြောတဲ့အတိုင်း မင်းလုပ်ကြည့်ပါလား။ စုနဒီ အချစ်ကို ကြိမ်းသေရလိမ့်မယ်”

ထူးစစ်စိတ်တစ်စားသွားသဖြင့် မျက်လုံးတွေက လာရုတ်ရုတ်အဆောင်

လက်သွားတယ်။ ဂုဏ်ဒီရဲ့အချစ်ကိုသာရမယ်ဆိုရင် သူ့တာ ဘာမဆိုလုပ်ပုံသူပါ။
အဲဒီအတွက်ပဲ သူ့မှာ အားအင်တွေအပြည့်ရှိပါတယ်။

“ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ လွင်ဦး”

“ဒီလိုကွ . . . မနက်က မေ့ကတောင်မလေးတွေ
အမှတ်တရအဖြစ် တဗျာစာအုပ်ထုတ်မလို့ စိစဉ်နေကြရင်း
ငါနဲ့ကော့စပ်မိသွားတယ်။ အဲဒါနဲ့ငါက မင်းကဗျာရေးတယ်
တွေ့စားတွေမှာလည်းပါဝင်တယ်လို့ ပြောမိတော့ သူတို့နဲ့
အတူတူတဗျာရေးဖို့ ပြောခိုင်းလိုက်တယ်။ မင်းကိုလည်း
သိတယ်တဲ့”

ထူးစစ် စိတ်ဝင်စားသွားပြန်တယ်။ ဒီတစ်ခါစိတ်ဝင်စားခြင်းက စောစောက
စိတ်ဝင်စားခြင်းမျိုး မတုတ်တာသေချာတယ်။ သူ့တာ အနုပညာဝါသနာရှင်
တစ်ယောက်ပါ။ လွင်ဦးပြောသလို တဗျာရေးလိုရှိရင် သူကဗျာလေးတွေကို
ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေ လက်ထဲရောက်မှာ။ အနုပညာရဲ့မြေလှမ်းလို့
ပြောရင်လည်းရတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခွင့်ကြုံကြိုက်တုန်းရေးတာ မမှားဘူး
လို့ ထင်တယ်။ တစ်ခတ်တလည်း လိုလျှောက်ထားသလိုတော့ ပိုကောင်းတာ
ပေါ့။

“မင်းကဗျာရေးမယ်ဆိုရင် မနက်ဖြန် ငါ့စိတ်ဆက်ပေးမယ်။
အတုန်အကျအားလုံးကို သူတို့ကပဲစိုက်မှာ . . . ပြီးတော့
တဗျာစာအုပ်ကိုလည်း ရောင်းမှာမတုတ်ဘူး။ အမှတ်တရ
ဖြစ်အောင် လက်ဆောင်ပေးမှာကွ”

“ဒါဆို ရေးမယ်ကွာ”

“တကယ်လား ထူးစစ်”

ထူးစစ်ပြောပြီးမှ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ချက်ချင်းသတိရသွားတယ်။

“တာ . . . မဖြစ်ဘူး။ ဂုဏ်ဒီသိသွားရင် ဘယ်လိုမှ ရှင်းလို့
ရမှာမတုတ်ဘူး”

“ဘာဆိုလို့လဲကွာ . . . ကျောင်းသားသားမှာ အမှတ်တရ
အဖြစ် လုပ်ကြတာပဲ”

“အဲဒါ ငါတို့ပဲနားလည်တာ။ ဂုဏ်ဒီကို သွားပြောရင်
အပိုတွေပါဆိုပြီး ရန်ရှာလိမ့်မယ်”

လွင်ဦး စိတ်ပျက်သွားတယ်။ ထူးစစ်ပုံစံက ဂုဏ်ဒီကို ကျွတ်ကြပေး
ပဲ။ အဲကိစ္စကို မရရအောင် ဆွယ်ရမယ်။ သူက ထူးစစ်ကဗျာရေးအောင်

ပြောပေးမယ်လို့ တတိခံထားတာ မတုတ်လား။

“ရုနဒီအချစ်ကို မလိုချင်ဘူးလား ထူးစစ်”

“ဟာ... လိုချင်တာပေါ့”

“အဲဆို မင်းကို ငါတစ်ခု ပြောပြမယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို လွှမ်းမိုးဖို့ အချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ မလိုလောက်ဘူး ကွ။ အဲဒီလိုပဲ မိန်းမတစ်ယောက်ကလည်း အချစ်တစ်ခု တည်းကိုပဲ ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့တိုးဝင်လာမှာ မတုတ်ဘူး။ ခုတော့ မင်းက သေနတ်တစ်လက်၊ ကျည်တစ်ထောင်ထဲနဲ့ ကိုယ် ကိုကိုယ် သူရဲကောင်းလို ကြွေးကြော်ပြီး ရန်သူခမ်းကို သွားတိုက်ဖို့ ကြိုးစားနေသလိုပဲ။ ဒီအတိုင်းဆို သေချာ ပါတယ် ထူးစစ်။ မင်းကြိမ်းသေ ရှုံးမှာပါ”

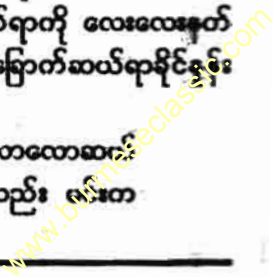
“တင်”

ထူးစစ်ရင်ထဲ ပြင်းထန်တဲ့ လျှင်လျှင်သံသာသာ လှုပ်ရှားသွားတယ်။ ထိုအခါမှာ ရည်းစားတွေ အများကြီးထားစူးတဲ့လူ၊ မိန်းမတွေအကြောင်းကို သူ့ထက်အများကြီး ပိုသိတယ်။ ရုနဒီကို ဝှင့်ပြောဖို့လည်း တိုက်တွန်းနေတာ အကြိမ်အပေါင်းမနည်းတော့ဘူး။ သူ့မှာသာ တွေဝေပြီး အစိုးရိမ်ကြီးနေတာ။

“မင်းက ကဗျာရေးလိုရင် ကျောင်းမှာနာမည်ကြီးလာမယ်။ အဲဆို မိန်းမကလေးတွေက အရမ်းစိတ်ဝင်စားကြမှာ။ အဲဒီ အချိန်ရောက်ရင် ရုနဒီက မင်းကို လက်လွှတ်သွားမှာစိုးလို့ အရင်က အပေါ်စီးက ဆက်ဆံရဲမှာ မတုတ်တော့ဘူး။ သတ္တိရှိလို့ မင်းက ဝှင့်ပြောရင်လည်း ရှော့ရှော့ရှုပြန်ချစ်မှာ ကြိမ်းသေတယ်။ အဲကြောင့် ငါပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်စမ်းပါ။ မင်း ရုနဒီအချစ်ကို ရလိမ့်မယ်”

ထွင်ဦးပြောရင်း ထူးစစ်မျက်နှာကို အကဲခပ်လိုက်တယ်။ ဒီတောင် နှစ်ခွဲပြန်နေပြီဆိုတာ သူသိတာပေါ့။ တစ်စုံတစ်ရာကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားတွေးတောနေတာတာ သူ့ဘက်ပါဖို့ ပြောက်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ဆက်သေချာနေပြီ။

“တကယ်လို့ မင်းကဗျာရေးရင်လည်း ခုလောလောဆင်း ရုနဒီက မသိပါဘူးကွာ။ သိတဲ့အချိန်မှာလည်း မင်းက နာမည်ကြီးနေပြီ”

“ငါ ရေးမယ် လွင်ဦး”

ထူးဆန်းတဲ့ ဂြိုဟ်သားတဲလဲသံကြောင့် လွင်ဦးဖျက်နှာကြီး ဝင်းထိ
သွားတယ်။

“အဲဒါ ဝေ့တဲလဲ ဝင်းဆွဲပိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“ရုန်း ယိတဲလဲ”

“ပိတ်ချင်မယ်”

ထူးဆန်းတစ်ယောက် တဗျာရေးချင်တဲ့ပိတ်ကြောင့်သာ ပြောလိုက်ရတာ
ခပ်တော့ ယောတဲလဲတယ်။

ထိုကြောင့် အိပ်ယာပေါ်လဲချတာ ဖျက်လုံးပိတ်လိုက်တယ်။

အခန်း(၄)

“သူ့နာမည်က နှင်းပွင့်ဖြူ”

“သူက နောက်ထဲလယ်”

“သူက ခင်သက်ရီ”

ထူးစစ်တစ်ယောက်ထဲ တန်တင်းမှာထိုင်နေတဲ့အချိန် လွင်ဦးက
ကောင်မလေးသုံးယောက်နဲ့အတူ ရောက်လာပြီး မိတ်ဆက်ပေးတယ်။
ထူးစစ်အားလုံးကို ပြန်ပြလိုက်ပါတယ်။ ထို့ကြောင့် ထင်တယ်။ ကောင်မလေး
သုံးယောက်ကလည်း အပြုံးပါးပါးနဲ့ ပြန်ပြန်ပြပြီး ထိုင်လိုက်ကြတယ်။

“ဒါ ငါ့သူငယ်ချင်း ထူးစစ်လေ”

“ကျွန်မ ကိုထူးစစ်ကိုသိပါတယ်။ ဝုနဒီနဲ့ တွဲပြီးလို့ပေါ့”

ဒီစကားကို နှင်းပွင့်ဖြူဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ပြောလိုက်တာပါ။ သူတို့
သုံးယောက်ထဲမှာ နှင်းပွင့်ဖြူက အလှဆုံးပဲ။ ရယ်လိုက်ရင် သွားစွယ်လေးနဲ့
ပြည့်လို့ကောင်းတယ်။

“ဝုနဒီက ကျောင်းမှာ နာမည်ကြီးပဲ”

ခင်သက်ရီဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ပလုပ်ပလောင်းအသံကြီးနဲ့ ဝင်ပြော
တယ်။ လက်ထဲမှာ ဘယ်အချိန်က မှာလိုက်မှန်းမသိတဲ့ ထမင်းကြော်
တစ်ဝန်းတန်နဲ့ . . .

“တုတ်လား . . . ဘာနာမည်ကြီးတာလဲ”

“ကိုထူးစစ်ကြီး နောက်နေပြန်ပြီ”

“ကျွန်တော် တကယ်မသိလို့ပါ”

“ဒါဆို ကိုထူးစစ်ကြီး ညံ့သွားပြီ”

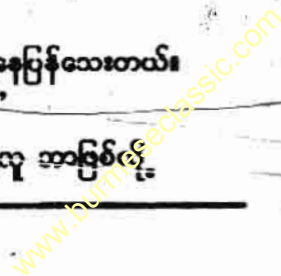
“တုတ်တဲ့ . . . ကျွန်တော် ညံ့ပါတယ်”

“ညံ့တာမှ အရမ်းကြီးညံ့”

ညံ့ပါတယ်လို့ ဝန်ခံတာတာမှ ထပ်ပြီးတဲ့ရဲ့နေပြန်သေးတယ်။

“အဲဒီလောက်အထိ ကျွန်တော်ညံ့နေလား”

“သိပ်ညံ့တာပဲ . . . ကိုယ်နဲ့တွဲနေတဲ့လူ ဘာဖြစ်လို့”

ဖြစ်မှန်းမသိအောင် ကိုထူးစစ်ကြီးညွှန်ချက်က လွန်ပါတယ်။ မှတ်ထား ကျောင်းသားတွေရဲ့ ပါးစပ်ဈေးမှာ ဝန်ခိုဆိုတဲ့ နာမည်က ထိပ်ဆုံးကပဲ။ သာတွေပြောနေတာလဲလို့ သိချင်ရင် တစ်ယောက်ဆီ လျှောက်မေးကြည့်ပါလား။ ကျွန်မကတော့ သေဆုံး”

ခင်သတ်ရိုက်ပြောပြီး ထမင်းကြော်ကို ဆက်စားနေတယ်။ ‘ဝ ညီအစ်ကိုတော်တော်စားရင်တဲ့ ကောင်မလေးပဲ။’

“ကိုထူးစစ်ကို ကျွန်မက မာနကြီးမယ်ထင်ထားတာ”

ထူးစစ်နားထဲကို နှင်းပွင့်ဖြူရဲ့ ဝှေးရူအသံလေးတိုးဝင်လာပြန်တယ်။

“မာနဆိုတဲ့ စကားကို ကျွန်တော်သိတယ်။ ဒီပေမယ်”

သယ်လိုဆရာမကို မာနလိုခေါ်တာလဲ . . . အဲဒါကော့

ကျွန်တော် သေဆုံး”

“အဲဒါကို ကိုထူးစစ်က မာနကြီးသွားပေါ့”

“ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီလေ”

“ကျွန်မ နောက်တစ်ခု ထပ်ပြောချင်တယ်”

ထူးစစ် စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ငြိမ်သက်စွာနားထောင်နေလိုက်တယ်။

“ကျွန်တို့မှ တုတ်ပဲတူ။ တော်တော်များက ကိုထူးစစ်နဲ့

ဝန်ခိုဆိုတဲ့ ချစ်သူတွေပဲလို့ ထင်နေကြတာ။ ကိုထူးစစ်ကို

နှစ်ယောက်တွဲသွားရင်လည်း အရမ်းကြည့်လို့ကောင်း

တယ်”

“တာ . . . ကျွန်တော်တို့က သူငယ်ချင်းတွေပါ”

နှင်းပွင့်ဖြူကကားကြောင့် ဝန်ခိုသတ်မှ အပြန်ကာတွယ်လိုက်တယ်။

သူ့ကြောင့် ဒီမှမတုတ် ဘယ်ယောက်ျားလေးကြောင့်မှ ဝန်ခိုရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ

ထိပါးသွားမှာကို လုံးမခံလိုလားပါ။

“အဲဒါကို ကိုထူးစစ်ကို သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က အရမ်း

သံယောဇဉ်ရှိတာပဲနော်”

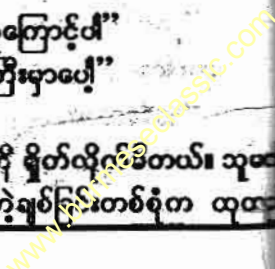
“ငယ်သူငယ်ချင်း သံယောဇဉ်တစ်ခုကြောင့်ပါ”

“အဲဒါဆို တော်တော် သံယောဇဉ်ကြီးမှာပေါ့”

“တင်း”

ထူးစစ် နှင့်သီးတဲ့ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မှိုက်လိုက်မိတယ်။ သူမ

ဘယ်လိုပြန်ပြောရမလဲ။ ရင်ထဲမှာ ကြီးမားတဲ့ချစ်ခြင်းတစ်စုံက ထုထ

ဦးစားစွာနဲ့ မိုင်ခန့်နေပြီ။ ထိုအချိန်မှာပဲ လွင်ဦးက ဖျတ်လွင်းသွားတဲ့ ထူးစစ်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး အခြေအနေကို ဝင်ထိန်းလိုက်ပါတယ်။

“နင်တို့တွေ စုနဒီအကြောင်းပြောမှာလား။ ကဗျာတိစ္ဆာတွေပေးမှာလား။”

ထူးစစ်တစ်ယောက် လွင်ဦးကို ကျေးဇူးတင်တဲ့မျက်ဝန်းနဲ့ ကြည့်လိုက်တယ်။ တကယ်လိုသာ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ စကားပိုင်းထဲကို လွင်ဦးက ကြားမဝင်ခဲ့ရင် နှင်းပွင့်ဖြူရဲ့စကားတွေ သူ့ရင်ကိုဆတ်ပြီး ထိခိုက်ကြေကွဲအမှာ အမှန်ပါပဲ။

“ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး ကဗျာစာအုပ်လုပ်ချင်တယ်။ ကျောင်းသားဘဝ အမှတ်တရပေါ့။ အဲဒါ ကိုထူးစစ်က မဝှင်းတွေမှာ ကဗျာပါဠာတွေ ကျွန်မတို့ စာအုပ်မှာ ရေးပေးစေချင်ပါတယ်။”

“တုတ်ကဲ့ . . . လွင်ဦးပြောပြလို့ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ဘယ်နှစ်ပုဒ်ရေးပေးရမလဲ”

“ငါးပုဒ်ဆိုရင် ရပါပြီ”

“တုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော်ရေးပေးပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် . . . ကိုထူးစစ်”

“ကဲ . . . နင်တို့ကဗျာတိစ္ဆာ အဆင်ပြေသွားပြီဆိုတော့ အစားအသောက်ဘက် အာရုံလှည့်ဦး ခိုက်ကဆန္ဒပြနေပြီ”

လွင်ဦးပြောလည်းပြော လက်ယပ်ခေါ်လိုက်တာကြောင့် စားပွဲထိုးလေးတစ်ယောက် အနားရောက်လာတယ်။

“ဘယ်မှာမလဲ အစ်ကို”

“နော် . . . ဘာစားမလဲ”

“ဆီချက်နဲ့ လက်ဖက်ရည်”

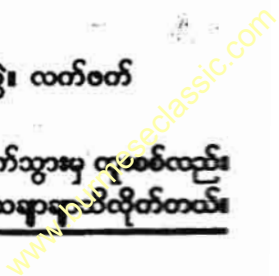
“အဲဒါဆို ဆီချက်နှစ်ပွဲ၊ လက်ဖက်ရည်ချိုဆိမ့်နှစ်ခွက်”

“ကျွန်မ မုန့်တင်းခါး”

နှင်းပွင့်ဖြူက ဝင်ပြောတာ။ . . .

“အဲဒါဆို ဆီချက်နှစ်ပွဲ၊ မုန့်တင်းခါးတစ်ပွဲ၊ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်”

စားပွဲထိုးလေးနဲ့ သေချာမှတ်ပြီး ပြန်လှည့်ထွက်သွားမှ ထူးစစ်လည်း နော်ထဲလယ်ဆိုတာ လွင်ဦးရဲ့တရင်မလေးမှန်း သေသေချာချာ သိလိုက်တယ်။

“ဪ . . .”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ထူးစစ်”

“အတွေးထဲမှာ အံ့ဩသွားလို့ပါ”

“တိုထူးစစ်က ဖျော်တတ်တယ်နော်။ အရင်က ဝုနဒီဘေး
နားမှာ အမြဲတွေ့နေရတော့ မာနကြီးမယ်ထင်တာ”

လာပြန်ပြီ ဒီမာန၊ ထူးစစ်အတွေးနဲ့အတူ နှင်းပွင့်ဖြူမျက်နှာကြည့်မိ
တော့ ကြည်လင်တဲ့မျက်နှာလေးမှာ ရောင်စဉ်တွေပြာထွက်နေတယ်။

“ကျွန်တော်မှာ မာနမရှိပါဘူး”

“အင်း . . . ကျွန်မ ယုံလိုက်ပါပြီ”

ထိုအချိန်မှာ လက်ဝက်ရည်နှစ်ခွက်က အရင်ရောက်လာတယ်။
နော်ထဲလယ်က လက်ဝက်ရည်တစ်ခွက်ကို မွှေပြီး ကြည်နူးရိပ်တွေနဲ့ လွင်ဦး
ရွှေချပေးတယ်။ ချစ်သူတွေဖြစ်ကြပြီးတော့လည်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
ဝရုတစိုက်နဲ့ ကြင်နာမှုလေးတွေ ရှိကြမှာပေါ့။

“လွင်ဦး ငါသွားတော့မယ်”

“တင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ။ အတန်းတက်ဖို့လိုပါသေးတယ်”

“ဝုနဒီ စောင့်နေမှာကွ”

“အဆိုလည်း သွားလေ၊ မင်းသောက်တာ ငါ့ရှင်းလိုက်မယ်”

ထူးစစ်အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကန်တင်းကနေ ထွက်လာခဲ့တယ်။
ရင်ထဲမှာတော့ ဝုနဒီမသိအောင်လုပ်ရတဲ့ကိစ္စမို့ စိုးရိမ်စိတ်ကလေး မသိထား
ကြီးစိုးနေပါတယ်။ အဝေမယ့် သူကဗျာလေးတွေ ကျောင်းသား။ ကျောင်းသူ
ကြားထဲ ပြန်နဲ့ပို့ပဲလေဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ စိတ်ကိုတင်းထားလိုက်တယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ဝါသနာနဲ့မိဝေက စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ခြင်းကို အနိုင်ယူ
သွားတော့တယ်။

“ဘာ”

ကြားလိုက်ရတဲ့ သတင်းစကားက စုနဒီနားထဲဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်
အောက်အောင် ဖြစ်မိသွားတယ်။

“နင်မြင်တာ သေချာလား”

“တုတ်တယ် . . . ငါက ထူးစစ်ရုပ်ကြီးကို မှားမလား”

“ဘယ်အချိန်ကလဲ”

“စောစောကပဲတ ဘာမှမစားရသေးလို့ တန်တင်းသွား
စားရင်းနဲ့ တွေ့ခဲ့တာ။ သူ့နဲ့ထိုင်နေတဲ့ အုပ်စုထဲမှာ
နှင်းပွင့်ဖြူလည်းပါတယ်။ ပြီးတော့ အတူတူနေတဲ့ လွင်ဦး
လည်းပါတယ်”

“နင်က နှင်းပွင့်ဖြူကို သိလို့လား”

“ဘာဖြစ်လို့ မသိရမှာလဲ။ နင်ပြီးရင် နှင်းပွင့်ဖြူက နာမည်
အကြီးဆုံး အလှတူရင်မပဲ။ ဘာလဲ . . . ဒီလောက်ငါသေချာ
ပြောနေတာကို နင်က မယုံဘူးလား”

“မယုံတာထက် အံ့ဩနေတာဆိုရင် ပိုမှန်တယ် နီလာဝင်း။
ထူးစစ်အကြောင်းကို ငါအသိဆုံးပါ။ ငယ်ငယ်လေးထဲက
ထူးစစ်တာ ငါကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ ရင်းရင်းနှီးနှီး
မနေတတ်ဘူး။ လူဆိုတာ တစ်နာရီ၊ တစ်မိနစ်အတွင်း
ပြောင်းလဲတတ်တဲ့ သတ္တဝါတွေမှန်း ငါနားလည်လိုက်ပြီ”

စုနဒီပြောရင်း ဒေါသထွက်လာတယ်။ ဘာကြောင့် ထူးစစ်က သူမ
ဆိုက်တဲ့အရာကို ကွယ်ရာမှာလုပ်နေရတာလဲ။ ဘယ်လိုတိစ္ဆာန်ကိုဆို
သူ့နဲ့ခွင့်ပြုချက်ရယူ လုပ်ရမယ်ဆိုတာသိရဲ့သားနဲ့။ စုနဒီ ဒေါသပြင်းပြင်းနဲ့
‘အာတ်’ ခေါက်လိုက်တော့ အတန်းထဲမှာရှိတဲ့ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူ
အားလုံး အလန်တကြားနဲ့ ဝိုင်းကြည့်ကြတယ်။ သူတို့တွေရဲ့ ခိုက်ထဲမှာ
နာတစ်ခုကို အစပျိုးနေပြီဆိုတာ ရိပ်မိလိုက်ကြတယ်။ စုနဒီဆိုတာ

တူးဆင်လေးတစ်ကောင်ထက် ကြောက်စရာကောင်းသလို၊ သူမ နားမှာရှိတဲ့ ထူးစစ်တလည်း ခြွေပွေးတစ်ကောင်လိုပဲ။ ဒါကြောင့် ခုနောက်ပိုင်းမှာ သူမတို့ နှစ်ယောက်ဆိုရင် ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေက ဝေးဝေးချောင်ကြတယ်။

“တွေ့မယ် . . . ဒီတိစ္စကိုပြတ်ပြတ်သားသား မေးပြီး ရှင်းရမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒေါသထွက်ရတာလဲ ခုနဒါ၊ သူ့ဘာသာ ဘယ်သူနဲ့ခင်ခင် နင်းကိုအရင်လို ဆတ်ဆံ့ရင်ပြီးနေတာပဲ မတုတ်ထား”

“မလိုချင်ဘူး . . . ငါကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ မခင်ရဘူး။ ငါတို့နှစ်ယောက်က သူငယ်ချင်းတွေဆိုပေမယ့် ငယ်ငယ်လေးထဲက မောင်နှမတွေလိုနေလာခဲ့ကြတာ။ မတော်မဆ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကြောင့် ထူးစစ်ဘဝက ဖျတ်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သူတို့လည်း အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုခုရှိမှာပေါ့တာ”

“ဘယ်လိုပဲအကြောင်းရှိရှိ ငါ့ကိုအသိပေးရမယ်။ ငါ့ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ဘာမှလုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး။ ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ လည်း မခင်ရဘူး”

“ထူးစစ်ကို ခင်မင်မှုသံယောဇဉ်တစ်ခုထဲနဲ့ အဲဒီလောက် အထိ ချုပ်ကိုင်လိုရမလားဟာ . . . သေချာစဉ်းစားပါဦး”

“ဘာဖြစ်လို့မရ ရမှာလဲ။ ထူးစစ်ဆိုတာ ငယ်ငယ်လေးထဲက ငါ့ရဲ့စကား၊ ငါ့ရဲ့လမ်းညွှန်မှုတွေနဲ့ နေလာခဲ့တာ။ သူ ကိုယ်တိုင် ငါ့ကိုကြောက်ခဲ့တယ်။ မိဘတွေကလည်း သူ့ကို ဆုံးမဖို့ အပ်ထားတယ်။ ကောင်စုတ် . . . တွေ့မယ်။ ငါမသိဘဲနဲ့ ဘယ်သူ့အားကိုးနဲ့ လုပ်နေတာလဲဆိုတာ မေးရမယ်”

ခုနဒါအသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာတယ်။ ဒါတိုင်းဆို ပြဿနာ တစ်ခုကို သွေးအေးအေးနဲ့ ရင်ဆိုင်နိုင်သလောက် ခုအခါမှာ သွေးဆူပွတ်နေတယ်။

“ခုနဒါ . . . နင်းစိတ်ကို နည်းနည်းလျော့ပြီး ငါ့ကြောက်စကားကို နားထောင်ပေးပါ။ ခုအချိန်ထိ ထူးစစ်အလှူထဲကို မလာသေးဘူး။ တကယ်လို့ ရောက်လာပြီး အကြောင်းစုံ

ပြောပြရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ နင်က သူ့ဆီကစကားကို မစောင့်ဘဲ စိတ်ထင်သလို ပြဿနာရှာရင် အခြေအနေတစ်မျိုးဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ငါနားမလည်ဘူး နီလာဝင်း”

နီလာဝင်းက ပြဿနာမဖြစ်စေချင်သဖြင့် စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ဆက်ရှင်းပြ

“နင်တို့နှစ်ယောက်က သူငယ်ချင်းတွေလေး သူငယ်ချင်းဆိုတာ သူငယ်ချင်းအတိုင်းအတာတစ်ခုနဲ့ပဲ စိတ်ဆိုးဆင့်တယ်။ ခုကိစ္စကို နင်က သူငယ်ချင်းအဆင့်ထက်ကျော်ပြီး မတရားကြီး စိတ်ဆိုးနေတော့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ။ ငါပြောတာ သဘောပေါက်လား။ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမဆိုတာ ဆန်ကျွေးသက်မတုတ်လား။ ငယ်ငယ်လေးထဲက ဖြူစင်တဲ့ သံယောဇဉ်နဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ ခင်ခင်၊ ကြီးလာရင် အရောင်ပြောင်းတတ်ကြတာ သဘောပဲ။ အဲဒီတော့ ထူးစစ်တာ နင့်အပေါ် အရောင်ပြောင်းဘူးလို့ အာမခံနိုင်မလား။ လူစိတ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းရ အရမ်းခက်ခဲတယ်။ နင်မကြိုက်တာ သူကလုပ်နေတယ်ဆိုတာ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်။ တကယ်လို့ နင်ပြောတဲ့အချိန်မှာ ထူးစစ်က တစ်မျိုးပြင်သွားရင် သေရော . . . နင့်သဝတစ်ခုလုံး ပြောင်းထဲရောက်သွားမှာ။ ဒီလောက်ပဲ ငါပြောချင်တယ်တာ . . . ကျွန်တာကို နင့်ဘာသာ ဆက်စဉ်းစား”

ဇုနဒီ သွေးအေးအေးနဲ့ နီလာဝင်းစကားကို သေသေချာချာစဉ်းစားမိတစ်ခါမှပစဉ်းစားဘူးတဲ့။ အကြောင်းအရာတွေကို မြင်တွေ့လိုက်ရတယ်။ ခင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သူမရဲ့စိတ်တွေ ဘာဖြစ်လို့ အဆမတန် လှုပ်ရှားခဲ့ရလဲ။ သူငယ်ချင်းဆိုတာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်ပေးနိုင်ရမှာ

“ဆော်ရီးတာ . . . ငါ့စိတ်နည်းနည်းလောသွားတယ်။ လုံးဝမထင်မှတ်တဲ့ သတင်းတိုကြားလိုက်ရလို့ စိတ်လှုပ်ရှားသွားတာဖြစ်မယ်”

ဇုနဒီအပြင်မှန်ရသွားသဖြင့် နီလာဝင်းကျေနပ်သွားပြီး . . . “ထူးစစ်လာလို့ရှိရင် စပြီးမပေးနဲ့နော် . . . သူကလေးပြောပြ

ရင်လည်း ဘာမှဖြစ်တဲ့ပုံစံနဲ့နေ”

“ထူးစစ်မပြောရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဆို ရှေ့ဆက်ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ဦး”

ရုနဒီပြင်သစ်သက်စွာနဲ့ နီလာဝင်းစကားကို လက်ခံလိုက်မိတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ လူ့ဘဝက ကျားကစားသလိုပါပဲ။ ကစားတဲ့လူက ကိုယ့်ရဲ့တာကွက်ကို မြင်ပေးမယ့် ဆေးကကြည့်တဲ့လူက မြင်တတ်ကြပါတယ်။

အချိန်တိုက်လို့ ဆိုရပေမည်။

သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောအပြီးမှာ ထူးစစ်တစ်ယောက် အခန်းထဲကို ဝင်လာတယ်။ ပုံစံက ရွှန်လန်းတက်ကြွနေသလို မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာလည်း ဖျော်ဖြူချိပ်တွေသန်းနေတယ်။ ထူးစစ်အနားရောက်သောအချိန်မှာ နီလာဝင်းတစ်ယောက် သေမသာနဲ့ နောက်ဘက်ခုံပြောင်းသွားတယ်။

“နင်ရောက်တာ ကြာပြီလား”

“အပိုတွေမပေးနဲ့ ထူးစစ်၊ အခုနင်ဘယ်ကလာတာလဲ”

ရုနဒီက အမေးကိုမပြေဘဲ ထပ်မေးတာကြောင့် ထူးစစ် ကြောင်သွားတယ်။ အဲပေမယ့် သတိရှိတဲ့လူဆိုတော့ ခဏအတွင်းပြန်ဖြေနိုင်ခဲ့တယ်။

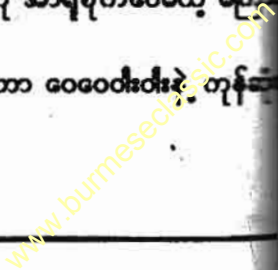
“ငါ လွင်ဦးနဲ့တန်တင်းမှာ ထိုင်ပြီးလာတာ”

“လွင်ဦးနဲ့ပဲလား”

“အေးလေ . . . နင်မှမလာတာ”

ရုနဒီက ဆက်မေးမလို့ တန်ပြင်လိုက်ချိန်မှာ ဆရာမအခန်းထဲဝင်လာတဲ့ မေးမြစ်လိုက်ပေ။ ဆရာမက ရောက်တာနဲ့ တပြိုင်တည်း စာသင်တယ်။ သူမလည်း ထူးစစ်ရုံးတွယ်ထားတဲ့ကိစ္စကို သိချင်ပေမယ့် ကာယကံရှင်တိုက်တိုင်က ခွင့်မပြောတော့ လိပ်ခဲတင်းတင်းနဲ့ စာကိုပဲ အာရုံစိုက်လိုက်ရတယ်။ ဆရာမက သစ်ပင်ကိုရဲ့သဘာဝကို သေချာရှင်းပြတယ်။ ထို့နောက် စာမေးပွဲမှာ မေးနိုင်တဲ့ ပုစ္ဆာများကို ကျွတ်ထားရန် သေသေချာချာမှာတော့တယ်။ သူမစိတ်တွေတာ ဆရာမပြောနေတာကို အာရုံစိုက်ပေမယ့် မကြာတစ်မျက်၊ ကြားတစ်မျက်နဲ့။

ဒီလိုနဲ့ သူမအပို မေရာဆရာမရဲ့အချိန်တာ ဝေဝေဝါးဝါးနဲ့ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့တယ်။

“အခြေအနေဘယ်လိုလဲ”

အဆောင်ပြန်ရောက်ရောက်ခြင်း နိလာဝင်းက မေးလိုက်တာကြောင့်

နီရင်ထဲ ဒေါသတွေ ချပြုရောက်လာတယ်။

“ငါ့ကိုဘာမှမပြောဘူး နိလာဝင်း”

“အိဆို လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုရှိနေပြီပေါ့”

“ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အပေါ်တောင် ဝမ်းကွယ်ထား
လောက်ရအောင် ဘယ်လောက်အထိ အတိုင်းအတာရှိသလဲ
ဆိုတာ တွေးကြည့်လိုရတယ်”

“အ နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းတယ်တ”

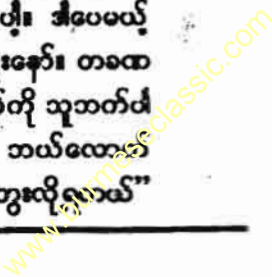
“ငါသိသိကြီးနဲ့ အလိမ်ခံနေရတာ ဘဝမှာကိုယ်ယုံကြည်
စိတ်ချရတဲ့ လူတစ်ယောက်က လိမ်ညာနေတာ အရမ်းခံပြင်း
မိတယ်။ တတ်နိုင်ရင် ထူးစစ်လိုကောင်မျိုးကို သူငယ်ချင်း
အဖြစ်တောင် စွန့်ပစ်လိုက်ချင်တယ်”

“နင့်စိတ်မှာ ထူးစစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြိုင်ပွဲတစ်ခုပြိုင်နေရ
တယ်လို့ သဘောမထားနိုင်ဘူးလား”

“တင်”

“ဘယ်လိုပြိုင်ပွဲလဲ”

“ဒီလိုလေ . . . မှင်နဲ့ထူးစစ်ရဲ့ ခင်မင်မှုသံယောဇဉ်ကို
ဇွတ်စီးဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ နှင်းပွင့်ဖြူရဲ့အရည်အချင်းနဲ့
နှင်က ထူးစစ်ကို နှင်းပွင့်ဖြူဆက်ပေါ်အောင် ချွန်ကိုင်နိုင်တဲ့
အရည်အချင်း ဘယ်သူသာမလဲဆိုတာပေါ့။ အိပေမယ့်
ပြိုင်ဘက်တိုတော့ လျော့တွက်လို့မရဘူးနော်။ တခဏ
ဆိုတဲ့အချိန်ကာလအတွင်းမှာ ထူးစစ်စိတ်ကို သူဘက်ပါ
အောင် နှင့်ကို လိမ်ညာရဲတာတွေဟာ ဘယ်လောက်
ထူးစစ်အပေါ် လွှမ်းမိုးထားသလဲဆိုတာ တွေးလိုလား”

လှိုင်းဝှက်ချိန်တုကမ်း

ထူးစစ်ရင်ထဲ နီလာဝင်းစကားကြောင့် ဖာနုရောင်တွေ လိုက်ခနဲ တက်လာတယ်။ ဇောတမှာ သူမကို ပြိုင်ဆိုင်ရဲတဲ့မိန်းမဆိုတာ ရှိနေပြီလား။ ဘယ်လိုနေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် စုနဒီဆိုတဲ့သူမတာ ထိပ်ဆုံးမှာပဲရှိရမယ်။ နှင်းပွင့်ဖြူဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရေ . . . နှင်းနဲ့ငါ့ကြားမှာ အပြုံးဆိုတာမရှိခဲ့ပေမယ့် ထူးစစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကြီးမားတဲ့ရန်သူဖြစ်သွားပြီဆိုတာတော့ နှင်သိထားလိုက်ပါ။

- “ဘယ်လိုလဲ၊ နှင်ပြိုင်ရဲလား စုနဒီ”
- “ဘာလို့ မပြိုင်ရဲရမှာလဲတာ၊ ငါတာ ပြဿနာကို ရှောင်လွှဲတတ်တဲ့ လူမှတောက်တာဘဲ”
- “ဒါဆို ဒီနေ့ကစပြီး ထူးစစ်ရဲ့ အသွားအလာကို မသိသော စောင့်ကြည့်ရမို့ လိုလိမ့်မယ်”
- “နှင်ပဲ တူညီလက်ခနဲဆက်ပြီး တူညီပေးတာ”
- “အေးပါ . . . ငါအားလုံးတာဝန်ယူတယ်”
- “တော့မှပဲ”

စုနဒီမိတ်ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် အိပ်ယာပေါ် လဲချလိုက်တယ်။ ထူးစစ်နှင့်ကြောင့် ငါဘယ်လောက်အထိ မိတ်ဆင်းရဲနေရသလဲဆိုတာ သိရဲလား။ ထယ်ထယ်လေးထဲက ခင်ခွဲတဲ့ သံယောဇဉ်တစ်ခုကို ဘာဖြစ်လို့များ ငျောက်ဖျက်ချင်ရတာလဲ။ နှင်ဘဝမှာ ငါ့ထက်အရေးကြီးတဲ့လူရှိနေပြီပေါ့။ နှင့်တို့ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ နှင်းပွင့်ဖြူဆိုတဲ့မိန်းကလေးမှာ ဘယ်လိုအရည်အချင်းတွေ ရှိနေသလဲဆိုတာ ငါစောင့်ကြည့်နေမှာပါ။

အခန်း (၅)

ဒီနေ့ စနေနေ့၊

ထူးစစ်တစ်ယောက် စားပေးခွဲနီးလာလို့ ကျောင်းပိတ်တုန်း စာတျာတ်ရန် အားယူလိုက်ချိန်မှာ ထောင်မှတ်သဲ နှင်းပွင့်ဖြူရောက်တယ်။ ထို့ကြောင့် အပေါ် အပ်ကနေ ကယောဘောပါးဆင်းပြီး အဆောင်ရှေ့ထု အအေးဆိုင်မှာ ဧည့်ခံ ချိတ်ရတယ်။ အမှန်က လွင်ဦးသာရှိရင် ဒီတာဝန်တွေကို သူရှောင်လွှဲလို့ရ တယ်။ ခုတော့ ခွေးသူတောင်းစားက နော်တဲလယ်နဲ့ချိန်းထားလို့ဆိုပြီး နီးဆင်းထဲက ထွက်သွားတာ ပေါ်မလာတော့ဘူး။

“ခုလို တိုထူးစစ်နဲ့သူငယ်ချင်းဖြစ်ခွင့်ရမယ်လို့ ကျွန်မ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး”

နှင်းပွင့်ဖြူက ထောပတ်သီးဖျော်ရည်ကို တစ်ခွန်းခပ်စားပြီး အပြုံးမျို မျိုလေးနဲ့ပြောတော့ ထူးစစ် ဘယ်လိုပြန်ပြောရမှန်းတောင် မသိဘူးဖြစ်သွား တယ်။

“တိုလွင်ဦး ဘယ်သွားလဲ”

“မနက်ထဲက အပြင်ထွက်သွားတာပဲ”

“တိုထူးစစ်ရန်ဖြစ်တာ ကျွန်မတို့သိတယ်။ ဂုဏ်ဒီကို ‘စ’ လို့ဆို”

“တုတ်တယ် . . . ဒီတောင်တွေ နည်းနည်းရိုင်းလို့ ကျွန်တော် ဆုံးမလိုက်တာ။ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူ အချင်းချင်းပဲဗျာ . . . တစ်ယောက်မကြိုက်တာ တစ်ယောက် မစနဲ့ပေါ့။ ခုတော့ လူမိုက်ပုံရိပ်မျိုးနဲ့ ဘယ်သူမှ ဝရမရိုက် သလိုလုပ်တော့ စိတ်ဆိုးတာပေါ့”

“ကျွန်မက ရန်ဖြစ်တာ သဘောမကျဘူး။ ဘယ်လိုပြဿနာ မျိုးမဆို အေးအေးဆေးဆေး ဖြေရှင်းလို့ရပါတယ်”

“ကျွန်တော်အတွက်တော့ ရန်ဖြစ်တာ မထူးဆန်းတော့ ဘူး။ ဗုဒ္ဓဒီနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငယ်ငယ်လေးထဲက ရန်ငါ့လာ

www.burmeseclassic.com

ခွဲတာ။ အဲဒီလိုရန်ဖြစ်ရင် မခံရအောင်လည်း ရုနဒီက ဆရာတွေကို အိပ်ခေါ်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုသိုင်းဆင်ပေးတယ်။ ငမ္မာ၊ တရာတေး၊ ကွန်ဂူး ခုံနေတာပဲ”

“အဆို ကိုထူးစစ်က ရုနဒီရဲ့ သူငယ်ချင်းကိုယ်ရံတော်ပေါ့”

“အတင်း . . . တုတ်တယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်နေတာ”

ထူးစစ် ရှင်ရှင်လန်းလန်းလေးပြောတော့ နှင်းပွင့်ဖြူမျက်နှာ အရောင်တစ်မျိုးပြောင်သွားတယ်။ အိပ်မယ့် သူမက လိမ္မာပါးနပ်စွာနဲ့ အပြန်ပြန်လိုက်တော့ ထူးစစ် မရိပ်မိလိုက်ပေ။

“မနက်ဖြန် ကျွန်မအိပ်မှာ သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး တဗျာစာအုပ်တိစ္ဆာ ဆွေးနွေးပလို့။ အဲဒါ ကိုထူးစစ်နဲ့တိုလွင်ဦးတို့ နှစ်ယောက်ကို လာစိတ်တာ”

“နှင်းပွင့်ဖြူက ဒီမြို့ကပဲလား”

“တုတ်တယ် . . . ကျွန်မနဲ့ခင်သက်ရိုက ဒီမြို့ကပါ။ နော်တဲလယ်က ကျောင်းရောက်မှခင်တာ”

“ဪ . . .”

နှင်းပွင့်ဖြူတစ်ယောက် ထူးစစ်ရဲ့ အံ့ဩသွားတဲ့ပုံစံလေးကို နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ငေးမောကြည့်မိသွားတယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပီသအေးခန္ဓာကိုယ်အမျိုးအစားနဲ့ မိန်းကလေးတိုင်း မပြင်းပယ်နိုင်တဲ့ ရုပ်ရည်တစ်ခုတိုင်းပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ သူ့လိုလူမျိုးက ရှားမှရှားပါပဲ။ ဗျတ်လုံးတွေက ရိုးသားသန်စင်ပြီး တွေ့လိုက်တိုင်း ကြည်လင်နေသဖြင့် အတွင်းစိတ်ဖြူစင်မှန်ပေါ်လွင်နေတယ်။ သူတာ ရုနဒီနည်းတူ ကျောင်းမှာနာမည်ကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ အခြံတမ်း တည်တည်တံ့တံ့နေတတ်တာကြောင့် မာနကြီးတယ်လို့ သတ်မှတ်ထားကြတယ်။ သူနဲ့ခင်မင်လိုဆိုတာ ကျောင်းသူတိုင်း အိပ်မက်တစ်ခုပါပဲ။ ယခုလွင်ဦးကြောင့် ကဗျာဝါသနာပါတဲ့ သူနဲ့သူမ ခင်မင်ခွင့်ရခဲ့ပြီ။ တကယ်ခင်ကြပြီဆိုတော့လည်း သူ့မှာ မာနဆိုတာ လုံးဝမရှိဘဲ သိလိုက်ရတယ်။

“နှင်းပွင့်ဖြူပြန်ရင် ကျွန်တော် ကဗျာဝါသနာပေးလိုက်မယ်။ ကျွန်တော်ရေးတဲ့ ကဗျာကိုမကြိုက်ရင် ပွင့်ပွင့်လင်းခင်းပြောပါ။ အားနာပြီး မကြိုက်ဘဲထည့်တာမျိုး လှုပ်ဝါနဲ့ အခုပညာမှာ အားနာတာ၊ အထင်ကြီးတာ လူမှုရေးအရ

ဆိုတာ မရှိဘူး။ အခုပညာကို အခုပညာနဲ့ပဲ ရွေးချယ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့တာ ဝါသနာရှင်ဆိုပေမယ့် ရင်ထဲခံစားချက် အတွေးအခေါ်စကားလုံးအသစ်အဆန်းတွေကို လူပေါင်း များစွာရှေ့ ချပြရမှာဆိုတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး တောင်း စေချင်တယ်”

နှင်းပွင့်ဖြူတစ်ယောက် သူမရဲ့အတွေးကိုမရိပ်မိဘဲ ထူးစစ်က စကား ဆွဲပြောနေတဲ့အတွက် အားနာစွာနဲ့ ပြုံးမိသွားတယ်။

“ကျွန်တော့်စကားမှာ ရယ်စရာပါလို့လားထင်”

“ဆော်ရီးပဲ . . . ကိုထူးစစ်၊ ကျွန်မ ကိုယ့်အဖွဲ့နဲ့ ကိုယ် သဘောကျသွားလို့ပါ”

“ဪ”

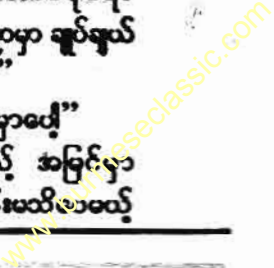
နှင်းပွင့်ဖြူက ထူးစစ်ရဲ့ အံ့ဩသွားတဲ့ပုံစံလေးကို ငွေးကြည့်ရင်း . . .

“ကျွန်မလည်း အကောင်းဆုံးလုပ်မယ်လို့ စဉ်းစားဆုံးဖြတ် ထားပါတယ်။ ဒီကြောင့် ကိုထူးစစ်ဆီက ကဗျာတောင်း တာပေါ့။ ခင်သတ်ရီဆို ကျွန်မကို ကဗျာတွေပေးထားတာ အများကြီးပဲ။ ကဗျာသာဆိုတယ် သာတွေရေးထားမှန်း မသိဘူး။ မြန်မာလိုပဲ ရေးထားတာပါ။ ဒီပေမယ့် မြန်မာစာ ဇတ်တတ်တဲ့ ကျွန်မတော့ လုံးဝနားမလည်ဘူး။ စာရေး ဆရာတွေပြောသလို ဝါကျအကျိုးအပျက်တွေနဲ့ ရေးထား တာတူတယ်”

“အခုပညာဆိုတာ ခက်တယ်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့တာ ဝါသနာရှင်တွေဆိုတော့ အခုပညာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဝေဇန် ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး။ အချို့ကျတော့ ခံစားလို့မရတာကို အခုပညာ လို့ သတ်မှတ်တယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့အယူအဆကတော့ သယ်လိုစကားလုံးပဲ သုံးသုံး။ ဝါကျအကျိုးအပျက်မတူလို့ တစ်စိတ်ဖြစ်ပါစေ၊ ပရိသတ်ရဲ့ ရင်ကိုစွဲဆောင်နိုင်ရင် ဒီအခုပညာပဲ။ သာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အခုပညာမှာ ချုပ်ချယ် တန်သတ်ထားတာတွေ တစ်ခုမှ မရှိလို့ပါ”

“ဒီဆို ခင်သတ်ရီကဗျာလေးတွေ ထည့်ရမှာပေါ့”

“အချို့အရာတွေက ရိုးတယ်ထင်ပေမယ့် အမြင်မှာ ဆန်းနေတတ်တယ်။ အချို့ကျတော့ သာမှန်းမသိလာမယ့်

ဝရံသတ်က လက်ခံတယ်။ လူတွေအများကြီးလေ . . .
ခိတ်တွေ ဆယ်တူမလဲ”

“ကျေးဇူးပဲ ကိုထူးစစ်၊ ဒီနေ့ ကိုထူးစစ်နဲ့ စကားပြောရ
တာ ကျွန်မအတွေ့အကြုံအသစ်တွေ ရပါတယ်။ ခင်သက်ရှိ
ကဗျာကိုလည်း ပြန်ဖတ်ပြီး ထည့်သင့်မထည့်သင့် စဉ်းစား
မယ်”

“ခဏ . . . ကျွန်တော်အဆောင်သွားပြီး ကဗျာယူလိုက်
ဦးမယ်”

“ကျွန်မပါ လိုက်ခဲ့မယ်လေ”

“အိဆို ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့”

ထူးစစ်က အိမ်ရှင်ဆိုတော့ အအေးရိုးရှင်းလိုက်တယ်။

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက် အဆောင်ပြန်လျှောက်လာခဲ့တယ်။

အဆောင်ရွေ့ရောက်တော့ ထူးစစ်က အဆောင်ပေါ်တက်ကာ ဗလာစာအုပ်နဲ့

အသင့်ရေးထားတဲ့ ကဗျာကိုယူပြီး နှင်းပွင့်ဖြူကိုပေးလိုက်တယ်။

“ရော့ . . . အဲဒီထဲက ကြိုက်တဲ့ ငါးပုဒ်ယူ”

“ကျေးဇူးပဲ . . . မနက်ဖြန်ဆက်ဆက်လာနော်”

“ထုတ်တဲ့ . . . ”

“အိဆို သွားတော့မယ်”

ထူးစစ်တစ်ယောက် နှင်းပွင့်ဖြူရှင်တွင်းထဲမှ ပျောက်သွားတဲ့အထိ
ကြည့်နေလိုက်ပါတယ်။

ထို့အတူ . . .

ထူးစစ်လိုပဲ နှင်းပွင့်ဖြူကြည့်နေတဲ့ နောက်တစ်ဦးလည်း ရှိနေ
တယ်။

ထိုလူက ဆယ်သူလဲ။

ဘာကြောင့် ကြည့်နေတာလဲ။

“အဲဒီလောက်အထိအောင် ဖြစ်နေကြပြီလား”

နီလာဝင်းရဲ့စကားအဆိုးမှာတော့ စုနဒီရဲ့အီသသံက တူယံတူယံ
ဆောင်လောင် ထွက်ပေါ်လာပါတယ်။

“အေးတ . . . ငါလည်း သူတို့လှုပ်ရှားမှုတွေ ရက်စိုင်း
အတွင်း ထူးခြားလိမ့်မယ်လို့ထင်ပြီး စောင့်ကြည့်နေတာ
ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

စုနဒီအောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို ပြတ်လုခန်း ကိုက်လိုက်တယ်။ ရင်ထဲမှာ
ဆီထဲတွေက ပြည့်ကြပ်သပ်နေတော့ နာကျင်ရမှုန်းမယ်ပေး၊ ဘဝမှာ မထင်မှတ်
တာတွေ ဆက်တိုက်ဖြစ်ပေါ်နေပါလား။ ဒါတာ သာမန် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှု
အော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။

“ငါတာဆက်လုပ်ရမှာလဲ နီလာဝင်း။ လုံးဝ သည်းခံနိုင်
တော့ဘူးတာ”

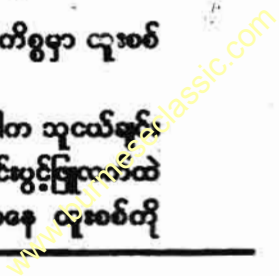
“ဒီလို နှင်ခွံသွားမှာပေါ့။ အခုမှ ပြိုင်ပွဲက အစပဲရှိသေး
တာ”

“တောက် . . . ငါ့ဘဝမှာ ငါနဲ့ပြိုင်မယ့်မိန်းမရှိမယ်လို့
မထင်ခဲ့ဘူး။ နှင်းပွင့်ဖြူတာ ကတယ်တိုက်ပြိုက်ဆိုးမပဲ။
စုနဒီဆိုတဲ့ ငါကလည်း ပြိုင်ဘက်မှန်ရင် အလဲထိုးဖို့
ဝန်ခံလေးပါဘူး။ အတင်း . . . တွေကြသေးတာပေါ့တာ”

စုနဒီ အံ့တင်းတင်းလေးကြိုက်ကာ ကြိမ်းဝါးလိုက်လို့ နီလာဝင်း
ဩတ်သီးထသွားတယ်။

“နှင် နှင်းပွင့်ဖြူကိုပဲ အပြစ်မပြောနဲ့။ ဒီကိစ္စမှာ လူ့စစ်
တိုက်တိုင်လည်း ပါနေတာ”

“မိတ်ချ . . . အဲဒီအကောင်ကိုလည်း ငါက သူငယ်ချင်း
စာရင်းထဲက ထုတ်ပစ်မှာပဲ။ ဒါပေမယ့် နှင်းပွင့်ဖြူလေးထဲ
တိုတော့ လုံးဝမထည့်နိုင်ဘူး။ ငါ့ဆီကနေ လူ့စစ်ကို

ထုတ်သွားသလို၊ သူ့ဆီကနေ ပြန်ဆွဲထုတ်ပြီး ထွက်ပစ်
လိုက်မယ်”

နီလာဝင်းတစ်ယောက်ပြောတဲ့အတိုင်း ငြိမ်အောင်လုပ်တတ်တဲ့ ဝုနဒီ
အကြောင်းဆီနေသဖြင့် ပြိုင်ဆိုင်မှုက ပိုမိုပြင်းထန်တော့မှန်း နားလည်လိုက်
ပါတယ်။ သိတဲ့အတိုင်းပဲ . . . ဝုနဒီဆိုတာ စိတ်မထင်ရင် ယောက်ျား
တစ်ယောက်ကိုတောင် ပါးရိုက်ဖို့လက်တွန့်တဲ့လူ မထုတ်ဘူး။ နှင်းပွင့်ဖြူ
ဆိုတဲ့မိန်းမတို့လည်း လည်ချိုညှစ်ချင်ညှစ်နေမှာ။

“နင်နဲ့ထူးစစ် တွဲနေကြတာ တစ်ကျောင်းလုံးအသိပါ
နှင်းပွင့်ဖြူပုံစံကြည့်ရတာ ထူးစစ်ကို တစ်ဝက်သက်ကြွ
နေသလိုပဲ။ အကြောင့်လည်း နင့်လက်ထဲက အတင်းဝင်
လုတာဖြစ်မယ်”

“ငါ့အတွက် တန်ဖိုးမရှိပါဘူးဟာ။ အပေမယ့် ထူးစစ်တာ
ငါ့စိတ်တိုင်းကျ ဆော့ကစားလာတဲ့ အရုပ်တစ်ရုပ်ဆိုတော့
သူများကို လွယ်လွယ်ကူကူပေးချင်ဘူး။ နောက်ဆုံး ငါ
မဆော့ချင်ရင်တောင် မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်မယ်”

နီလာဝင်း လန်ဖျန်နဲ့သွားတယ်။ ဝုနဒီတာ ထင်တာထက်ပိုပြီး မာတော့
နေပါလား။

“ငါထင်ပါတယ် . . . နင်တားရင် အချိန်မီမှာပါ။ သူတို့တွေ
ချစ်သူမဖြစ်ကြသေးဘူး။ အပေမယ့် သာမန်ခင်မင်မှုထက်
တော့ ပိုနေတယ်။ အအေးဆိုင်မှာထိုင်ပြီး စကားပြောနေ
တာအကြာကြီးပဲ။ ငါ့စတိုးဆိုင်ကနေ ကြည့်နေတာ”

“ထူးစစ်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရည်းစားစကား
ပြောရဲတဲ့အထိ အစွမ်းအစမရှိပါဘူးဟာ။ နှင်းပွင့်ဖြူက
စပြောရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့”

“တဲ့ . . . မိန်းကလေးက အရင်ပြောမလား”

“လိုချင်တာ ရအောင်ယူတတ်တဲ့ မိန်းမမျိုးတာ သူတို့
ချစ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုရဖို့ အရွက်အကြောက်၊
လူစည်းဖျဉ်းစည်းဘောင်တွေကို ဥပက္ခာပြုတတ်ကြတယ်။
အဲဒါနင်သိရဲ့လား”

နီလာဝင်းမျက်နှာ အစွမ်းကုန်ရှုံ့မဲ့သွားတယ်။ ကြည့်စမ်း . . .
မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မိန်းမအချင်းချင်းကို နှိပ်နှိပ်လိုက်တာ ကြာ

ကတောင် နားထဲမသက်မသာဖြစ်သွားတယ်။

“နှင်းပွင့်ဖြူလည်း သာမန်မိန်းမမှ မတုတ်တာ။ ကျောင်းမှာ နပ်ပြီးရင် အလှဆုံးလိုသတ်မှတ်ခံထားရတာပဲ။ အဲဒီလောက် အထိ အရက်ကင်းမဲ့လိမ့်မယ်လို့ ငါမထင်ဘူး”

“လူစိတ်ဆိုတာ ပြောရခက်တယ် နီလာဝင်း။ ထူးစစ်လို ကျောင်းသားမျိုးကို မလိုချင်တဲ့ ကျောင်းသူရှိရင် ငါ့ကို လက်ညှိုးထိုးပြစ်ပစ်ပါ။ မရနိုင်မှန်းသိလို့ မလိုချင်ဘူးတော့ မပြောနဲ့။ ထူးစစ်သာ တကယ်ချစ်တယ်ပြောရင် သယ် ကျောင်းသူမှ ငြင်းမှာမတုတ်ဘူး”

“အဲလို နင်လည်းပါလား”

နီလာဝင်းက လုံးဝမေးသင့်မေးလိုက်တဲ့ မေးခွန်းမို့လို့ မေးလိုက်တာ အဲဒီလက်တလောဆိုတော့ စုနဒီတွေဝေသွားတယ်။ အိပ်မက် တစ်ဆောင်ငြင်းနဲ့ ဆိန်းချုပ်လိုက်ပြီး ခပ်ဆက်ဆက်လေး ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

“ဒီမှာနီလာဝင်း . . . ရှင်ဘုရင်တာ ပွဲတော်အုပ်နဲ့ ထမင်း စားတာ သာမှမထူးဆန်းပေမယ့် တိုင်းသူပြည်သားတွေ အတွက်တော့ ပွဲတော်အုပ်နဲ့ထမင်းစားဖို့ဆိုတာ အိပ်မက် တစ်ခုပါ။ ဒီအတိုင်းပဲ ထူးစစ်တာ ငါ့အတွက် ပွဲတော်အုပ် လိုပဲ”

“အဲလို နင့်ရဲ့ပွဲတော်အုပ်လေး စွန့်ရင် ငါ့ဆီစွန့်လိုက်ပါ တာ။ မီးရှို့ပြီးတော့ မလျှော်ဆီးပါနဲ့နော်”

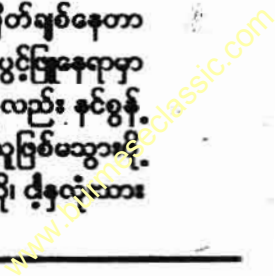
“ဟင် . . . နင်ထူးစစ်ကို ချစ်နေတယ် . . . တုတ်လား”

စုနဒီ တအံ့တကြဖြစ်သွားတာကို ကြည့်ပြီး နီလာဝင်းရယ်မောကာ . .

“နင်ပဲ ထူးစစ်ကိုမလိုချင်တဲ့ ကျောင်းသူမရှိဘူးဆို”

“ဪ . . . အကြောင်း နှင်းပွင့်ဖြူနဲ့ပတ်သက်ပြီး မနာလို ဖြစ်နေတာပေါ့”

“တုတ်တယ် . . . စုနဒီ၊ ထူးစစ်ကို ငါ့ကြိုက်ချစ်နေတာ ကြားပြီ။ နင့်ကိုကြောက်လို့ ငြိမ်နေတာ။ နှင်းပွင့်ဖြူနေရာမှာ အဲလိုလည်း နင်က ပြဿနာရှာမှာပဲလေး။ ခုလည်း နင်စွန့် ပစ်မှ ငါယူမှာပါ။ အဓိက နှင်းပွင့်ဖြူနဲ့ချစ်သူဖြစ်မသွားမို့ ဘဲ။ အဲဒီတိရစ္ဆာန် နှင့်အတွက်အရေးကြီးသလို၊ ငါ့ရှင်သား အတွက်လည်း အရေးကြီးတယ်”

“တော်ပါတော့ နီလာဝင်းရယ်။ နင်က အကျိုးလိုလို
ညောင်ရေလောင်းတာပဲ။ ငါကတော့ သူငယ်ချင်းဘာ ကံက
နာတယ်ထင်ပြီး နင့်ကိုလေးစားနေတာ”

“အဆို ဆက်ပြီးလေးစားလိုက်ပါတာ။ ငါက ထူးစစ်ကို
ချစ်တယ်ဆိုပေမယ့် ပိုင်ဆိုင်ခြင်းကို သိပ်မျှော်လင့်မထား
ပါဘူး”

ထူးစစ်ကလည်း နင့်လိုမိန်းမမျိုးကို စိတ်မဝင်စားပါဘူးလို့ ပြောချင်
တာ ပါးစပ်ကယားနေတာပဲ။ အပေမယ့် ခုလောလောဆယ် သူမအတွက်
အထောက်အကူတွေ အများကြီးရနေသဖြင့် အချိန်နဲ့ဆက်ပျောထားမိတယ်။

“ငါ့အပြင်သွားဦးမယ်။ နင်သာ ထူးစစ်ကိုစွန့်ရင် ငါ့ဆီ
စွန့်ဦးမပေနဲ့”

နီလာဝင်းက တိုးတိုးလေးပြောပြီး အဆောင်ထဲက ထွက်သွားတယ်။
ခုအချိန်မှာ ထူးစစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သူမခေါင်းထဲမှာ အတွေးတွေနဲ့ ပြည့်ကြပ်
သပ်နေပါတယ်။ နှင်းပွင့်ဖြူဆိုတဲ့မိန်းမတာ ဘယ်လောက်သတ္တိရှိလို့ သူမကို
စိန်ခေါ်တာလဲ။ ပြိုင်ဘက်အဆင့်မှာမရှိပေမယ့် စိန်ခေါ်လာရင်တော့ ကြိုတင်
ထဲဝင်ရပေါ့။ သူမကိုယ် သူမ ယုံကြည်ပါတယ်။ ဒီပွဲမှာ သူမနိုင်မှာပါ။

အခန်း (၆)

“သူတို့ ကြိမ်းသေလာမှာထား”

ခင်သတ်ရိတ မြည်းတာလိုပြောပြီး ဝေလုံကြီးကြီးထဲ အုန်းရိုးခေါက်ဆွဲ
အပြည့်ထည့်ကာ စားရင်းပေးလိုက်တယ်။

“ငါ့တို့တော့ လာမယ်ပြောတာပဲ”

နှင်းပွင့်ဖြူ ပြန်သာဖြေလိုက်ရတာ စိတ်ထဲမှာတော့ လာဖို့မလားလို့
အားပူနေမိတယ်။

“ကဗျာလေးတွေက ကောင်းတယ်တ။ နင့်တို့စောင်းပြီး
ရေးထားသလိုပဲ”

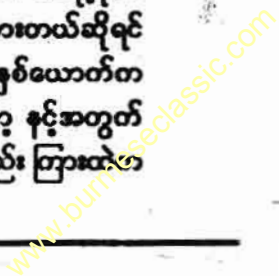
နော်တဲလယ်က ထူးစစ်ရဲ့ကဗျာစာအုပ်ကိုဖတ်ရင်းပြောတော့ ဘာရယ်
အုတ် နှင်းပွင့်ဖြူရင်ထဲ အပြုံးပန်းတစ်ပွင့် ဝှေးပွင့်သွားတယ်။ ဒီပေမယ့်
အချိန်မှာ ထူးစစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သူမခံစားချက်ကို ဘယ်သူမှ မထိစေချင်လို့
အန်ဆောင်ကာ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ဘာမှမဆိုင်ပါဘူးတာ၊ သူ့ခံစားချက်နဲ့ သူရေးတာပါ”

“အံ့မယ် ဘာမှမဆိုင်ဘူးတာဆိုတယ်. . . ဖျတ်နှာမှာ
ဝမ်းသာတဲ့အရိပ်အရောင်က အထင်သားပဲ။ မှန်မှန်ပြောစမ်း
နှင်းပွင့်ဖြူ ကိုထူးစစ်ကို စိတ်ဝင်စားနေတယ် မဟုတ်လား”

“နင်ကလည်းတာ ငါတို့ခင်တာမှ ကြောသေးဘူး၊ ပြီးတော့
သူ့မှာက စုနဒီရှိတယ်လေ”

“ပေါ်လာပြီ. . . ပေါ်လာပြီ။ နင့်ရင်ထဲမှာ ကိုထူးစစ်နဲ့
ပတ်သက်ပြီး ခံစားချက်တစ်ခုရှိနေပြီဆိုတာ ငါတို့ရိပ်မိ
ပါတယ်။ တကယ် ကိုထူးစစ်ကို စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင်
စုနဒီကို မစဉ်းစားနဲ့ နှင်းပွင့်ဖြူ သူတို့နှစ်ယောက်က
သူငယ်ချင်းတွေလို့ ပြောဖူးထားပဲ။ ဒီတော့ နင့်အတွက်
မျှော်လင့်ချက်က အများကြီးပဲ။ ငါတို့ကလည်း ကြားထဲက
ခြားနတ်မောက်လုပ်ပေးမှာပေါ့”

“တင့်အင်း... နင်ပြောတဲ့စကားကို လုံးဝလက်မခံဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ငါတို့က ကြားထဲက ကူညီတာပဲတာ”

“တုတ်တော့တုတ်ပါတယ်... ဒီပေမယ့် မိန်းကလေးဆက်က စမှ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမယ်ဆိုတဲ့ အချစ်မျိုးက ဘယ်လောက်အထိ ခိုင်မြဲမှာလဲ။ အဲဒီလို အချစ်မျိုးဆိုရင် မပိုင်ဆိုင်ရရင်နေပါစေ... အသဲကွဲပဲ ခံလိုက်မယ်”

“နင်တကယ်ပဲ ကိုထူးစစ်ကို အဆုံးရှုံးခံနိုင်သလား”

နော်တဲလယ်စကားကြောင့် နှင်းပွင့်ဖြူ တွေဝေသွားတယ်။ တကယ်ပဲ သူမတာ ထူးစစ်လိုလူမျိုးကို ဆုံးရှုံးခံနိုင်သလား။ ဒီပေးခွန်းကို ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြန်ပေးကြည့်မိတော့ ရင်ထဲမှာ စစ်ခနဲနာကျင်သွားတယ်။

“အေးပေါ့တာ... နင့်အလှက ဝုနဒီကို မပီပေမယ့် စိတ်ဝင်စားတဲ့ လူတွေအများကြီးရှိနေတာပဲ။ စိတ်ကြိုက် ခေါင်းခေါက်ယူလို့ရတယ်”

“ငါ့ကို ဝုနဒီနဲ့ မယှဉ်ပါနဲ့တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဝုနဒီနဲ့ယှဉ်ရာအကြောင်းမှ မရှိတာ”

“အဲဒါဆို နင့်စိတ်ထဲမှာ ဝုနဒီအပေါ်မှာလို ဖြစ်မနေဘူးပေါ့။ ဥပမာ မုန်းတီးနေတာမျိုးလေ”

“ဘာဆိုလို့လဲတာ... ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့အတွက် ကိုယ်နဲ့မရင်းနှီးတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို မုန်းတီးနေရမယ်ဆိုတာ သဘာဝမကျဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုထူးစစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီးဝုနဒီနဲ့တောင် ခင်ချင်သေးတယ်။ ခင်အောင်လည်း ကိုထူးစစ်ကို မိတ်ဆက်ခိုင်းမယ်။ နင်ပြောနေ တာတွေကို ငါလက်မခံတာ ဘာမှ မရှိလို့ မတုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိန်းမ တစ်ယောက် ဟောင်းဆိုတဲ့ အသိနဲ့ သိက္ခာရှိချင်တာပါ”

“နင့်စိတ်ဓါတ်အရမ်းဖြူစင်မှန်း ငါတို့သိပါတယ်တာ။ ဒီပေမယ့် တစ်ခါ တစ်လေ လူတိုင်းကို နားလည်ခွင့်လွှတ်နေတာတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒုက္ခပေးတတ်သလို သူများကိုလည်း ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ ဥပမာ နင့်ကိုကြိုက်တဲ့ လူတွေကို တစ်ခါမှ ပြတ်ပြတ်သားသားမတုံ့ပြန်ဘဲ

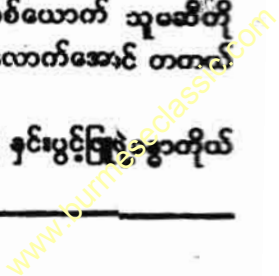
ပြောတာနားထောင်၊ စာပေးရင်ယူနေတာတွေတာ အားနာ
တတ်တဲ့စိတ်၊ နားလည်ပေးနိုင်တဲ့စိတ်ကြောင့် ဆိုသေးမယ်
ကျန်တဲ့လူအဖို့ နှင်လက်ခံမထားဆိုပြီး မျှော်လင့်ချက်တွေ
တသိကြီးနဲ့စောင့်နေကြရတယ်။ အဲဒီတော့ အားလုံးဒုက္ခ
မရောက်အောင် ကိုထူးစစ်နဲ့ အဆင်ပြေအောင် ငါတို့ဝိုင်း
ကြိုးစားပေးမယ်”

“နင့်စေတနာကို ငါနားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပေးဆပ်
ခြင်းနဲ့ ချစ်ခွင့်ရတဲ့ တစ်စက်သတ်အချစ်ကလည်း အချစ်
ပါပဲ။ ကိုထူးစစ်ကို ငါမပိုင်ဆိုင်ရလို့ ပေးဆပ်ခွင့်
ရရင်လည်း ကျေနပ်နေမယ်။ သူနဲ့ငါ တခဏလေး ဆုံခဲ့
ကြပေမယ့် နှလုံးသားမှာ ထာဝရဦးတွယ်သွားပြီဆိုတာ
အမှန်အတိုင်းဝန်ခံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အချစ်တစ်ခုကို
ငါသာပိုင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတဲ့ အတ္တတွေနဲ့တော့ မလုံးလွှမ်း
ချင်ပါဘူး။ တကယ်လို့ ငါတို့နှစ်ယောက်ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့
ကြရင်တောင် ဘယ်သူ့ ပယောဂမှ မပါတဲ့ အချစ်တွေနဲ့ပဲ
ဖြစ်ချင်တယ်”

“အေးပါ... နင့်ဆန္ဒအတိုင်းပဲ ရှိပါစေတော့။ ပြီးမှ
အသည်းကွဲပြီး လွမ်းမနေပါနဲ့”

နှင်းပွင့်ဖြူတစ်ယောက် ရင်ထဲနိုးချိုသွားပါတယ်။ ဘဝမှာ ယောကျ်ား
တစ်ယောက်ကို ဒီလောက်အထိ စွဲစွဲလမ်းလမ်းနဲ့ ချစ်သွားမိလိမ့်မယ်လို့
မဆင်ခဲ့ပါ။ ထူးစစ်ကို ရုနဒီသေးမှာအရိပ်လိုနေထဲက သူမစိတ်ထဲမှာ
အိပ်မက်ထဲထိအောင် ဆုတ်လာတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ထူးစစ်နဲ့ ခင်မင်လိမ့်မယ်လို့ ယောင်လို့တောင်
မစဉ်းစားခဲ့။ အမြဲတမ်း တည်တည်တံ့တံ့နေပြီး ရုနဒီအနားမှာ တောက်တဲ့
အိမ်ကောင်လို တွယ်ကပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် စိတ်ကူးနဲ့မျှော်လင့်နေတာ
မရှိနေတာလို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ်အပြစ်တင်မိသေးတယ်။ အခုတော့ မမျှော်
လင့်သောအရာ၊ မြတ်နိုးတွယ်တာနေသော လူတစ်ယောက် သူမစိတ်ကို
ဆုတ်လာပြီ။ အိပ်မက်တွေက အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် တကယ်
ဖြစ်လာခဲ့ပါလား။

ထိုအချိန်မှာပဲ လူခေါ်ခဲလ်သံမြည်လိုက်သဖြင့် နှင်းပွင့်ဖြူနဲ့ နွားတိုယ်
ဆတ်ခနဲ တုန်ရိသွားတယ်။

“သူတို့လာကြပြီ။ ငါသွားကြိုလိုက်အုံးမယ်”

နှင်းပွင့်ဖြူ သွက်လတ်ပေါ့ပါးစွာနဲ့ ဧည့်ခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားတယ်။ ခဏကြာတော့ နှင်းပွင့်ဖြူနောက်မှာ ထူးစစ်နဲ့ လွင်ဦးပါလာကြတယ်။ နော်တဲ ထယ်က လွင်ဦးကိုမြင်တော့ အပြုံးနဲ့ဆီးကြိုကာ သူမဘေးမှာ ထိုင်ရန်အချက် ပြတယ်။ ခင်သက်ရီက လက်ကျန်ပုန်တို ပါးစပ်ထဲထိုးထည့်ပြီး ဘာမှမရှိတော့ တဲ့ ဇလိုကို ရှေ့တွန်းပို့လိုက်တယ်။

“ကဲ... ကိုထူးစစ်နဲ့ ကိုလွင်ဦးတို့ ခဏနားကြအုံး။ နှင်းပွင့်နဲ့ယောက်က မုန်သွားပြင်တော့ ပြီးရင် လှမ်းခေါ် ငါတို့လာခဲ့မယ်”

“ကိုဦး... ခဏထိုင်အုံးနော်”

“ရပါတယ်... နော်ရယ်”

“ဟာ... ခင်သက်ရီ သွားမယ်”

နော်တဲထယ်က ခင်သက်ရီကိုခေါ်ကာ မသွားချင်သလိုနဲ့ ထမင်းစားခန်း ထဲ ဝင်သွားတယ်။ ထူးစစ်လည်း ရောက်ရောက်ခြင်းပဲ လူကြီးတွေကို မတွေ့ သဖြင့် မေးလိုက်မိတယ်။

“လူကြီးတွေ မရှိကြဘူးလား”

“ဇေဇေက ပွဲရုံမှာ၊ မေမေက ဈေးထဲက ရွှေဆိုင်မှာ ထိုင်တယ်”

“ဪ”

နှင်းပွင့်ဖြူစိတ်ထဲ ထူးစစ်ရဲ့ အံ့ဩသွားတဲ့ပုံစံလေးကို ကြည့်လို့အကောင်း ဆုံးပဲလို့ ထင်မိသွားတယ်။ ဒါကြောင့် သူမရှေ့မှာ ထူးစစ်ကို ခဏ၊ ခဏ အံ့ဩစေချင်မိတယ်။

“ဘယ်လိုလဲ ကျွန်တော်ပေးတဲ့ကဗျာ ကြိုက်ရဲ့လား”

“အရမ်းကောင်းတယ်။ တကယ်ပြောတာ”

“ထူးစစ်က ကဗျာတင်မတုတ်ဘူး။ ဝစ်တာတီးပြီးသိချင်း ဆိုတာလည်း ကောင်းတယ်”

“တယ်... တကယ်”

“ဘာလဲ... မယုံဘူးလား။ နှင်းပွင့်အဆောင်မှာမနေတော့ ဘယ်သိမလဲ”

“ဒါဆို ကိုထူးစစ် ဝစ်တာတီးပြီး သိချင်းဆိုပြရမယ်။ ခဏနော်”

နှင်းပွင့်ဖြူတစ်ယောက် လှစ်ခနဲ အပေါ်ထပ်ပြေးတက်သွားတယ်။ သူမဝိုင်း

ကလေးတစ်ယောက်လို ဖြူးကြွနေပါရဲ့။

“မင်းကွာ... ဘာဖြစ်လို့ သွားပြောတာလဲ”

“ပိုပြီးစည်စည်ကားကား ဖြစ်သွားအောင်ပါ။ မကောင်း သူလား”

“မကောင်းဘူး... လွင်ဦး။ အခုအခြေအနေတောင် လွန်နေပြီ။ တကယ်လို့ ဝန်ခိုသိသွားရင် ဘယ်လိုမှ ရှင်းလို့ရမှာ မတုတ်ဘူး။ ဝစ်တာတီးပြီး သိချင်းဆိုရင် ပိုဆိုလိမ့်မယ်”

“တာကွာ... အလကားနေရင်း ဒီမိန့်မအကြောင်းပဲ တွေးနေ။ တော်တော်အမြင်ကပ်ဖို့ ကောင်းတယ်။ ဥပဒေသာမရှိရင် သွားသတ်မိလား မသိဘူး”

“ဘာကွ”

ချက်ချင်းပဲ ထူးစစ်မျက်နှာ မည်းမှောင်အုံ့ကျလာပြီး လွင်ဦးကို အစိမ်းနီနီ ငါးစားတော့မယ့်အတိုင်းကြည့်ကာ...

“ဒီမှာ လွင်ဦး။ မင်းမှာသေရဲတဲ့သတ္တိရှိတယ်ဆိုရင် ဝန်ခိုတိုလက်ဖျားနဲ့ပဲ တိုကြည့်လိုက်ပါ။ ငါ့ကိုယ်တိုင် မင်းကို သတ်ပစ်မယ် မှတ်ထား”

“အဲလေးပြောတာများ”

“ဘာမှမပြောနဲ့ကွာ။ ဝန်ခိုတာကောင်မယ့်ကိစ္စဆိုရင် လေသံတောင် ငါမကြားချင်ဘူး”

ဝန်ခိုနဲ့ပတ်သက်လာရင် အမျက်ဒေါသကြီးလွန်းသော ထူးစစ်အကြောင်း သိနေသဖြင့် လွင်ဦးစိတ်လျှော့ကာ ပြန်တောင်းပန်လိုက်တယ်။

“ဆောရီးကွာ။ ငါစကားမှားသွားတယ်”

“နောက်တစ်အိမ်ပြောရင် ပြီးတာပဲ”

ထူးစစ်လည်းလွင်ဦးတောင်းပန်တော့ စိတ်ကနုကိုအတိုင်းပြန်ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီလိုပါပဲ။ သူ့တာ ဝန်ခိုနဲ့ပတ်သက်လာရင် ဘယ်လိုလူမျိုးကိုမှ သည်းခံနိုင်တာ ငယ်ငယ်လေးတည်းကပါ။

ထိုအချိန်မှာ အပေါ်ထပ်တက်သွားတဲ့ နှင်းပွင့်ဖြူတ ဝစ်တာတီးကိုပြီး ပြန်ဆင်းလာတယ်။ သူတို့အနားရောက်တော့ ဝစ်တာတီး ပြောချက်ပြုပြီး ပြောဆိုတယ်။

“တိုထူးစစ် စားပြီးရင် ဝစ်တာတီးပြရမယ်လား”

အခုအချိန်ကြာမှ ထူးစစ်လည်းပြင်သာတော့ပေ။ လွင်ဦးစကားက ထွန်
သွားပြီ မတုတ်ပါလား။

“တုတ်တဲ့... ကျွန်တော်တီးပြပါ့မယ်”

“အဲလို... ထား၊ အစားက အရေးကြီးတဲ့အတွက် အရင်
သွားစားကြမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် နှင်းပွင့်ဖြူ ဦးဆောင်တဲ့နောက်ကို လိုက်လာကြပါ
တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ထမင်းစားခန်းထဲကို ရောက်တဲ့အချိန်မှာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်
စလုံး ပြိုင်တူမျှတ်ထုံးဖြူးသွားကြတယ်။ ကြည့်စမ်း... ခင်သက်ရီတစ်
လောက် စလုံးအကြီးကြီးမှာ အုန်းမိုခေါက်ဆွဲအပြည့်ထည့်ပြီး အသားတုတ်
စားနေပုံက တစ်... သရဲနဲ့ တူလှပါတယ်။

“ဟီး... ထိုင်ကြလေ”

ခင်သက်ရီက သူမစားနေတာကိုကြည့်ပြီး အံ့ပြနေတဲ့သူတို့နှစ်ယောက်
ကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်တယ်။ အိပ်မယ် ထူးစစ်နဲ့လွင်ဦးတို့ တွန်းဆုတ်နေကြ
တယ်။ သူတို့ဘဝမှာ ဒီလောက်အစားကြီးတဲ့ မိန်းကလေး ဒီတစ်ခါပဲမြင်ရူး
ကြုံရူးကြတာပါ။ အတောင်စောစောက အဲဒီမျိုးတစ်စလုံးစားထားတာသိရင်
လိပ်ပြာလွင့်သွားကြလိမ့်မယ်။

“ဟ... တိုထူးစစ် ထိုင်လေ”

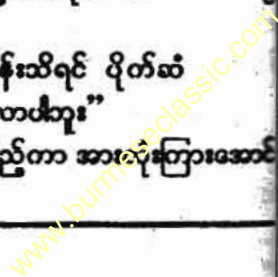
နှင်းပွင့်ဖြူက ထူးစစ်ကို သူမဘေးနားထိုင်ခိုင်းတော့ အားကျမခံ လွင်ဦး
နဲ့နော်တဲလယ်တို့ကလည်း အတူတွဲပြီး ထိုင် ကြတယ်။ အဲဒီနေရာမှာအတွဲ
မရှိသူက ခင်သက်ရီပါ။ သူမပုံစံက ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို အစား
တစ်လုပ်လောက်တောင် ဝရုစိုက်မယ့်ပုံ မတုတ်ဘူး။ ဘယ်သူတွေပြောပြော
ဘယ်လိုပဲနေနေ၊ သူမစားနေရရင် ကျွန်တာအားထုံး တို့ ဥပက္ခောပြုထား
နိုင်သူ တစ်ယောက်လေ။

“စားနော်”

နှင်းပွင့်ဖြူက ထူးစစ်ပန်းကန်ထဲကို တင်းရည်ခပ်ထည့်ပေးရင်း ပြော
တယ်။ စေတနာကြောင့်လား မသိဘူး။ ခပ်ထည့်ပေးတိုင်း အသားဖတ်တွေ
အများကြီးပဲ။

“တောက်... ဒီလိုသား အစားရှိမှန်းသိရင် ပိုက်ဆံ
အတုန်ခံပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်မလာပါဘူး”

ထူးစစ်တစ်ယောက် လွင်ဦးကို ဆတ်ခနဲကြည့်ကာ အားထုံးကြားအောင်
ပြောလိုက်တယ်။

“လွင်ဦး... လတ်ဇက်ရည်ပိုး ငါ့ရှင်တော့နော်”

“သိပါတယ်ကွာ ငါက မင်းလိုက်ဆံကုန်လို့ပြောတာ”

“အတင်း... တိုထူးစစ်နဲ့ တိုလွင်ဦးတို့ တော်တော် ရယ်ရတယ်”

ရှင်းပွင့်ဖြူတစ်ယောက် ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ပေါက်သွားလည်း မသိဘူး။ အစ်ကို လတ်ကလေးနဲ့ပိတ်ကာ ရယ်နေတယ်။

ခုတော့ သူတို့အားလုံးရဲ့ စားသောက်ပိုင်းလေးတာ ပျော်ရွှင်စရာလေး ဖြစ်သွားပါတော့တယ်။

“တိုထူးစစ်... စားလေ”

“တုတ်ကဲ့... စားပါတယ်”

“ဟင်... စားတယ်လို့သာပြောတာ၊ စိတ်မပါသလိုပဲ”

ထူးစစ်က သူမကျေနပ်အောင် စားပြလိုက်တယ်။ မျက်ခွင်းပါပဲ။ ရှင်းပွင့်ဖြူမျက်နှာလေး ပြုံးရွှင်သွားတယ်။ တစ်ဘက်မှာလည်း နော်တဲလယ်တို့က အားကျမခံ။

“တိုဦး... စားလေ”

“စားပါတယ်... နော်ရယ်”

“ဟင်... စားတယ်လို့သာပြောတာ စိတ်မပါသလိုပဲ”

“အဲလို နော်ခွန်ကျွေးပါလား”

“တင့်အင်း... တိုဦးစားတာကိုပဲ ကြည့်နေမယ်”

“မကြည့်ပါနဲ့ကွာ၊ တိုယ်ရှက်လို့ပါ။ မုန်ထပ်ထည် ပေးအုံး”

“တင်း... တင်း... တင်း”

“ခစ်... ခစ်... ခစ်”

လွင်ဦးနဲ့ နော်တဲလယ်တို့ရဲ့ ရယ်သံက စိစိညံသွားတယ်။ ထူးစစ်လည်း နဲ့ရှင်းပွင့်ဖြူကို စောင်းပြောနေမှန်းသိနေသဖြင့် စိတ်ထဲက ကြိမ်ဆဲလိုက် တယ်။ ဘယ်လိုပြိတ္တာတွေလဲ မသိဘူး။ ဒီအချိန်မှာ အမျိုးစ ဝရာလာ။

“အား... ကောင်းလိုက်တာ”

သူတို့အားလုံးရဲ့ အကြည့်က ခင်သက်ရိဆီရောက်သွားပါတယ်။ ဖြန် ငါတ်တာ၊ တစ်လေ့ကြီးဘယ်လိုစားလိုက်လဲ မသိဘူး။ ကေန္တမုန်းယုည့်ပညာ နားတတ်နေသလာ။ ပျစ်က ထပ်စားချင်နေသော်လည်း ဝိုဟ်က လက်မခံသဖြင့် အာင့်အင်းပြီး နေလိုက်ရသလိုပဲ မျက်လုံးတွေက မှန်ခတ်နဲ့ တင်းလှောင်ဆီ

က ဓမ္မာနိုင်သူး ဖြစ်နေတယ်။ ထူးစစ်လည်း ခိုက်ထဲတင်းသွားသဖြင့် စားတာကို ရပ်လိုက်တယ်။

“တော်ပြီထား ကိုထူးစစ်”

“ထုတ်တဲ့”

“နည်းနည်းလေးရယ်”

“လက်ဖက်ရည်သောက်လာလို့ပါ”

“အဲဒါ ပြီးမှထပ်စားပေါ့”

ထူးစစ်ဘာမှပြန်မပြောဘဲနေချိန်မှာ ခင်သတ်ရီရဲ့ အသံပြကြီး ထွက်လာတာမို့

“ရှင်းပွင့်ဖြူ ပြောတာတုတ်တယ် ကိုထူးစစ်။ ပြီးမှ တွန့်မတို နှစ်ယောက် ထပ်စားကြမယ်”

“ဗျာ”

ခင်သတ်ရီကို ထူးစစ်မျက်လုံးဖြူစွာ ကြည့်မိသွားချိန်မှာ နော်တဲလယ်က ဝင်ပြောလိုက်တယ်

“ခင်သတ်ရီ နင်လူမှထုတ်ခဲ့လားတာ”

“အံ့မယ် . . . နင်စားတာလည်း နှစ်ပန်းကန်၊ ငါစားတာလည်း နှစ်လှေ၊ အတူတူကို ဘာမနာလိုဖြစ်နေတာလဲ”

ထူးစစ်တစ်ယောက် နော်တဲလယ်စားနေတဲ့ ပန်းကန်လုံးနဲ့ ခင်သတ်ရီစားတဲ့လှေကို နှိုင်းယှဉ်မိသွားတယ်။ တကယ်ကို ဆင်နဲ့ဆိတ်ပါ။ ထိုအချိန်မှာ ရှင်းပွင့်ဖြူကလည်း စားနေတာကို လက်စသတ်လိုက်ပြီး

“တွန့်မလည်း ဝပြီ။ ညှော်ခန်းထဲသွားကြမယ် ကိုထူးစစ်”

“ငါ့ပါလိုက်မယ်”

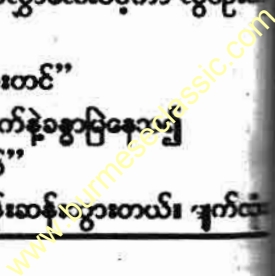
ခင်သတ်ရီကပါ ခိုက်ကလေးပွတ်ကာ ဖော်တစ်ရပ်လိုက်တယ်။ ထို့နောက် သူတို့သုံးယောက်စားပြီးတဲ့ပန်းကန်တွေကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့ပြီး ညှော်ခန်းဆိုတို ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ခုတော့ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ လွင်ဦးနဲ့ နော်တဲလယ်နှစ်ယောက်တည်းရယ်။ ခုမှ နော်တဲလယ်က မျက်လွှာလေးပင့်ကာ လွင်ဦးထံမေးလိုက်တယ်။

“ကိုဦး . . . နော်ကို တကယ်ချစ်လားကင်”

“သိပ်ချစ်တာပေါ့နော်ရယ်။ ကိုယ့်အသက်နဲ့ခန္ဓာပြုနေလို့

နော်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်တယ်”

နော်တဲလယ် မျက်နှာအပြုံးပန်းတွေနဲ့ လန်းဆန်းသွားတယ်။ မျက်လုံး

ဘာပေါ်နေတဲ့ အချစ်ရိပ်တွေက ချိုမြဲတဲ့သစ်သီးတစ်လုံးပါပဲ။

သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ချစ်ခရီးလမ်းတာ ဘယ်လောက်အထိ ရေရှည်မှာလဲ။
ဦးစားတွေအများကြီးထားလာတဲ့ လွင်ဦးတစ်ယောက် နော်တဲလယ်ကို
ဗြဲဗြဲပြီး သနားဂရုထားသက်မိသွားတယ်။ ဒီကရင်မလေးစာ သူတို့
အတယ်ချစ်တာပဲ။ သူကလည်း ချစ်တော့ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ဘဝလုံး
အတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ချစ်တဲ့အချစ်မျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျောင်းပြီးတဲ့အထိ
သူတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ သတ်သတ်မှတ်မှတ်ထားမယ်လို့တော့ ဆုံးဖြတ်
မိပါတယ်။

“သွားကြမယ်... ကိုဦး။ ကြာရင်သူတို့တွေ တစ်မျိုးပြင်
နေလိမ့်မယ်”

“ခဏ”

“သွား... ဘာမှန်းမသိဘူး”

နော်တဲလယ် ခေါင်းလေးငုံ့ကာ ပြေးထွက်သွားတာကိုကြည့်ပြီး လွင်ဦး
အခေါင်းကို အသာငှက်လိုက်ပါတယ်။

“ဒါ တွန့်မရေးထားတဲ့ ကဗျာစာအုပ်လေး၊ အဲဒီထဲက တိုထူးစစ်ကြိုက်တာ ရွေးထုတ်ပေးနော်”

ထူးစစ်က နှင်းပွင့်ဖြူပေးတဲ့ ကဗျာစာအုပ်ကို ယူကြည့်တော့ ကဗျာတွေရေးထားတာအပြည့်ပဲ။ သူမဟာ သူ့ထက်တောင် ကဗျာပိုရေးနိုင်ပါလား။ ထက်ရေးတွေတလည်း မိန်းကလေးပီပီ ပိုင်းစက်နေတာပဲ။

“တွန့်တော်ကို အဆောင်ငှားလိုက်လို့ရမလား။ တစ်ရက် နှစ်ရက်ပေါ့”

“ပြောနေစရာမှမလိုတာပဲ ကိုထူးစစ်ရယ်”

ထိုအချိန်မှာ ထမင်းစားခန်းထဲမှ နော်တဲလယ်ထွက်လာပြီး နှင်းပွင့်ဖြူ ဆေးနားမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ ဗျက်နာမှာရှိတဲ့ သနပ်ခါးက မျှော်ကြောင့်ထင်တယ် နည်းနည်းဖျက်နေတယ်။ တော်တော်ကြာတော့ လွင်ဦးလည်းထွက်လာပြီး ထူးစစ်ဆေးနားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါတယ်။ ထူးစစ် ဗျက်ခနဲကြည့်လိုက်တော့ လွင်ဦးနာခေါင်းမှာ သနပ်ခါးစတွေနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။

“ကိုထူးစစ် . . . ဝစ်တာတီးပြ”

“ဘာသိချင်းတီးရမလဲ”

“ရွှေကျေးတမာကွား၊ အဲဒါကို လိဒ်နဲ့တီး”

“မင်းသိုးအေ”

ရွှေကျေးတမာကို လိဒ်နဲ့တီးရင် ခက်တယ်လို့ သူတစ်ခါက လွင်ဦးကို ပြောလှူပါတယ်။ ဒါကို ဒီကောင်မှတ်ထားပြီး သူ့ကိုပြန်နှိပ်ကွပ်တာ အမှတ် တစ်ခုဆို သူ့ကိုယ်သူ ဝိတမရာကြီးလိုလိုပေါ့။ ထိုအချိန်မှာ နှင်းပွင့်ဖြူအသံ ထွင်ထွင်လေးနဲ့ ဝင်ပြောတယ်။

“ကိုထူးစစ် ကြိုက်တာတီးပါ။ ခံစားချက်ပါတဲ့ သီချင်းမျိုး ဆိုရင်ပိုကောင်းတာပေါ့”

ထူးစစ်လည်း နှင်းပွင့်ဖြူစကားကြောင့် ဝစ်တာကိုယူကာ ကြိုညှိလိုက် ဟယ်။ ထို့နောက် ဝစ်တာစသင်ခဲ့သော ပိုင်စိုးမူကေရီသီချင်းကို တီးလိုက်

တယ်။ ဝစ်တာသံနဲ့အတူ ထူးစစ်ရဲ့အသံလေးက အိမ်ထဲကို ပြန်လွှင့်သွား
ပါတယ်။

ထိုမှ နောက်တစ်ပုဒ်. . .

ဒီလိုနဲ့ ဖျာန်ဝင်သွားသဖြင့် သိချင်းငါးပုဒ်ကို ဆက်တိုက်တီးဆိုပြီး
ဆင်လိုက်ပါတယ်။

“ကိုထူးစစ်က အသံကောင်းတယ်။ အဆိုတော်လုပ်ရင်
အောင်မြင်မှာ သေချာတယ်”

“ထင်လိုပေါ့ . . . နှင်းပွင့်ဖြူ၊ ပြန်မာပြည်မှာ ကျွန်တော့်
ထက်အသံကောင်းပြီး စီးရီးထုတ်နိုင်တဲ့လူတွေတောင်
အဆိုတော်မဖြစ်ကြပါဘူး”

“မတူပါဘူးနော်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို သွားခွင့်ပြုပါ”

“တင်. . . ပြန်တော့မလို့လား”

“တုတ်ကဲ့. . . ကျောင်းပိတ်တုန်း စာကျက်ချင်လို့”

“နေပါအုံးလား. . . ထူးစစ်ရယ်”

ထူးစစ်အကြည့်က လွင်ဦးဆီရောက်သွားပြီး

“မင်းနေရစ်ခဲ့လေ။ ငါတစ်ယောက်တည်း ပြန်မယ်”

“ဟာ. . . မင်းပြန်ရင်ငါပါလိုက်မှာပေါ့”

“အဆိုထ. . . သွားမယ်”

လွင်ဦးမထချင်၊ ထချင်နဲ့ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ချိန်မှာပဲ နော်တဲလယ်
သည်း နှင်းပွင့်ဖြူတို့ကို ခွင့်တောင်းလိုက်တယ်။

“နှင်းပွင့်ဖြူ ခွင့်ပေးတော့ နော်တဲလယ် ဆတ်ခနဲ
မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပါတယ်။

“ကဲ. . . အားလုံးပဲ ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါ”

ထူးစစ်နှုတ်ဆက်လိုက်ချိန်မှာ ခင်သက်ရိတ်က

“ကိုထူးစစ် မုန့်ထပ်စားသွားပါလား”

“ကျေးဇူးပဲ။ တော်ပါပြီ”

“အဆို အားတော့နာပါတယ်။ ကျွန်မသွားစားလိုက်အုံး
မယ်”

ထူးစစ်အံ့ကြသွားချိန်မှာပဲ ခင်သက်ရိတ်ခန္ဓာကိုယ်နဲ့မလိုက်အောင်
တုံ့တုံ့နဲ့ ထမင်းစားခန်းထဲ ငါပြေးဝင်သွားတယ်။ နှင်းပွင့်ဖြူတော့

သူတို့ကို ခြံအထိလိုက်ပို့တယ်။

ခွဲခွဲခွဲခွဲမှာတော့ နှင်းပွင့်ဖြူရဲ့မျက်ဝန်းတွေတာ အနည်းငယ် ရိုဝေ
သဖြင့် သာကြောင့်လည်းဆိုတာ ထူးစစ်တစ်ယောက် ရှာ ခွဲလိုက်ပါတယ်။
ဆိုသော် လုံးဝရှာတွေ့လို့ မတွေ့ပေ။ ဒါပေမယ့် ထိုအပြေတ သာလဲဆိုတာ
ထွင်ဦးကတော့ ရှာတွေ့တွေ့ရှိလိုက်တယ်။ ထို့ကြောင့် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်
ကို ချလိုက်မိပါတော့တယ်။

စုနီဆိုတဲ့မိန်းကလေးတာ သူ့အတွက်တော့ အချိန်မရွေး ပြင်းထန်စွာ
 ဆက်တွဲစေနိုင်သော ငုံးတစ်လုံးဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ တစ်ခါတလေ သူ့ရဲ့အလှူအဆ
 နဲ့ အတွေးအခေါ်တွေကို ပြောင်ပြောင်ကြီးဆန့်ကျင်ပြီး သူမပြောတာပဲ လက်ခံ
 ဆယ်ဆိုတဲ့ အမျက်ဒေါသတွေနဲ့ သူ့ရဲ့အမှန်တရားကို နင်းချေလျက်တတ်
 သယ်။ တစ်ခါတလေ သူ့ဘာပဲလုပ်လုပ် အဆိုးမြင်ဝါဒီနဲ့ ကြည့်ပြီး ရက်ရက်
 ဆင်စက်စကားလုံးတွေနဲ့ အားမနာတမ်း တရုတ်ပစ်ခတ်တတ်တယ်။ ပြီးတော့
 သူပြောချင်တာကို အားရအောင်ပြောပြီး ဘာမှမဖြစ်သလို ဆက်ဆံတတ်
 တယ်။

ဆဲဒီလိုမိန်းကလေးကိုမှ သူကအရမ်းချစ်မိသွားပါသတဲ့။
 ထူးစစ်

အခန်း (၇)

“ရုနဒီ ရှိထားတင်”

ထူးစစ်က အဆောင်ရွှေမှာလိုင်နေတဲ့ ကျောင်းသူတစ်ယောက်ကို ဝေ
လိုက်ပါတယ်။ ထိုကျောင်းသူက ထူးစစ်နဲ့ ဖျတ်မှန်းတန်းမိနေသဖြင့် ပြီးပြီ
စိမိလုပ်ကာ ခေါင်းညှိပုံပြတယ်။

“ဒါဆို ကျေးဇူးပြုပြီး သွားခေါ်ပေးပါထားဗျာ”

“ရုနဒီ ကျေးဇူးမှာထား”

“မတွေ့ရင်လည်း လက်ဖက်ရည်တိုက်လေ”

“တုတ်... တုတ်တဲ့ တိုက်ပါ့မယ်”

“အလကားစတာပါ။ ကျွန်မသွားခေါ်ပေးပါ့မယ်”

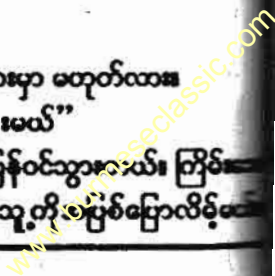
ကျောင်းသူလေးအဆောင်ထဲ ပြေးဝင်သွားတာကို ထူးစစ်ကြည့်နေလိုက်
တယ်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ရုနဒီနဲ့ နှစ်ရက်လောက်မတွေ့ရတာကို နှစ်ခေါင်း
ဖျားစွာ ရွဲရွာရသလို ခံစားရတယ်။ ဒါတိုင်းဆို စနေ၊ တနင်္ဂနွေကျောင်းပိတ်
ရက်တိုင်း တစ်နေ့တစ်ခေါက်လောက်တော့ တွေ့ဖြစ်ကြတယ်။ နောက်ဆုံး
သူမဆီမသွားရင်တောင် သူ့ဆီသူမရောက်လာတတ်တယ်။ ယခု
သူမအဆောင်မှာရှိနေတဲ့အချိန် သူမ မလာဘူး။ အပြင်သွားတဲ့အချိန်မှာလည်း
မလာဘူးလို့ အဆောင်ပိုင်ရှင်ဦးလေးသောင်းက ပြောတယ်။ ဘာကြောင့်
သူမ မလာသလဲ။ သူတွေ့နေတဲ့အချိန်မှာ ရုနဒီအဆောင်ထဲက ထွက်လာ
တယ်။

“ငါ့ဆီလာဖို့ သတိရသေးတာပဲ”

“ငါမအားလို့ပါတာ”

“ဘာမှပြေရင်းချက်မပေးနဲ့။ ကျောင်းသွားမှာ ဟေ့တ်လာ။
ခဏစောင့်။ ငါ့အဝတ်အစားလဲလိုက်အုံးမယ်”

ရုနဒီက ပြောချင်တာပြောပြီး အဆောင်ထဲပြန်ဝင်သွားတယ်။ ကြိမ်း
တာတစ်ရက်တော့ ရုနဒီတာ အနည်းနဲ့အများ သူ့ကို မပြန်ပြောလိမ့်

နေ၊ တနင်္ဂနွေ ဘယ်သွားသလဲလို့ မေးလာရင် အဆင်ပြေဆုံး လိပ်ထည်ရုန့်
 တော့လုံးထုလှလေးတွေ ဦးနှောက်ထဲမှာ စိထားပြီးသားပါ။ စေတနာတော့
 ခုနစ်ပြန်ထွက်လာတယ်။ သူ့မျက်စိထဲမှာ ခုနစ်တာ အရမ်းထူးနေပါတယ်။
 ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက် တောင်းကို အတူတူလျှောက်လာခဲ့ကြ
 အယ်။ သူဟာ ခုနစ်လက်မခံနိုင်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို မသိအောင် ပိပိမိမိလုပ်
 အားတယ်ဆိုပေမယ့် မိုးရိမ်စိတ်ကလေးကတော့ ရှိနေဆဲပါ။ ဒီလိုနဲ့ လမ်း
 ဆွတ်နေရင်း ခုနစ်ဆီက ဘယ်လိုမေးခွန်းထွက်လာလဲဆိုတာ စောင့်
 ဆောင်နေပေမယ့် အာစကားဆံပုံ ထွက်မလာတော့ အံ့ကြပ်ပြန်တယ်။ တိုတုန်း
 အ ခုနစ်ဆိုတဲ့ ခပ်ထန်ထန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ သူ့စိတ်ထဲမှာ
 အကျန်ရင် အသေးအမွှားလေးကအစ စစ်စစ်ပေါက်ပေါက်မေးပြီး လှိုင်း
 သွပ်ရွာရွှင်မရမေအောင် ရှောင်ပိတ်ရန် လုပ်တတ်တယ်။ ယခု ဒီလိုမတုတ်
 ဆုံးအတွက် အတွေ့ရတဲ့အချိန်ကာလမှာ ဘယ်လိုအတွေးအခေါ်တွေက သူ့
 တို့ ရင်ကွက်စေသွားတာလဲ။ လမ်းလျှောက်လာရင်း ခုနစ်မျက်နှာကို မိုးကြည်
 ဆိုက်တော့ အရမ်းကို တည်ငြိမ်အေးစက်နေတာကို တွေ့ရတယ်။
 သူတို့နှစ်ယောက် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နဲ့ပဲ တန်တင်းရောက်လာ
 ခဲ့တယ်။ ထိုင် ထိုင်ခြင်း အနားရောက်လာတဲ့ စားပွဲထိုးလေးကို လက်ဝတ်ရည်
 နှစ်ခွက်မှာလိုက်တယ်။ အဲဒီအထိ ခုနစ်ဟာ ငြိမ်သက်နေတုန်းပါပဲ။

“ခုနစ် နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ငါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စကားမပြောလိုပေါ့ဟေ့။ အဲဒီလိုကြီးမနေပါနဲ့တော့။

နင်က ခပ်တည်တည်နေတော့ ငါဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူး။”

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

ခုနစ်သဘောကျစွာနဲ့ ခပ်တတ်လေး ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ထူးစစ်... နင်က ကျော့လေးတွေ ရေးတတ်လာလို့

လာ။ မသိဘူး။ စကားပြော ကောင်းလာတယ်။ ဒါပေမယ့်

ငါ့အံ့ကြပ်ပါဘူး။ သိဖျင်တာတော့ ရှိတာပေါ့။ ငါ့ကို ဘယ်

အကြောင်းအရာ၊ ဘယ်လိုစကားလုံးတွေနဲ့ လိပ်ညာမထဲ

ဆိုတာလေး နင်က ပိမိသေသပ်စွာ လိပ်တတ်နေပြီဆိုတာ

ငါနားလည်ထားတယ်။ အထူးဆန်းဖြင့် ငယ်ငယ်လေးတောင်

က စင်မင်ထဲတဲ့ငါ့ကို နင်လိပ်နေတယ်။ ဝှန်မှန်ဖြောင့်စစ်

ငါ့အပေါ် ဘာတွေရုံးတွယ်ထားသလဲ”

“တင်”

ရုနဒီတောကြောင့် ထူးစစ်စိတ်ထဲ အထိတ်တလန့်နဲ့ တုန်လှုပ်သွားတယ်။ နှင်းပွင့်ဖြူတို့နဲ့ ကဗျာရေးတဲ့ကိစ္စကို သိသွားပြီလား။ ဒါလည်း ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပါ။ တဗျာစာအုပ်ထွက်လာရင်တော့ တစ်ချို့ပေါ့။ နောက်ဆုံး ဒီကိစ္စတို့ သူမ သေနိုင်ပါဘူးလို့ တွေးကာ တွယ်ဝှက်လိုက်တယ်။

“အဲဒီလို နင်ထင်နေသလား... ရုနဒီ၊ ငါ့မှာတော့ ဘာမှ လိမ်ညာရုံးတွယ်စရာမရှိဘူး။ ငါ့ကိုယုံစမ်းပါ”

ရုနဒီရဲ့အကြည့်က ထူးစစ်ဆီ ဆတ်ခနဲ ရောက်သွားတယ်။ ရင်ထဲမှာ တော့ ခံပြင်းမှုကြောင့် ဒေါသတွေအလိမ့်လိုက်ပဲ။ ဒီလောက် သတင်းအတိအကျရထားတာတောင် သူမကို လိမ်ရဲသေးတယ်။ နှင်းပွင့်ဖြူဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတာ ဘယ်လိုအတတ်ပညာ၊ ဘယ်လိုမာယာတွေနဲ့ ထူးစစ်ရဲ့စိတ်ဇာတ်တစ်ခုလုံးကို ရှောင်တိုင်ထားလိုက်တာလဲ။ တွေးရင်းပြဿနာကို ထိပ်တိုက်ဖြေရှင်းပစ်ချင်စိတ်ပေါ်လာတယ်။

“ထူးစစ်”

ရုနဒီရဲ့ခေါ်ဝံ့က နည်းနည်းကျယ်သွားသဖြင့် သေးငိုင်းကလျည့်ကြည့်တယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် သူမတာ ဘာကိုမှဝရမစိုက်တတ်ပါ။

“ဘာလဲ... နင်ဘာပြောမလို့လဲ”

“ငါပေးမယ်... နင်မှန်မှန်ဖြေ၊ စနေနေ့က နင့်ဆီ ဘယ်သူလာလဲ။ တနင်္ဂနွေနေ့က နင်ဘယ်သွားလဲ”

“တာ”

ထူးစစ်တစ်ယောက် ဗျတ်ယွင်းသွားတဲ့ဗျတ်နှာကို ရုနဒီမမြင်အောင် အချိန်မီ ထိန်းချုပ်လိုက်တယ်။ ဒါတာ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုဆိုရင်တောင် တော်တော်ဆံ့ဩစရာပါ။ သူမဗျတ်ဝန်းတွေကို ကြည့်လိုက်တော့ သူ့အကြောင်းကို သိနေသလိုပဲ။ သူ့အမှန်တရားကို ဝန်မခံရဲသဖြင့် ဆက်လက်လိမ်ညာ လိုက်တယ်။

“ငါ့ဆီကို ဘယ်သူမှမလာပါဘူးတာ။ ပြီးတော့ တနင်္ဂနွေနေ့က အဆောင်မှာ တစ်နေ့တုန်ငါစာကျက် နေတာ။ မယုံရင် လွင်ဒိုဘို မေးကြည့်ပါလား”

တင်... ကြည့်စမ်း။ ဒီလောက်အချိန်ပြုပြီးမေးတာတောင် ဝန်မခံသေးပါလား။ “ငါ့ကို စိတ်ချစမ်းပါတာ။ နင်မကြိုက်တာ ဘာမှမစုပ်ပါဘူး”

“ထူးစစ်... နှင့်ရဲ့ငွေပျက်ပျက်စကားလုံးတွေနဲ့ ငါ့ကို
 လာမလှည့်နှောင်နဲ့။ ငယ်ငယ်လေးတည်းက ငါပြောလာတဲ့
 စကားတွေဟာ နှင့်ကိုချစ်ချယ်တန် သတ်တယ်လို့ထင်ရင်
 လုပ်ချင်တာလုပ်လို့ရတယ်။ တကယ်တော့ နှင့်ရဲ့သဝ၊
 နှင့်ရဲ့မိတ်ကို ငါကစိုးမိုးချယ်လှယ်ပိုင်ခွင့်မရှိပါဘူး။
 ငယ်ငယ်လေးတည်းက ခင်လာတဲ့ သံယောဇဉ်ဆိုတာ
 ကလည်း အချိန်တန်ရင် သူ့အာသာပြတ်သွားမှာပါ”

“ရုနဒီ”

ထူးစစ်အလန်တကြားဖြစ်သွားတာ ရုနဒီအမည်ကို လွှတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်
 ဒီတယ်။ ဒီစကားဟာ အယ်အတိုင်းအတာအထိ ရောက်သွားသလဲဆိုတာ
 သိရဲ့လား။

“နှင်အယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ရုနဒီ။ ငါ့ကိုနှစ်ယောက်
 ကြားမှာ သံယောဇဉ်ကိုပြတ်တောက်ဖို့ အယ်လိုအင်အား
 မျိုးတွေ ထုတ်သုံးမှာလဲ။ ဒီစကားဟာ လုံးဝအဓိပ္ပာယ်
 မရှိဘူးဟာ။ နှင့်နဲ့ငါ အယ်အတိုင်းအတာအထိ သံယောဇဉ်
 ရှိခဲ့သလဲဆိုတာ သိရဲ့သားနဲ့”

“နှင့်ငါ့စပ်ပိတ်ထားစမ်း ထူးစစ်။ ငါ့လက်ငါးက ငါးရွေး
 တာမထုတ်ဘူး။ နောက်နှောင် ငါ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး အာမှပြော
 ခွင့်မရှိဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

ရုနဒီ ဆက်ခနဲ ထကာ ထူးစစ်ရှေ့ကနေ ထွက်လာခဲ့တယ်။ ရင်ထဲမှာ
 အိုတ်ချင်တာထက်ပိုတဲ့ ဒေါသတွေကအပြည့်ပဲ။ နောက်ဆုံး တောင်းတတ်
 နှင့်မိတ်မရှိတော့သဖြင့် အဆောင်ပြန်လာခဲ့တယ်။

“မင်းတစ်ယောက်ထဲလား”

လွင်ဦးအသံကြောင့် ထူးစစ်ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားတယ်။ ခုအချိန်မှာ သူ့စိတ်တွေအရမ်းကို ပွန်းကြပ်နေပါတယ်။ ဘာကြောင့် ဒီလောက်အထိ စုန်ဒီပြောင်းလဲသွားတယ်ဆိုတာ လုံးဝနားမလည်မိချေ။

“တင် လက်ဖက်ရည်က နှစ်ခွက်ပါလား။ ပြန် ငါလာမယ် ဆိုတာ ကြိုသိလို့ မှာထားတာလား။ ကျေးဇူးပဲသူငယ်ချင်း”

လွင်ဦးက စုန်ဒီမသောက်ဘဲထားခဲ့တဲ့ လက်ဖက်ရည်ကို ရွှေကာတော့ သောက်လိုက်တယ်။ အဲဒီအထိ ထူးစစ်ဘာမှ မပြောသေးပါ။

“မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ ထူးစစ်။ အူတူတူ ဝိုင်တိုင်တိုင်နဲ့”

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ထူးစစ်လှုပ်ရှားလာပြီး

“ကဗျာတိစ္ဆကို မခခင်တည်းက ရုပ်ဆိမ်းလိုက်ရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ် လွင်ဦး”

“က ဘာအရူးထတာလဲ”

“အရူးထတာ မတုတ်ဘူးကွ။ စုန်ဒီနဲ့ပြဿနာ မတတ်ချင်လို့။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် သူမကြိုက်တာ ငါမလုပ်ချင်ဘူး”

“စုန်ဒီနဲ့ မင်းတွေ့ပြီးလို့လား”

“ရလေးတင် ငါနဲ့စကားများပြီး ပြန်သွားတာ။ မင်းသောက်တဲ့လက်ဖက်ရည်ခွက်က စုန်ဒီသောက်ဖို့ မှာထားတဲ့လက်ဖက်ရည်ခွက်”

“ဟာ”

လွင်ဦးတစ်ယောက် လက်ဖက်ရည်ခွက်ကိုကြည့်ပြီး ထိတ်လန့်သွားတယ်။ တော်ပါသေးရဲ့။ တစ်ဝိုက်ပဲသောက်ရသေးလို့။ ဒီတောင်မဟုတ်ဘဲ ကြားတာမတုတ်ဘူး။ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ တံတွေးတွေထည့်သွားရင် ဘယ်နှယ်ထုတ်လဲ။

“ငါ့အပေါ် ရုနဒီဆက်ဆံခုံက ထူးခြားနေတယ် လွင်ဦး။ အရင်လို လုံးဝမတုတ်ဘူး။ သူမချွတ်လုံးထဲမှာ ငါ့အကြောင်းကို သိနေသလိုပဲ”

“မင်းစိတ်ထင်လို့ ဖြစ်မှာပါကွာ။ ငယ်ငယ်လေးတည်းက ရုနဒီသိအောင် ကြိုးကျယ်တဲ့ ကိစ္စတွေကို မလုပ်ဖူးတော့ သွေးလေမြောက်များပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို မလုံလဲ ဖြစ်နေတာပါ”

ထူးစစ်က လွင်ဦးစကားကို နားထောင်ပြီး သတ်ပြင်းချလိုက်တယ်။ အတွေးထဲမှာတော့ ကြံပြီး ရုနဒီအမုန်းတွေကို ခြင်နေရပါတယ်။

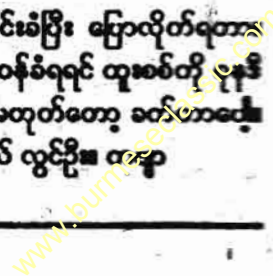
“ကဗျာစာအုပ်ကိစ္စကို ဝှင့်ပြောလိုက်ရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

“မင်းတော်တော် ‘အ’ တဲ့ ကောင်ပဲ။ နဂိုတည်းက ရုနဒီမကြိုက်တာကို လုပ်ပါတယ်ဆို သိလိုဖြစ်မလား။ ဒီကိစ္စမစခင်တည်းက မင်းကို ဘယ်လို

အကြံပေးခဲ့သလဲ။ ခေါ်တိုင်းလိုက်၊ ယားရာနေ စေရာသွား၊ ပြောတဲ့အတိုင်း နားထောင်ပြီး အလိုဆန္ဒပြည့်ဆည်းပေးရုံနဲ့ မရနိုင်ဘူး။ တင်ဆင့်တဲ့နေရာမှာ တင်းရမယ်၊ ဖျော့သင့်တဲ့နေရာမှာ ဖျော့ရမယ်။ ပုတ်သင်ညိုလို အချိန်အခါ တို့လိုက်ပြီး ပြောင်းလဲတတ်ရမယ်။ တသတ်မတ်တည်းဖြစ်နေရင် အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ ရိုးအိသွားလိမ့်မယ်။ မင်းလည်း ရုနဒီကို သဝတစ်လျှောက်လုံး အရုံးပေးကြည့် ပါလား။ တစ်ချိန်ကြာရင် ပြီးငွေပြီး စွန့်ပစ်မှာသေချာတယ်။ စွန့်ပစ်ခံရတာထက်စာရင် စိတ်ဆိုးခံရတာ အသေးအရွဲ့ပါကွာ။ သဝတစ်ခုလုံး စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက် တခဏတော့ ဒုက္ခခံရမှာပဲ”

လွင်ဦး ကဗျာစာအုပ်ကိစ္စမို့သာ အာညောင်းခံပြီး ပြောလိုက်ရတာမို့ကို တတယ်ပဲမုန်းတီးမိတယ်။ အမှန်အတိုင်းခန့်ခံရရင် ထူးစစ်ကို ဝုနဒီထုံးစံမတ်သတ်စေချင်ပေး ထူးစစ်က အဲဒီလိုမတုတ်တော့ ခက်တာပေါ့။

“ရုနဒီအကြောင်းကို ငါ့သေချာသိနေတယ် လွင်ဦး။ ကဗျာစာအုပ်ထွက်လာရင် ပိုဆိုးလိမ့်မယ်”

“အံ့ဩပါတယ် ထူးစစ်ရယ်၊ အခြားလူတွေဆို ထင်ပေါ်
ကျော်ကြားချင်လိုတောင် ခန့်တီးလုပ်ယူနေကြရတယ်။
မင်းက ရှားမှရှား သူရဲကောင်းတစ်ယောက်လို မိန်းမ
တစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကိုရရှိ တိုယ့်တိုယ့်တို ချောင်ထဲ
ထိုးထည့်နေတယ်။ ဒီမှာ ထူးစစ်... လောကမှာ ဓုနဒီ
တစ်ယောက်တည်း မိန်းမရှိတယ်ထင်လား။ သူလိုတုတ်
မိန်းမတွေ အများကြီးပါတော့”

“အဲဒါနဲ့ မဆိုင်ဘူး လွင်ဦး။ ဓုနဒီသာလျှင် ငါ့ဆရာ
ချစ်ဦးလုပ်ပဲ။ ချစ်တယ်ဆိုတာထက် ပိုပြီးလေးနက်ပိုပြင်တဲ့
စကားလုံးတွေရှာလိုရရင် ငါ့ရှာတွေ့ပြီး ဓုနဒီကို လေးချင်
တယ်။ ငါ့ဆရာသားနဲ့တည်ဆောက်ထားတဲ့ ခန္ဓာ တိုယ်
တစ်ခုလုံးစွန့်ပစ်ရမယ်ဆိုရင် အမျိန်မရွေး အသင့်ပါပဲ။
လောကမှာ ငါ့အကြောက်ဆုံးက ဓုနဒီစွန့်ပစ်သွားမှာတော့
အဲဒါ မင်းမှတ်ထား”

“တော်တော်ကြောင်တာပဲ”

“ကြောင်တာမတုတ်ဘူး။ ခံစားချက်တွေ ငွင့်တနေတာ။
မင်းပဲ ပြောစူးတယ်လေ။ ငါကအချစ်ကို ကိုးကွယ်တယ်။
အချစ်ကို တန်ဖိုးထားတယ်။ မင်းစကားအတိုင်းပေါ့။ ငါ
လူ့လောကကို ရောက်လာတာ ဓုနဒီအတွက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

လွင်ဦးစိတ်လျှော့လိုက်ရပါပြီ။ ဓုနဒီနဲ့ပတ်သက်ပြီး ထူးစစ်ကို သယ်လို
မှ ပြောလိုမရတော့ပဲ။ အဲကြောင့် အသာလေးချော့မော့ပြီး တဗျာတိစ္ဆကို ဦး
တည်လိုက်တယ်။

“ထူးစစ် ဓုနဒီနဲ့ပတ်သက်တဲ့ မင်းရဲ့အချစ်ကို ငါ့နားလည်
ပါတယ်ကွာ။ ဒါပေမယ့် တဗျာမထည့်တော့ဘူးလို့တော့
မလုပ်လိုက်ပါနဲ့။ အားလုံးပျက်မှာ ပျက်ကြရလိမ့်မယ်။
အဓိက မင်းကိုအပြောင်းအလဲမြန်တဲ့လူလို့ ထင်သွားမှာ။
နှင်းပွင့်ဖြူနဲ့ကလည်း တစ်ခါတွေမတုတ်တော့ဘူးလေ။
မင်းသေချာစဉ်းစား ကြည့်စမ်းပါ”

ထူးစစ်စိတ်ထဲ လွင်ဦးရဲ့အချက်ကျကျပြောစကားကြောင့် အထွန်
လေးလံထိုင်းခိုင်းသွားတယ်။ တဗျာသာ နှင်းပွင့်ဖြူတို့စာအုပ်ထဲပါရင် ရှေ့ဆက်
ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် ပြဿနာက အတော်တိုကြီးမားမှာ လေ့မှာတယ်။ တကယ်တော့

အရာမထည်ပြန်ရင်လည်း နှင်းပွင့်ဖြူတို့အုပ်စုကို ဘယ်လိုမျှတ်နှာပြုရမလဲ။
ဆိုယ်က သူ့အိမ်မှာတောင် သွားပြီးစားသောက်ထားတာ။

“ကဲဟိ... ခုအချိန်မှာ မင်ဆာမှမစဉ်းစားနဲ့အို... ခုနဒီနဲ့
ပတ်သက်ပြီး မင်စိတ်တွေ့ရှုပ်ထွေးနေတဲ့အတွက် ဦးနှောက်
ကို အနားပေးလိုက်ပါ။ အတန်းသွားကြမယ်”

“သွားကွာ... ငါမတက်ချင်ဘူး”

“အဲဒါဆို ဘယ်သွားမှာလဲ”

“အဆောင်ပဲ ပြန်ကြမယ်”

“မင်ဆာဘောပဲလေ”

သူတို့နှစ်ယောက် လက်စက်ရည်စိုးရင်းပြီး လမ်းခွဲလိုက်ကြတယ်။
တကယ်တော့ တက္ကသိုလ်ပြေဆိုတာ ပျော်စို့တောင်သလို လွမ်းစို့လည်း
ဆောင်းပါတယ်။

ကျောင်းဝင်းထဲကို ဝင်လိုက်တာနဲ့ တပြိုင်တည်း သူ့ရဲ့အသိဉာဏ်က ဆိုစာရောင်ရဲ့စကားကို သတိရမိတယ်။

ထိုစကားက သင်စိတ်ညစ်တဲ့အခါ မျစ်သူလက်ကို တိုင်လိုက်ပါတဲ့။
ယခု

သူ့အရမ်းစိတ်ညစ်နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ရှာတိုင်စရာမျစ်သူလက် မရှိဘူးဖြစ်နေတယ်။ ဆေးနားက ဖြတ်သွားတိုင်း လွင့်တုန်ခဲ့တဲ့ တတ္တသိုလ် လိပ်ပြာမယ်လေးတွေရဲ့ မွှေးရနံ့ကလည်း သူ့စိတ်ကို ရွှင်လန်းစေအောင် ဝှမ်းဆောင်နိုင်ပါ။ သူ့ကို စုနဒီသာဖြစ်လို့ ရှောင်နေတာလဲ။ အဆောင်သွား တိုင်း သူမ မရှိဘူး ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ရှာတွေ့ရတာ မောလှပါပြီ။ ကျောင်းကို လည်း ဝေး၊ အဆောင်သွားတော့လည်း မတွေ့။ ဘယ်များရောက်နေပါလိမ့်။

“ကိုထူးစစ်”

ထူးစစ်တစ်ယောက်တည်း အတွေးနဲ့လမ်းလျှောက်လာချိန်မှာ နာမည် မှော်ကြောင့် အလန်တကြားလှည့်ကြည့်မိသွားတယ်။ ဘယ်သူများလဲလို့ နှင်းပွင့်ဖြူပါလား။ သူမ သွားစွယ်လေးပေါ်တဲ့အထိ ပြုံးပြီး သူ့သိလျှောက် လာတယ်။

“နှင်းပွင့်ဖြူ တစ်ယောက်တည်းလား”

“အင်း... ထုတ်တယ်။ ကိုထူးစစ်ကြည့်ရတာ တစ်ခုခု ကို တွေးနေသလိုပဲ”

“နှင်းပွင့်ဖြူက လူတဲခတ်တော်သားပဲ”

“ကိုထူးစစ်မျက်နှာက အမြဲတမ်းကြည်လင်နေတယ်လေး။ ဒါပေမယ့် စိတ်ရှုပ်စရာရှိတဲ့အခါမှာ မျက်နှာက အလိုလို ညိုမှိုင်းလာပြီး တစ်ခုခုကို တွေးနေလို့ရှိရင် မျက်ခုံးနှစ်ခု ကို အလယ်စုနေတယ်”

နှင်းပွင့်ဖြူစကားကြောင့် ထူးစစ်အရမ်းကို ဆံ့ဩမိသွားပါတယ်။ သူ မျက်နှာအနေအားကို သူ့ထက်တောင် သူမတလိုသိနေပါလား။ ဘယ်အချိန်

သနား ဝရုတရိုက်ကြည့်ထားပါလိမ့်။

“ဘာလဲ... ကိုထူးစစ် အံ့ သြသွားပြန်ပြီလား”

“အီလည်း နှင်းပွင့်ဖြူတ သိနေတယ်နော်”

“တင်း... တင်း... တင်း”

နှင်းပွင့်ဖြူတ ခပ်ဝှေ့ရယ်မောလိုက်ပါတယ်။ အီပေမယ့် သူမရယ်သံတာ အနီရယ်သံလောက် သူ့နှလုံးသားကို မရွှေ့ဆောင်နိုင်တာ အတိအလင်း ဝန်ခံ နိုင်ခဲ့။

“နော်တဲလယ်နဲ့ ခင်သက်ရိုက် ကို ဘယ်သွားလဲ”

“အဲဒီအကြောင်းကို ထူးစစ်ကို တိတ်တိတ်လေးအတင်း ပြောရအုံးမယ် သိလား။ အခုဆိုရင် နော်တဲလယ်က ကိုလွင်ဦးကိုမှ ကိုလွင်ဦးဖြစ်နေတာ။ ကျွန်မကို သူငယ်ချင်း လို့တောင် သတိရသေးလား မသိဘူး။ အဆောင်သွားပေး တော့ အစောကြီးတည်းက ကိုလွင်ဦးလာခေါ်လို့ ထွက်သွား ပြီတဲ့။ ခင်သက်ရိုက်တော့ ဝိုက်အောင့်နေတယ်။ ဒီလောက် အစားကြားတော့ ဖြစ်ချက်တောင်နည်းသေး။ မတုတ်ဘူး လားနော်”

နှင်းပွင့်ဖြူ ချစ်စွယ်အမှုအယာလေးနဲ့ ပြောလိုက်တာကြောင့် ထူးစစ် ကြည့်မိသွားတယ်။ တကယ်ကို ဖြူစင်တဲ့မိန်းကလေးပေါ့။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး အပြယ်အသံတွေတင်းမဲ့နေသလို ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကလည်း သပ်ရပ်မို့လို့ သဘာဝ။ သူမအကြောင်းကို သေချာမသိတဲ့လူဆိုရင် ချစ်သောတဲ့သူဌေးသမီး ထင်မှာမတုတ်။

“ကိုထူးစစ်”

“အင်”

“ကြည့်... ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

“တို ဘာမှမတုတ်ပါဘူး”

“ထားပါတော့လေ။ အခုကိုထူးစစ်အားလား။ ကျွန်မ တစ်ခုခုတွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဟာ... အားနာစရာကြီးရာ”

“ကျွန်တော်...”

“ထားပါ ငြင်းမနေပါနဲ့”

“တုတ်တဲ့ ကျွန်တော့်လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

www.burmeseclassic.com

ချက်ချင်းပဲ နှင်းပွင့်ဖြူချက်လုံးထဲမှာ လိုက်ပူးစွယ်ကောင်းတဲ့ အလင်း တန်တင်ခုံ လှုပ်တပြတ်ပြာထွက်ပေါ်လာပါတယ်။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက် တန်တင်ဆတ်တို့ ဦးတည်လိုက်ကြတယ်။ လမ်းမှာ နီလာဝင်းဆိုတဲ့ကောင် ဝေလနဲ့တွေ့တော့ ဝုနဒီအကြောင်းမေးဖို့ စိတ်တူးလိုက်သေးတယ်။ နှင်းပွင့်ဖြူ အနားမှာရှိတော့ မကောင်းပဲတူးလေဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ပြုံးပြရုံကလွဲ၍ မဝေ ဖြစ်ပေ။ တန်တင်ဆတ်ရောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်နေတဲ့ဝိုင်းမှာ ထိုင်လိုက်ကြတယ်။

- “တိုထူးစစ် ဘာစားမှာလဲ”
- “နှင်းပွင့်ဖြူ ကြိုက်တာမှာလိုက်ပါ”
- “ဒါဆို နန်းကြီးညုပ်နှစ်ပွဲ မှာလိုက်မယ်”
- “တင်”

ထူးစစ်ရင်ထဲ မသိမသာလှုပ်ရှားသွားပါတယ်။ ဒါတာ အံ့ဩစရာမဟုတ် ပေမယ့် အံ့ဩရတဲ့တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုပါ။ နန်းကြီးညုပ်ဆိုတာ သူနဲ့ဝုနဒီတို့နဲ့ အကြိုက်ဆုံးအစားအစာ မဟုတ်ပါလား။

- “တိုထူးစစ် နန်းကြီးညုပ် မကြိုက်ဘူးလား”
- “ကြိုက်... ကြိုက်ပါတယ်”
- “ဒါဆို မှာလိုက်မယ်နော်”
- “ဟုတ်တဲ့”

နှင်းပွင့်ဖြူက စားပွဲထိုးလေးကို လှမ်းခေါ်တာ နန်းကြီးညုပ်နှစ်ပွဲ မှာ လိုက်တယ်။ ထို့နောက်မှာတော့ နန်းကြီးညုပ်မရောက်မချင်း သူတို့နှစ်ယောက် ကြားမှာ တိတ်ဆိတ်သွားတယ်။ ဒီအချိန်မှာ နှင်းပွင့်ဖြူက အတတ်နိုင်ဆုံး ထူးစစ်ကိုမကြည့်မိအောင် လွှဲဖယ်ထားမိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရင်ခုန်သံတွေ တော့ အဆမတန်လှုပ်ရှားနေတယ်။ ထူးစစ်ဆိုတဲ့သူက အရမ်းကိုရိုသား တဲ့ လူတစ်ယောက်လေး။ သူမအပေါ်မှာ ဘာအရောင်မှမဆိုထားတာတော့ ဝမ်းနည်းဖို့ကောင်းတယ်။ ကြာလာရင် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သူ့အပေါ်မှာထားတဲ့ သံယောဇဉ်နှောင်ကြီးက ပိုမိုတင်းလာတော့မှန်း သူမထိနေပါတယ်။ အရင်ထဲက ဝုနဒီနေရာလေးမှာ သူမဖြစ်ရင် သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝလေး တော်အောင် ပျော်စရာကောင်းမှာ။ ခုတော့ သူ့နားမှာ ဝုနဒီရှိနေပါလားဆိုရင် အရာအားလုံးကို မေ့ထားပြီး သူ့အနားမှာပဲ နေချင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဝါသနာပေးတဲ့ကဏ္ဍ လေးတွေကို အတူးရေပြီး ပြုံးပျော်ကြည်နူးချင်တယ်။ ခနာက်ဆုံးသူ့ပတ်သက်တဲ့အရာအားလုံးကို ကဏ္ဍလေးတွေပဲ ဖြစ်နေချင်မိတယ်။ ဒါ သူ-

ခင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ တစ်ဝက်သတ်ဆန္ဒပါ။ ဒီလိုမှမဟုတ်လို့ ဇွန်ထွတ်
ခုယ်ဆိုရင်လည်း သူမဝမ်းမနည်းပါဘူး။ အဆိုး နုံးပျော်လင့်ထားတဲ့ လူတစ်
ယောက်အတွက် အကောင်းဆုံးမရခဲ့ရင်လည်း ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်။

နှင်းပွင့်ဖြူတစ်ယောက်တည်း တွေးနေချိန်မှာ စားပွဲထိုးလေးက နန်းကြီး
ခုယ်နှစ်ပွဲလာတို့တယ်။ ဒီတော့မှ နှင်းပွင့်ဖြူ သတိပြန်ဝင်လာပါတယ်။

“စားကြမယ် ကိုထူးစစ်”

“ထုတ်တဲ့”

ထူးစစ်စားမလို့ ဇွန်းနဲ့ခရင်းကို ကိုင်တဲ့အချိန်မှာ သူတို့ဆီ ဦးတည်
လာတဲ့ လှပတဲ့အရိပ်လေးကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ထို့ကြောင့် အားရဝမ်းသာ
ဖြစ်ကာ ဇွန်းနဲ့ခရင်းကိုပြန်ချပြီး ဆတ်ခနဲ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပါတယ်။

ထူးစစ်အပြုအမူကြောင့် နှင်းပွင့်ဖြူအံ့ဩသွားပါတယ်။ ဘာဖြစ်တာလဲလို့
အေးမယ်အချိန်မှာ မာန်၊ မာနအပြည့်ဖြင့် တလောတလုံးကို စိန်ခေါ်ရတဲ့မျက်
နှာထားပိုင်ရှင် ဝုနဒီက အနားရောက်လာပြီ။

“ဝုနဒီ နင်ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ။ အဆောင်ကို ငါလာ
မေးတော့ မရှိဘူးတဲ့”

“ထူးစစ် နင့်စကားကိုနားထောင်ဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး။
ငါပြောချင်တာ ပြောမလို့လာတာ။ အဲဒါ နင့်ခေါင်းထဲမှာ
ထည့်ထားပါ”

“နင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ဝုနဒီ။ ပြောချင်တာ ပြောမယ်
ဆိုလည်း အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ပြီး ပြောပါလား။
နှင်းပွင့်ဖြူနဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးမယ်လေ”

ထူးစစ်စကားကြောင့် ဝုနဒီမျက်နှာပေါ်မှာ အခံရခက်စေတဲ့အပြုအမူတွေ
ခုယ်ခနဲ ပေါ်ထွက်လာပါတယ်။ ထိုအပြုအမူကိုမြင်တော့ ထူးစစ်လည်း လုပ်ခဲ့တဲ့
အမှားအတွက် အရမ်းကို ပိုးရိမ်သွားမိတယ်။

“နင့်ပါးစပ်ပိတ်ထားလို့ ငါပြောပြီးပြီနော်။ မလိုအပ်တဲ့
တိစ္ဆာတွေကို လာမပြောနဲ့။ နားငြီးတယ်။ ညနေကြာရင်
တန်ဆောင်မှာ ငါနဲ့လာတွေ့။ မလာနိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း
တစ်တည်း ငြင်းလိုက်။ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို တမ်းတမ်း
ရွဲမတ်မောတွယ်တာနေတဲ့ အပေါ်စားမိန်းမစာရင်းထဲမှာ
ငါမပါဘူး”

ဝုနဒီက ထူးစစ်ကိုအပြတ်ပြောပြီး နှင်းပွင့်ဖြူဘက်သို့ညှစ်ကာ

“ နှင့်တို အရမ်းမျိုးကုန်ပါတယ် နှင်းပွင့်ဖြူ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ထူးစစ်လိုလူမျိုးတစ်ယောက်ကို နှင့်သက်ပါအောင် ဖာယာသုံးနိုင်လို့ပါ။ အားလိုရှိရင် ယောက်ျားတစ်ယောက် တို ငြုတ်တယ်တဲ့ပညာကို စိတ်ဝင်စားလို့ နှင့်ဆီမှာ လာသင် ပါအုံးမယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ မှတ်ထားလိုက်ပါ။ ဝန်ခံဆိုတဲ့မိန်းမအတွက် ထူးစစ်လိုလူမျိုးတာ စွန့်ပစ်ပစ္စည်း ထက်ပိုပြီး အစိုးမတန်ပါဘူး။ ခွင့်ပြုပါအုံး”

ဝန်ခံပြောချင်ရာပြောပြီး ချစ်လေးလှည့်ထွက်သွားတယ်။ သူမပုံစံ နန်းတော်ထဲကထွက်လာတဲ့ မင်းဆင်းလေးတစ်ယောက်လိုပါပဲ။ နှင်းပွင့်ဖြူက ဝန်ခံရဲ့ရိုင်းရိုင်းရင်းရင်းသီးတဲ့ စကားလုံးကို ကြားလိုက်ရတဲ့အတွက် မယုံနိုင် အောင် ဖြစ်နေတယ်။

“ နှင်းပွင့်ဖြူ”

ထူးစစ်ခေါ်လိုက်သံက တိုးတိုးလေးပါ။ နှင်းပွင့်ဖြူလည်း ခုမှ သတိပြန် ဝင်လာပြီး

“ တင်... ကျွန်မကို ဝန်ခံ... ”

ထူးစစ်စိတ်မကောင်းစွာနဲ့

“ ကြားထဲက ကျွန်တော်ပဲ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

“ ဒါ ကျွန်မဘဝမှာ ပထမဆုံးအကြိမ်အစော်ကားခံရခြင်းပဲ ကိုထူးစစ်”

ထူးစစ်က နှင်းပွင့်ဖြူမျက်လုံးထဲက မျက်ရည်ကြည်ညူလေးတွေဝေ့တတ် စီးဆင်းလာတာကိုကြည့်ပြီး နိုင်ထဲနှင့်အောင် ခံစားလိုက်ရတယ်။ ဝန်ခံ စကားလုံးတွေက သူမရဲ့ရင်ကို တကယ်ထိရစေပါလား။

“ ကျွန်တော် တကယ်ပဲအခုအညွန့်တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ။ ခုလိုပြဿနာဖြစ်ရတဲ့အကြောင်းအရင်းက ကျွန်တော့် ကြောင့်ပါ။ ဝန်ခံမှာ ပြောချင်ပြီဆိုရင် ဘာမှမစဉ်းစားဘဲ ပြောတတ်တဲ့အကျင့်ရှိတယ်။ ဒါကိုနားလည်ပေးပါနော်”

နှင်းပွင့်ဖြူက မျက်ရည်တွေနဲ့ ဝမ်းလှုပ်နေတဲ့မျက်ဝန်းဖြင့် ထူးစစ်ကို ကြည့်လိုက်တယ်။ ဝိုးတိုးဝါးတားမြင်တွေ့လိုက်ရတော့ မျက်နှာမယ်ထောင့် တောင်းပန်နေတဲ့ ထူးစစ်ရဲ့မျက်နှာ။

“ ဒီကိစ္စကို ကျွန်မလုံးဝနားမလည်ပေးနိုင်ဘူး ကိုထူးစစ်။ ဝန်ခံမှာ ပြောချင်တာပြောတတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတယ်ဆိုရင်

တောင် သူတစ်ပါးရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်ပြီး လုံးဝမပြော
 သင့်ဘူး။ ကျွန်မလည်း သူ့လိုပိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ မသာ
 ရင်တောင် မလျော့တုံ့မာန်မာနတော့ ရှိပါတယ်။ ကိုထူးစစ်
 ကိုတော့ ကျွန်မအားနာပါတယ်။ ဂုဏ်ဒီဆီက သူပြောခဲ့တဲ့
 စကားအတွက် တစ်နေ့ကြာရင် တန်ရာ တန်ကြေးတစ်ခု
 ကျွန်မပြန်ယူရလိမ့်မယ်။ ဂုဏ်ဒီကြိမ်းသေ ကျွန်မကို လျော်
 ကြေးပေးရလိမ့်မယ်။ ခုလို ကျွန်မပြောလို့ ကိုထူးစစ်
 အထင်သေးရင်လည်း ဝမ်းနည်းပါတယ်။ လူတစ်ယောက်
 ဟာ ရှိသင့်မှီထိုက်တဲ့အားနဲ့ စော်ကားတာကို ပြန်ပြီးခုခံ
 တိုက်ခိုက်တယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ။”

ထူးစစ်ဘာမှ ဆက်မပြောတတ်အောင် ဖြစ်သွားတယ်။ လောလောဆယ်
 ဆော့ နှင်းပွင့်ဖြူခံစားလိုက်ရတာကို စာနာနားလည်ပေးမိတယ်။ ဒါဟာလည်း
 ဆရာ့ အမှန်ကိုခွဲခြားနိုင်တဲ့ စိတ်ကြောင့်ပါ။

ခုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့သာယာတဲ့အချိန်ကို ဂုဏ်ဒီဆိုတဲ့မုန်တိုင်း
 ဘစ်ခုက မွှေရမ်းသွားသဖြင့် ဝရီဝရဲကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ စောစောက သာယာ
 သော်ရွှင်မှုတွေဟာ တစ်စိတ်ပြန်ကျွဲကျန်ကာ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်းတွေက
 ဆရာ့အပြုနဲ့ ဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီ။

ထို့ကြောင့် ဘာမှမစားရသေးဘဲနဲ့ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ရင်ထဲမှာ ခံစား
 ချက်တစ်မျိုးပိနဲ့ ပြည့်လျှံနေပါတော့တယ်။

စုအချိန်မှာ သူသိပ်ချစ်မိတဲ့ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ရ
 ထက် မာနတွေနဲ့ပြည့်လှုံနေတဲ့ မျက်နှာထားပိုင်ရှင် မိန်းမတစ်ယောက်ကို
 အတတ်ရလုံးရစရာမရှိအောင် စုတ်ပြပစ်လိုက်ချင်ပါတယ်။ အဲဒီအတွက် သူ
 ပေးဆောင်မှုက တန်ရာတန်မို့ထက် အဆပေါင်းများစွာ ကြီးမားနေပါစေ၊ လုံး
 နောက်ဆုတ်သဲ ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကို ရအောင်ကြိုးစားမှာပါ။
 နှင်းပွင့်ဖြူ

“အီ နှင့် ကိုသက်သတ်စော်ကားတာ”

ခင်သတ်ရီအသံက ဒေါသကြောင့်ထင်တယ် တစ်ခိမ်လုံးကို ရုံးလွှမ်း
နားပါတယ်။ ငြိမ်ပုံတ နှင်းပွင့်ဖြူစိတ်ညစ်သွားသဖြင့် အတန်းမတတ်စေ့ သဲ
ခင်သတ်ရီဆီလာပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြတာပဲ။ အီကြောင့် ခင်သတ်ရီ
အကြီးအကျယ်ပေါက်တွဲနေတာ။

“နင် တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောခဲ့ဘူးလား”

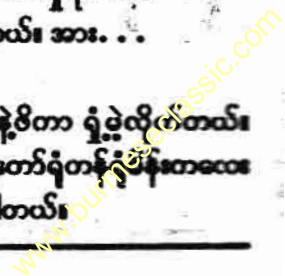
“မပြောလိုက်ဘူးဟေ့။ ပြောဖို့အချိန်မရတာဆိုရင် ပိုမှန်
တယ်။ ဝုနဒီက ပြောပြီး တန်းထွက်သွားတော့ ရုတ်တရက်
ကြောင်သွားတာပေါ့”

“တိုထူးစစ်တလည်း နှင့်ဘက်ကနေ တစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြော
ဘူးလား”

“သူလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။ ဖျတ်နှာငယ်လေးနဲ့တော့
ငါ့ကို တောင်းပန်ပါတယ်။ တကယ်တော့ တိုထူးစစ်က
သနားစရာပဲ။ ဝုနဒီကိုလည်း ကြောက်ပုံရတယ်။ သူတို့
နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘယ်လိုပတ်သက်မှုရှိလည်း ဆိုတာ
ငါမခန့်မှန်းနိုင်ဘူး”

“တိုထူးစစ်သနားဖို့တောင်းတာ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ဝုနဒီ
ဆိုတဲ့ကောင်မ နှင့်ကိုစော်ကားတာ ဘယ်လိုတုန်ပြန်
မလဲဆိုတာ သိချင်တာ။ ‘တောတ်’ တစ်ရက်ကျောင်း
တောက်မိတာ အရမ်းကိုနာသွားတယ်။ ငါ့သာရှိရင် ဆဲဒီ
နေရာမှာပဲ ဝုနဒီကို တိုင်ပေါက်ပစ်လိုက်တယ်။ အား...
ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ်”

ခင်သတ်ရီပြောရင်း ဝမ်းဗိုက်လေးကို လက်နဲ့မိတာ ရှုံ့မဲ့လိုက်တယ်။
အီကြောင့် ဗိုက်အောင့်တာက ပိုဆိုးလာတယ်။ တော်ရုံတန်ခိုးကလေး
သစ်ယောက်ဆိုရင် ဒီနေရာမှာ လူးလိမ့်သွားနိုင်ပါတယ်။

“နင့်တို့ ဆရာဝန်က ဘာပြောလဲ”

“အစာအိမ်ရောင်တာတဲ့”

“အစားအသောက်ကို ဝရုစိုက်ပေါ့တာ”

“ရတယ် ငါ့မှာ ခံနိုင်ရည်အင်အားရှိတယ်။ အခု နင်ဘာ ဆက်လုပ်မယ်လို့ စဉ်းစားထားလဲ”

နှင်းပွင့်ဖြူမျက်လုံးထဲမှာ ပထမဆုံးအကြိမ် မာန်၊ မာနအရိပ်မှ တလတ်လတ်တောက်ပလာပါတယ်။ သူမဟာ ဘယ်သူတရားပျက်ပျက် ကိုယ် တရားပျက်စေခဲ့ဆိုတဲ့ စကားကို လေးစားလိုက်နာချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခြေအနေအမှန်ကို သေသေချာချာမလေ့လာထဲ ကိုက်ညီစေရတာကလေး ဝုနဒီရဲ့အပြောအပြောအဆိုအတွက် အနိမ့်တတ်စားပျောက်စားပျောက်စား ရုအေး ပြုလုပ်ရမှာပဲ။

“တစ်ခုခုတော့ တုန်ပြန်သင့်တယ် နှင်းပွင့်ဖြူ ဒီအတိုင်း ငြိမ်ခံနေရင် ဝုနဒီဆိုတဲ့ကောင်မဟာ သူ့ကိုယ်သူဘဝငြိမ်ပြီး အတုတ်ကြီးထင်နေလိမ့်မယ်”

“စိတ်ချပါတာ... ငါ့ကို ဝုနဒီ ကြိမ်းသေလျော်ကြေး ပေးရအောင် ကြိုးစားမှာပါ”

“ကြိုက်တယ်၊ သိပ်ကြိုက်တယ်။ အရင်က နင့်တို့စိတ် ဖျော့ညံ့တဲ့ မိန်းကလေးလို့ ထင်ခဲ့မိတာ ငါ့အမှားပဲ”

“အတင်း... ဘဝမှာ ယောကျ်ားတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ မိန်းမအချင်းချင်း မယှဉ်ပြိုင်ဘူးဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်လိုက်တာပဲ ခင်သက်ရီ။ ဝုနဒီမှာ မှားမှားမှန်မှန် ဘာကိုမှဝရုစိုက်တော့ဘူး”

“ဒါဆို ဘာလုပ်မယ်ဆိုတဲ့ အစီအစဉ် နင့်မှာရှိတယ်ပေါ့”

“ထွယ်ထွယ်လေးပါတာ။ ကိုထူးစစ်အချစ်ကို ငါ့ရအောင် ကြိုးစားမယ်။ ပြီးတော့ ဝုနဒီရဲ့အသဲကိုခွဲမယ်။ ဒီထက် ကောင်းတဲ့အကြံ ရှိသေးလား”

နှင်းပွင့်ဖြူက ပြောပြီးနာနာကြည်းကြည်းလေး ရယ်မောလိုက်ပါ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လောက်ပဲ ရယ်ရပါစေ၊ ရင်ထဲမှာတော့ ပြင်းထန်တဲ့ နာကျင် တွေက မှီနေတုန်းပဲ။ တကယ်တမ်းပြောရရင် ထူးစစ်ဆိုတဲ့ကောင်မလေး ကို သူမအသဲနှင့်အောင် ချစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ခုတော့ သူမတို့ရပ်တွေကြား နှစ်မိသူ စိတ်ဆင်းရဲရတော့မယ်။ အရင်က နှင်းပွင့်ဖြူတို့သူမဟာ ခုန

နိဿရင် ထိုချစ်သူကို အမြဲတမ်းပျော်ရွှင်အောင် ထားနိုင်တဲ့ ချစ်သူတောင်း
ဆင်ယောက်ဖြစ်ချင်သူပါ။ အိပေမယ့် မမြင်နိုင်တဲ့ အလှည့်အပြောင်းတစ်ခု
ကြောင့် သူမစိတ်ကို ပြောင်းလဲစေခဲ့တယ် မတုတ်ပါလား။ အဲဒီအတွက် သူမ
နှလုံးသားတွေ ကွဲကြောသွားပါစေ။ လုံးဝအပြုံးမပျက်ပါဘူး။

“အိနဲ့ ငါနားမလည်လို့ ရှင်းပြစမ်းပါအုံး။ ကိုထူးစစ်
အချစ်ကိုရတာနဲ့ စုနဒီကို အသဲခွဲတာ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“သိပ်ဆိုင်တာပေါ့တာ။ စုနဒီက ထူးစစ်ကို ချစ်နေတာ”

“တင်... တုတ်လို့လားတာ”

“ဘာလို့မတုတ်ရမှလဲ။ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်
တနေ့ သဝန်တို့လာရင် အချစ်ဆိုတာ ဖြစ်ပေါ်လာတာပဲ။
အဲကို စုနဒီကိုယ်တိုင်တောင် သိမှာမတုတ်ဘူး။ ဘာကြောင့်
လဲဆိုတော့ ချစ်တတ်တဲ့စိတ်ကို သဝန်တို့ခြင်းနဲ့ ဝုံးကွယ်
နေလို့လေ။ အိပေမယ့် မကြာပါဘူး။ ပွင့်ထွက်လာမှာပါ။
မှတ်ထား ခင်သက်ရို။ တစ်ခါတလေ လိုချင်တဲ့ အရာတစ်ခု
ကိုရဖို့အတွက် ပေးဆပ်ခြင်း တစ်ခုတော့ ရင်းနှီးကြရ
တယ်။ ခုအချိန်မှာ ငါ့ရဲ့ဦးတည်ချက်လမ်းကြောင်း
တစ်ခုတည်းရယ်။ ငါ့ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ဖို့အတွက် နှလုံးသား
ထဲကအချစ်ကို မဆိုထားနဲ့။ အသက်တောင်မှ စွန့်လွှတ်
ရဲတယ်”

“နှင်းပွင့်ဖြူ... နှင်းရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ အရမ်းပြတ်သား
နေပါလား”

“နာကြည်းခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်းတွေက တဆင့်ထွက်ပေါ်လာ
တဲ့ လက်စားချေချင်တဲ့စိတ်လေ။ အဲဒီအတွက် အရာရာ
ပြတ်သားမှ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဒီတစ်ခါ စိတ်ကြီးပါတယ်ဆိုတဲ့ ခင်သက်ရိုတောင် နှင်းပွင့်ဖြူကို အံ့ဩ
စာကြီးနဲ့ ငေးကြည့်မိသွားတယ်။ တကယ်ကို မထင်တာပါ။ နှင်းပွင့်ဖြူဆိုတဲ့
အိန်းမတစ်ယောက်မှာ ဒီလောက်ပြတ်သားတဲ့စိတ်တွေ ရှိနေတာကို အကေ
ကြီးထဲက ဘာလို့မရိပ်မိတာပါလိမ့်။

“ငါသွားတော့မယ် ခင်သက်ရို”

“ဘယ်တုန်းပဲ။ ငါလိုက်ခဲ့ရမလား”

“အိပ်ပဲပြန်မှတ။ နင်ကနေမကောင်းတော့ သားအေး

ဆေးဆေးနားပါ”

“အေး... အီဆိုလည်း နေကောင်းမှပဲ ထပ်တွေ့ကြ
တာပေါ့”

နှင်းစွန်းဖြူအပြုံးနဲ့ နှုတ်ဆက်ပြီး ခင်သက်ရီအိမ်က ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။
တတယ်တော့ ဘဝဆိုတာ အေးချမ်းတည်ငြိမ်ခြင်းတွေနဲ့ သက်ဆုံးတိုင် တည်
ဆောက်ထားတာ မတုတ်မှန်း သူမလက်တွေ့သိလိုက်ရပါပြီ။

“နင်လာတွေ့ဖို့ သတ္တိရှိသားပဲ”

သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို စတင်မြို့တွဲလိုက်သူက ဂုနဒီ
အဲဒါ။ ထူးစစ်က ဂုနဒီနဲ့ မျက်နှာခြင်းဆိုင်ရပ်နေသော်လည်း မျက်လုံးအစုံ
အပြိုင်ပေါ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေတယ်။ တကယ်တမ်း ထူးစစ်မျက်လုံး
အာ လောင်ကျွမ်းအားကောင်းတဲ့ မီးတောက်မီးလှုံ့များရှိနေမယ်ဆိုရင် ငရဲ
နှစ်ထပ်စလုံးပြာကျသွားနိုင်တယ်။

“ငါက နင့်ကိုမလာရဲဘူးထင်နေတာ။ နင်က ငါထင်တာထက်
ပိုပြီး သတ္တိရှိသားပဲ”

“နင့်ကို အတွေ့ချင်စရာအကြောင်းမှမရှိတာပဲ ဂုနဒီရယ်။
အရင်လို နင့်ကိုတွေ့ဖို့ကြိုးစားခဲ့တယ်ဆိုတာ ယုံပါ။ နင်က
သာ တစ်ဝက်သက်အမြင်တွေနဲ့ ငါ့ကိုအထင်လွဲနေတာလေ”

ထူးစစ်က နူးညံ့တိုးရှုတဲ့လေသံနဲ့ တစ်လုံးချင်းပြန်ပြောပေမယ့် တင်းဆာ
ဆီထန်နေတဲ့ ဂုနဒီက အပြစ်တစ်ခုလို ထပ်မြင်သွားတယ်။

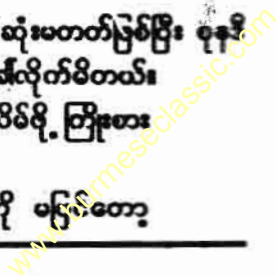
“ထူးစစ်. . . ငါ့ကိုသေချာကြည့်စမ်း။ နင့်ကို ငါသာပြော
စူးလဲ။ ဂုနဒီဆိုတဲ့ငါက လိမ်ညာတဲ့လူဆိုရင် သေအောင်
ပုန်းတယ်။ အကြောင့် ဒီအချိန်ကစပြီး နင့်ကိုသူငယ်ချင်း
အဖြစ်က စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီ။ ခုလို ငါပြောလို့ နင့်စိတ်ထဲ
မှာ ဝမ်းသာနေမယ်ဆိုရင်တောင် လုံးဝဂရုမစိုက်ဘူး ဆိုတာ
မှတ်ထားပါ”

“ဂုနဒီ”

ထူးစစ်တစ်ယောက် အသိစိတ်တွေ ပျောက်ဆုံးမတတ်မြဲဖြစ်ပြီး ဂုနဒီ
အညံ့တို့ တုန်လှုပ်ခြောက်ချားစွာနဲ့ လွှတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်မိတယ်။

“ဘာလဲ. . . ထူးစစ်။ နင်က ငါ့ကိုဆက်လိမ်ဖို့ ကြိုးစား
ဆုံးဖြာထား”

“နင့်ရဲ့ တစ်ဝက်သက်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မငြင်းတော့

ဘူးလားတင်း၊ ငါသေချာရှင်းပြပါရစေ”

ရုနဒီအလိုအလျောက် ထူးစစ်ကို ဒေါသမျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးမိလိုက်တယ်။ ဘဝမှာအရင်းနှီးဆုံးလူတစ်ယောက်ရဲ့ လိမ်ညာလှည့်ဈေးခြင်းကို သိသိကြီးနဲ့ ခံခဲ့ရတာကြာပြီ။ ဒီတစ်ခါထပ်ခံရရင် ကို သို့ကိုယ်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာတော့ပေ။ တကယ်တော့ ထူးစစ်ကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို သံယောဇဉ်ထားခဲ့မိတာကိုတ သူမရဲ့ အမှားပဲ။

“ငါ့မှားခဲ့တယ်ဆိုတာ ဝန်ခံပါတယ် ရုနဒီ။ နောက်နောင် နှင်မကြိုက်တဲ့ အရာအားလုံးကို ခွင့်လွှတ်ပါမယ်လို့ တတိပေးပါမယ်”

“တော်တော့. . .ထူးစစ်။ နှင်ထပ်ဆင့်ပြီး လိမ်ညာဖို့ ကြိုးစားပြန်ပြီလား”

“မတုတ်ဘူး ရုနဒီ။ ငါ့အမှန်အတိုင်းပြောတာပါ။ ငါ့ရဲ့ ဘဝမှာ နှင်နဲ့ခွဲဖို့ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ တကယ်လို့သာ နှင်နဲ့ဝေးရမယ်ဆိုရင် ငါသေသွားနိုင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နှင့်ကိုသိပ်ချစ်လို့ပါ ရုနဒီ”

“ဘာ”

ရုနဒီအော်သံကြောင့် ထူးစစ်လန့်သွားတယ်။ ဒါကို ရုနဒီက ဝလှမပိုက်စ

“နှင်ထပ်ပြီး ဖော်ကားတာပေါ့ တုတ်လား. . .ထူးစစ်”

“ငါ့အမှန်အတိုင်း ပြောတာပါ”

ချွတ်ချင်းပဲ ရုနဒီအသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာတယ်။ ထူးစစ်က ထင်မှတ်တဲ့စကားက သူမဒေါသကို ဆွဲလိုက်သလိုပဲ။ ထို့ကြောင့် သူမ့ထက်တစ်ဖက် လေထဲပြောက်တက်သွားပြီး ထူးစစ်ပါးကို ရိုက်ချလိုက်တယ်။ ထို့ကြောင့် လက်ပါးနဲ့ပါးထိသံ ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက်လာပါတယ်။

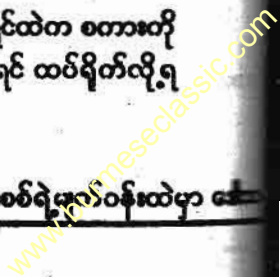
“ပြန်နိုး”

“မှတ်လား. . .ထူးစစ်။ ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ ဖော်ကားဖို့ မရည်ရွယ်နဲ့”

“ဖော်ကားတာ မတုတ်ပါဘူး ရုနဒီ။ ငါ့ရင်ထဲက စကားကို ပြောတာပါ။ အဲဒီအတွက် နှင်မကျေနပ်ရင် ထပ်ရိုက်လို့ရပါတယ်”

“ထင်”

ရုနဒီတစ်ယောက် သူမကိုကြည့်နေတဲ့ ထူးစစ်ရဲ့ မှုတ်ဝန်ထဲမှာ ဒေါသ

ဆိုတာပြန်တစ်စက်တောင်မရှိဘဲ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ယူကြားမချိုင်း၊ စိုးရိမ်
ပူပန်ခြင်းများသာ ရောယှက်နေတာတွေ့ရသဖြင့် မသိမသာလေး တုန်လှုပ်
သွားမိတယ်။

ကြည့်စမ်း...ချက်ချင်းပါပဲ။ ထိုမျက်ဝန်းကိုမြင်တော့ သူမစိတ်တွေ
ခုခံလှလာပါလား။ ဒီလိုသာအကြည့်တစ်ချက်နဲ့တင် သူမစိတ်တွေ ခုခံပျော့
ပြောင်းလာပါတာ နှင်းပွင့်ဖြူဆိုတဲ့မိန်းမကို ဘယ်လိုယှဉ်ပြိုင်မလဲ။ သူမခုခံ
ပျော့ပြောင်းတဲ့စိတ်ကို တင်းပစ်လိုက်ပါတယ်။ ပျော့ညံ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်
လာမယ့် အရူးဆိုတာကို မလိုချင်လို့ပါ။

“ငါ့ကို ဘယ်လိုမိန်းမထင်နေသလဲ...ထူးစစ်၊ နင်တွေ့ခွာ
တဲ့မိန်းမစာရင်းထဲမှာ ငါ့ကိုထည့်တွက်နေတာလား။ ဝေးပါ
သေးတယ် ထူးစစ်ရယ်။ နင်တာ ရိုးသားပြုစင်တဲ့ သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်လို တန်ဆောင်ခဲ့တယ်။ ဘာမှမသိနားမလည်
တဲ့ သိုးငယ်လေးတစ်ကောင်လို လိမ်ညာခဲ့တယ်။ ခုတော့
အောက်တန်းကျတဲ့စိတ်ဓာတ်တွေ ပေါ်လွင်သွားပြီ။ နင်က
ငါ့ကိုချစ်တယ် တုတ်လား။ သိပ်ရယ်စရာကြီးတာ။ ဒါပေမယ့်
အမေးရှိရင် အဖြေရှိတယ်ထင်လို့ ငါပြောခဲ့မယ်။ နင့်ကို
ပြန်ချစ်ဖို့မပြောနဲ့။ မျက်နှာနဲ့လေသံတောင် မမြင်ချင်၊
မကြားချင်အောင် သီးသီးရှုံ့ရှာသွားပြီ။ နင့်ရဲ့စကားတွေကို
နောက်တစ်ယောက်က မျှော်နေမှာပါ။”

ရုနဒီလှည့်ထွက်သွားပါတယ်။

ခုတော့ ထူးစစ်တစ်ယောက်တည်းရယ်။ ရုနဒီနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ
မျှော်လင့်ခွင့်မရှိတော့ပေ။ သူမရဲ့နောက်ဆုံးစကားက ဘာရည်ရွယ်ပြီး ပြော
သွားသလဲဆိုတာ ထူးစစ်နားလည်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် စကားလေးတစ်ခွန်း
ဆို တိုးတိုးလေးပြောလိုက်မိတယ်။

ငါ့ဘဝမှာ နင်တစ်ယောက်ကိုပဲ ချစ်တာပါ ရုနဒီ။

ထိုစကားပြောအပြီးမှာတော့ တရွေ့ရွေ့ထွက်သွားတဲ့ ရုနဒီကိုကြည့်ပြီး
နောက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်စတွေလိမ်ဆင်းလာပါတော့တယ်။

ခပ်ရိုးရိုးဇာတ်လမ်းတစ်ခုက သူ့ကြောင့်ဖြစ်ပေးလာပေမယ့် မပြေရှင်း
နိုင်ခဲ့ဘူး။ သယ်လိုမှနားမလည်နိုင်တဲ့ လူနှစ်ယောက်ကြားမှာ သူတာပြေစာ
ပင်။ တစ်ယောက်က သူ့နဲ့ဝါသနာတူခင်ခွဲတဲ့ သူငယ်ချင်း၊ နောက်တစ်ယောက်
က သဝတစ်ခုလုံးထားစရာမရှိအောင် ချစ်ခဲ့တဲ့ချစ်သူ၊ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့
အပြုအတွေ့ပြောဖျောက်ဖယ်ဆိုရင် သူ့ရှင်ခွင်ကိုခွဲပြီး သွေးစိမ်းရဲရဲနဲ့ ဆားပတ်
မီးတင်ခံခဲ့ရပါတယ်။

ထူးစစ်

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ထူးစစ်”

ထူးစစ်တစ်ယောက်အဆောင်ပေါ်ကို ယိမ်းထိုးနေတဲ့မြေလှမ်းတိုဖြင့် ဆောက်ထောက်တတ်လာသဖြင့် လွင်ဦးက တအံ့တဩမေးလိုက်တယ်။ အပေမယ့် ထူးစစ်ချက်ချင်းပြန်မပြောဘဲပဲ လေးဘက်ထောက်ပြီး လွင်ဦးအသွားလိုက်တယ်။ အနားရောက်မှ လွင်ဦးမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး

“ဪ... ဘယ်သူများလဲလို့၊ ရောပေညာရှင်ကြီးပါလား။ ဘာဖြစ်တာလဲဆိုရင် မင်းပေးတဲ့အကြံအတိုင်း လျှောက်သွားတာ ရောက်ထဲ တန်းခနဲ ကျတော့တာပဲ။ တွေ့လား။ အပေါ်ကို မနည်းကုန်းရုန်းတက်နေရတယ်”

“တင်”

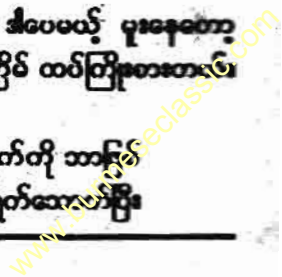
လွင်ဦးတစ်ယောက် ထူးစစ်ဆီမှ ဆိုးရွားလှတဲ့အရက်နံ့ကို ရလိုက်သဖြင့် အံ့အံ့သွားတယ်။ ဒီကောင် တိုတုန်းက အတွေ့မသောက်တတ်ပါ။ အခု ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။

“ထူးစစ်... မင်းအရက်တွေသောက်လာတယ် တုတ်လား”

“အေ... တတ်တယ် ပညာရှိကြီးရဲ့။ မင်းပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်တာပဲ။ ဝမ်းကိုမုန်းသွားပြီ။ ငါလည်း အသဲတွေဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်လို့မရအောင် တစ်စုံကွဲကြောသွားပြီ။ အဲဒါ မင်းကြောင့်။ မင်းရဲ့သောက်သုံးမကျတဲ့ အကြံကို ဦးနှောက်မရှိတဲ့ငါယုံမိလို့။ ခုတော့ ဘယ်လိုမှရှင်းပြခွင့်မရအောင် စုနဒီက နာကြည်းမုန်းတီးသွားပြီ”

ထူးစစ်မတ်တပ်ရပ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်တယ်။ အပေမယ့် မူးနေတော့ မဖြစ်လဲပြီသွားတယ်။ သူ့ခွဲမလျှော့ပါ။ ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ကြိုးစားတယ်။ အဲဒါလည်း ထပ်ပြီးလဲပြီသွားတာပါပဲ။

“မင်းကွာ... တစ်ခါမှ မသောက်ဖူးတဲ့အရက်ကို ဘာဖြစ်လို့ သောက်ရတာလဲ။ ပြဿနာတစ်ခုကို အရက်သောက်ပြီး”

မှ ခြေရှင်းလို့ ရမလား”

“ငါ့ကို မင်းဘာမှမပြောနဲ့ လွင်ဦး။ နဂိုတည်းက ငါ့ဘာသာ သီးသီးသန့်သန့်နေရင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ အခု မင်းမြောက် ပေးတဲ့အတိုင်းကလို့ ပြဿနာတက်ရတာ။ ငါ့ကို ဝန်ပို မုန်းတာ ဘာမှလုပ်လို့ မရတော့ဘူး။ အားလုံးဟာ ပြီးဆုံး သွားပြီ။ ငါ့ဘယ်လောက်ခံစားရတယ်ဆိုတာ မင်းသိလား”

ဒီတစ်ခါတော့ ထူးစစ်ကြိုးစားပြီး မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပါတယ်။ အပူခဲ လျော့သွားလို့လား မတ်တပ်ရပ်ချင်စိတ်ပဲ ပြင်းထန်လို့လားတော့ မသိဘူး။ လှိုင်တိုင်တိုင်နဲ့ မတ်တပ်ရပ်လို့ရသွားတယ်။ ဒီတော့ ချိတ်ထားတဲ့ ဝစ်တာ ဆီတရွေ့ရွေ့သွားကာ လှမ်းပြုတ်ယူလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လက်ကွက်မကိုင်ဘဲ ဝစ်တာကြိုးကို ခေါက်လိုက်တယ်။ ချွတ်ချင်းပါပဲ ဝစ်တာသံစဉ်မညီမညာနဲ့ တူယံတူယံလောင်လောင်ထွက်ပေါ်လာပါတယ်။ ဒါကို ထူးစစ်က လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ ဝစ်တာကို ဆတ်ကာ ဆတ်ကာ ခပ်ပြင်းပြင်းတီးခပ်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ (တစ်)ကြိုးက တောက်ခနဲ ပြတ်တောက်သွားတယ်။ မကြာပါဘူး။ နောက်ထပ် (နှစ်)ကြိုး။ ဒီအတိုင်းဆို ကြိုးတွေအားလုံးပြတ်တော့မယ်။ လို့ကြောင့် လွင်ဦးလည်း စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ တားမြစ်လိုက်တယ်။

“ပြည်ပြည်တီးပါကွာ... ဝစ်တာကြိုးတွေ ပြတ်ကုန်ပြီ”

ထူးစစ်ဝစ်တာတီးတာကို ရပ်ပြီး အော်ကြီးတစ်ကျယ်ရယ်မောလိုက်တာ... .

“မင်းအရမ်းအပြောကောင်းတယ် လွင်ဦး။ ဝစ်တာကြိုး ပြတ်တာ ဝယ်ထည့်လို့ရတယ်ကွာ။ ကြိုးတင်မတုတ်ဘူး။ ဝစ်တာတစ်ခုလုံး ပေါက်ကွဲလိုက်တော့လည်း အသစ်ပြန် ဝယ်လို့ရတယ်”

ထူးစစ်လှုပ်ရှားမှုတ မှူးပေမယ့် ပြန်ဆန်တယ်။ သိုင်းသမားလို့ မမြင်ရဘူး။ ဝစ်တာကို ရိုက်ခွဲလိုက်ပုံက ရန်သူနဲ့တိုက်ခိုက်နေသလို အားအင် အပြည့်နဲ့ ခဏအတွင်းမှာပဲ ဝစ်တာတစ်ခုလုံးကွဲကြေသွားတယ်။ ထူးစစ် ကြေသွားတဲ့ ဝစ်တာကို ပစ်ချပြီး

“ဒီနေ့ ငါ့အမြတ်နိုးဆုံးအရာတွေ ဆုံးရှုံးသွားတဲ့နေ့ပဲ လွင်ဦး။ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုချစ်ဖို့ သက်သက်အပြင် ဘာမှ ခြေရှင်းခွင့်မရှိတော့တဲ့ ငါ့ဘဝကို နားထောင်ပေးစမ်းပါကွာ”

လွင်ဦးစိတ်မကောင်းသလို ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်တယ်။ ဒီအချိန်မှာ
 နှစ်ရဲ့ခံစားချက်က အရမ်းပြင်းထန်နေတော့ သာမှမပြောတာ အကောင်းဆုံး
 ခံထင်ကြာတော့ ထူးစစ်အိပ်ယာပေါ် တုခနဲ လှဲချကာ အိပ်လိုက်တယ်။
 နေတော့ တခဏအတွင်းမှာပဲ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ ဒီတော့မှ လွင်ဦးထည်း
 နှစ်ကိုယ်ပေါ်ကို စောင်းအပါလေးတစ်ထည်ဖြူပေးကာ ပြင်ထောင်ချပေးလိုက်
 တယ်။ ထို့နောက် အဆောင်ပေါ်ကနေ စိတ်ရှုပ်စွာနဲ့ ဆင်းလာခဲ့ပါတယ်။
 အတွေးထဲမှာတော့ မပြင်ရတဲ့ တံကြွမ္မာကို အပြစ်တင်နေမိတယ်။
 တံကြွမ္မာတာ သာကြောင့်များ ထူးစစ်ကို အရက်သောက်ခွင့်ပေးလိုက်
 တယ်။

အခန်း (၉)

ပြတင်းပေါက်ကတစ်ဆင့်ထိုးကျလာတဲ့ စူးရှအလင်းရောင်ကြောင့် ထူးဆန်းစွာ အိပ်ယာကနေ လန်နိုင်းသွားခဲ့တယ်။ ထို့နောက် ကယျာတယာပျက်လုံးပွတ်သပ်ပြီး နေရောင်ကျတဲ့နေရာကို လှမ်းကြည့်မိတော့မှ ညကအရက်သောက်ပြီး အမူးလွန်သွားတာကို သတိရလိုက်မိသည်။

သူ ညကဘယ်လိုအိပ်ပျော်သွားတာလဲ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မသောဇဗူးသောကြောင့် ခေါင်းတစ်ခုလုံးအုံ့နေတယ်။ နာရီကြည့်လိုက်တော့ ဆယ်နာရီထိုးနေပြီ။ ဒီနေ့တော့ ကျောင်းသွားဖို့ ဘယ်လိုမှ အချိန်မမီတော့ပေ။

ထို့ကြောင့် ဆက်အိပ်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ချိန်မှာ မုန့်တင်းခါးထုပ်နဲ့အတူ အပေါ်တတ်လာတဲ့လွင်ဦးကို တွေ့လိုက်တယ်။

“မင်းကျောင်းမသွားဘူးလား လွင်ဦး”

“တင့်အင်း . . . ဒီနေ့အရက်သမားကို ပြုစုရမယ်လေ။ ကဲ . . . ထတော့ မင်းအတွက် ငါ့မုန့်တင်းခါးဝယ်လာတယ်”

ထူးစစ်အိပ်ယာကထဲမှ ခေါင်းထောင်လိုက်ချိန်မှာ တစ်စစ်စစ်နဲ့ ကိုယ်လာသဖြင့် ချက်ချင်းပဲ ပြန်လွှဲလိုက်တယ်။

“ညက ငါတော်တော်မူးသွားလား လွင်ဦး”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို လူမှန်းမသိတာ တစ်ခုတည်းပါ။ မုန့်တင်းခါးကို ငရုပ်သီးစပ်စပ်နဲ့စားရင် ပွင့်ထွက်သွားလိမ့်မယ်”

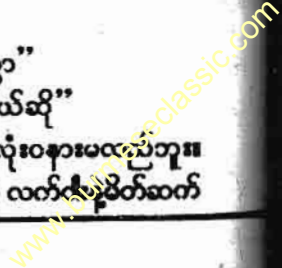
“ငါ့ပြားဗူးတာကတော့ အရက်သောက်လို့ ခေါင်းကိုက်တာတာ အရက်နာကျတာတဲ့။ အဲဒါ အရက်နဲ့ပဲပြန်ဖြေရတယ်”

“မင်းထပ်သောက်အုံးမယ်ပေါ့”

“ခုလောလောဆယ် အိပ်အုံးမယ်ကွာ”

“ဒါနဲ့ မင်းနဲ့ရုနဒီ ပြဿနာတတ်တယ်ဆို”

“အဲဒါပြောတာပေါ့ကွ။ ငါ့ကို ရုနဒီလုံးဝနားမထည့်ဘူး။ ချစ်တယ်လို့ပြောတာကို အပြေမပေးဘဲ လက်ငါးမိတ်ဆက်

ပေးလိုက်တယ်။ ဒီမှာကြည့်ပါလား”

“အားပါး . . . တော်တော်ပြင်းတာတဲ့ မိုက်ချက်ပါလား”

ထွင်းတစ်ယောက် ယောင်ကိုင်းနေတဲ့ ထူးစစ်ရဲ့ပါတစ်ပြင်းကို ကြည့်ပြီး ခြတ်သီးထသွားတယ်။

“မင်းဆိုင်းတတ်နေတာပဲ။ မရွှေင်ဘူးလား”

“ပထမတော့ ရှောင်ဖို့ စိတ်ကူးသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ရှောင်လိုက်ရင် အိပ်ကို ပိုပြီးဆွပေးသလို ဖြစ်မှာမို့လို့ ငြိမ်ခံလိုက်တာ။ အားပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့အချစ်ကို သူသိသွားတဲ့ အတွက် ကျေနပ်ပါတယ်”

“အမှန်ဆို မင်းကို ဒီလောက်မိုက်ပြီးမှ ပြန်ချစ်ဖို့ကောင်း တယ်”

“မပြောပါနဲ့ကွာ။ ဝုနဒီက စိတ်အရပ်ကြီးတာ။ ငယ်ငယ် ကဆို သာတောင်ဆိုးသေး”

“နှင်းပွင့်ဖြူနဲ့လည်း ပြဿနာတက်တယ်ဆို”

“မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဒီသတင်းက ကျောင်းထဲမှာ ပြန်နေပြီ”

“တုတ်တယ် လွင်ဦး။ အဲဒါတော့ ဝုနဒီလွန်တာ။ နှင်းပွင့်ဖြူ က ခပ်အေးအေးနေတတ်တာ အားလုံးအထိပဲ။ ဝုနဒီက ငါ့တိုတင်းပြီး အတူတူရှိနေတဲ့ နှင်းပွင့်ဖြူကိုပါ ရန်ရှာသွား တာ။ လူတွေကလည်း ခက်တယ်ကွာ။ ဘာမှမတုတ်တဲ့ အကြောင်းအရာကို ပုံကြီးချဲ့ပြီးပြောချင်ကြတယ်။

ထွင်းတစ်ယောက်ထဲ ထူးစစ်ခပ်ပေါ့ပေါ့လေးပြောလိုက်ပေမယ့် ပြဿနာတစ်ခု ထွယ်လွယ်တူတူပြီးဆုံးသွားမှာ မတုတ်ဘူးဆိုတာ သိနေတယ်။

ကြာည့်လဲဆိုတော့ ဝုနဒီဟာ ဘယ်လောက်ထက်မြက်တဲ့လူ တစ်ယောက် နှင်းပွင့်ဖြူမှာလည်း အသိုင်းအဝိုင်းရှိတယ် မတုတ်ပါလား။

“ဝုနဒီကို မင်းမမေ့နိုင်ဘူးလား ထူးစစ်။ ကိုယ့်ကိုမှ မချစ်တာပဲ”

“မင်းဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ လွင်ဦး။ ဝုနဒီကို ဘယ်လောက်အထိချစ်မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ မင်းဆီရဲ့အား နဲ့ အဲဒီစကားက ငါ့နှလုံးသားကို တိုက်မိုက်စော်လား လိုက်တာပဲ”

လွင်ဦးက ဆိပ်ယာပေါ်ကနေတစ်ခွန်းမခံ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်နေတဲ့ ထူးစစ်ကို မိတ်ဖျတ်စွာကြည့်ပြီး

“မင်းထင်တာတွေ မှားနေပြီ ထူးစစ်။ ငါကပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ထောင်မြတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် မင်းရဲ့ဝှက်သိက္ခာ တွေ ထိခိုက်သွားမှာစိုးလို့ပြောတာ”

ထူးစစ် ဆတ်ခနဲ ထလိုက်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ထင်တယ် အခု အချိန်မှာ စောစောက ဆစ်ဆစ်နဲ့စာနေတဲ့ ဝေဒနာတွေ ထွက်ပြေးကုန်ပြီ။

“ဒီမှာ စုနဒီက ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ထောင်မြတ်ရအောင် ဘယ်သူ့ ကို ဘာတွေစော်ကားနေသလဲ။ မင်းလည်းသူ့မှားပြောတိုင်း ယုံတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ။ ဒီတော့ ငါ့အပြစ်ပြောလိုက်မယ်။ ဒီလောကမှာ စုနဒီကလွဲပြီ။ ငါ့ထယ်သူ့တို့မှ ဝခုမစိုက်ဘူး။ တကယ်လို့ စုနဒီက ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ရန်သူဆိုရင် ငါက ဆဲဒီရန်သူတွေအားလုံးကို ချေမှုန်းပစ်မယ်။ ငါ့ကို စုနဒီ ဆိုင်းပညာသင်ခိုင်းတာ သူနဲ့ပတ်သက်လာရင် တိုက်ခိုက် ဝိုက်ကွဲ။ ငြိမ်ခံစိုမတုတ်ဘူး။ အဲဒါ မင်းမှတ်ထား”

“မင်းရဲ့အတွေးအခေါ်တွေ မှားနေပြီ ထူးစစ်။ တကယ်ဆို မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဆဲဒီလောက်အထိ မချစ်သင့်ဘူး။ အရမ်းချစ်ရင်ခံစားစရာရှိရင် အရမ်းခံစားရတယ်။ အဲဒါယုံ”

“တော်စမ်းကွာ... မင်းပစ်စပ်ပိတ်ပြီး ငါ့ရှေ့ကထွက်သွား တော့။ ကြာလာရင် မင်းကို ငါ့ထိုးမိလိမ့်မယ်”

“မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်နဲ့များ”

လွင်ဦးမချီတင်ကလေးသံနဲ့ပြောပြီး ထူးစစ်ကိုကျောရိုင်းကာ အောက် ဆင်းလာခဲ့တယ်။ ရင်ထဲမှာတော့ တော်တော်ကြီးကို မတောင်းတာပဲ။ ဝေဒနာ တွေဖြစ်ခဲ့ရပြီ။ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ လူဆိုတာ ကိုယ့်ကံကြမ္မာ ကိုယ်ခန့်တီး ကြတာပဲ မတုတ်ပါလား။

ဒီည
နေ ဗဟိုတူး
အိပ်ပေး
ငါ့နှလုံးသားတွေ
ပြောက်သွေ့အက်တဲ့နေ့တယ် ဝုနဒီ။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတိတ်ဆိတ်နေတယ် ဂုနဒါ၊ ပုန်တီးဝါးဝါးရောင်
 အောက်မှာ ကြေကွဲခြင်းတွေကို တပြုံကြီးလိုက်ထွေးပြီး နင့်ကို တိတ်တိတ်
 လေး စောင့်ကြည့်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် ဒီကမ္ဘာလောကကြီးမှာ ရှိနေပါတယ်။
 တစ်ခါ တစ်ခါ ပြတင်းပေါက်လိုက်တာပေါ့မှာ မြင်တွေ့ရမယ့် နင့်ရဲ့အရိပ်ကို
 ဖျော်လင့်တောင့်တရင်းပေါ့။ ဒါကို နင်သိရဲ့လား။ ပြီးတော့ ငါ့ကို သနားလို့
 ထင်ပါရဲ့။ လေရွာတချို့တာ နင့်ရဲ့ကိုယ်သင်းရနံ့လေးတွေကို ငါ့သိသယ်ဆောင်
 ပေးခဲ့တယ်။ ငါ့ကို မပုန်းပါနဲ့ဟာ။ ဘဝတစ်ခုလုံးမှာ တစ်ကြိမ်တည်းဖြစ်ပေါ်
 ထာတဲ့ မျှော်ခြင်းတွေအားလုံးနဲ့ မျှော်လိုက်တာပေါ့။ အချိန်တိုင်းသတိရမိတယ်
 ဂုနဒါ၊ နှလုံးခုန်နှုန်းတွေ လှုပ်ရှားနေသလို နင့်တို့မျှော်သွားမယ်ဆိုတာ ကတိ
 ပေးပါတယ်။ ငါ့တာ နင်ဘယ်လောက်ပဲအပုန်း ပုန်တိုင်းတွေတိုက်ခိုက်ပါစေ
 အပြန်ပမ္မတ်သယ်ဆောင်ရာကို လွင့်ပျော့မယ့်လူပေါ့။ သိပ်မျှော်တယ် ဂုနဒါ၊
 တစ်ဘဝလုံး ငိုထားမတတ်ကို မျှော်တာပေါ့။ ငမ္မာလိယက်က ရိုမီယိုကို မျှော်တယ်
 ဆိုတာ ငါ့အမျှော်တွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ရင်မပြောပလောက်ပါဘူး။ ကမ္ဘာလောကကြီး
 ဖြစ်တည်လာတည်းက အမျှော်ဆိုတာပေါ်လာခဲ့တယ် ဂုနဒါ၊ အဲဒီအမျှော်တွေ
 အားလုံးကိုရစဉ်းပြီ။ ငါ့နှလုံးသားမှာ သိမ်းထားခဲ့တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ
 သိထား။ နင့်ကိုပေးရမယ့် ငါ့အမျှော်တွေ မလောက်ငှမှာစိုးလို့ပေါ့။ ဖြစ်နိုင်ရင်
 ကြေငြာတစ်ခုလုံးမှာရှိတဲ့ သတ္တဝါအားလုံးရဲ့ရင်ထဲက အမျှော်တွေကို ယူပြီး
 နင့်ကိုပေးချင်ပါတယ်။ တကယ်တော့ အမျှော်ဆိုတာ အတိုင်းအတာနဲ့ ပြုလို့
 ရေပေမယ့် အနှိုင်းအဆမဲ့ ထုထည်ကြီးမားပါတယ်။ ဒါကြောင့် နင့်ရဲ့အမျှော်
 တွေရရှိအတွက် အရာအားလုံးကို စွန့်လွှတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။ ငါ့
 အပုန်း မာနတွေပြေလျော့တဲ့အထိ ကြိုးစားခွင့်ပြုပါနော်။

“ထူးစစ် မိုးရိမ်လိုက်တာကွား၊ ဒီမှာထိုင်ပြီး ဘာလုပ်
 နေတာလဲ”

လွင်ဦးတစ်ယောက် ထူးစစ်ကို ဂုနဒါအဆောင်ရွေမှာ တွေ့လိုက်ရသဖြင့်
 အားရဝမ်းသာနဲ့ ပြောလိုက်ပေမယ့် ဂုနဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကြေကွဲစေတဲ့ လွင်

ပြန်နေတဲ့ ထူးစစ်ကတော့ မကျေနပ်ဖြစ်သွားတယ်။

“ဘာလာလုပ်တာလဲ လွင်ဦး”

“မင်းကို လာခေါ်တာလေး၊ တစ်ရေးစိုးလိုက်ကြည့်တော့မှ မင်းပြန်မလာသေးဘူးဆိုတာ သိရတယ်။ ငါ့မှာ အရင်းစိုးခိုက် သွားတာပဲ”

“ငါမပြန်ချင်သေးဘူး လွင်ဦး”

“မပြန်လို့မရဘူး သူငယ်ချင်း။ အခုမနက်လေးမှာရိုကော် နေပြီ”

“မပြန်ဘူးကွာ။ ခုနဒီကို မတွေ့မချင်း ငါမပြန်ဘူး”

“မင်းရှူးနေတာလား ထူးစစ်။ ခုနဒီက မင်းကိုမတွေ့ချင် လို့ ရှောင်နေတာသိရဲ့သားနဲ့”

“ရှူးတာက မင်းကွာ။ မနက်ဆို ခုနဒီက ကျောင်းသွားမှာ။ ဒီတော့ ငါဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ ခုနဒီထွက်လာတဲ့အထိ ငါစောင့် မယ်”

လွင်ဦးစိတ်ပျက်သွားတယ်။ သူ့တစ်သက်မှာ ဒီလောက်တစ္ဆတ်ထိုးခိုက် ဆုံးလူမျိုး ဒီတစ်ယောက်ပဲ တွေ့ရတယ်။ ဘယ်လိုမျိုးရိုးက ဆင်းသက်လာ ခဲ့လိမ့်။ ထားခဲ့ပြီး အဆောင်ပြန်လို့ရပေမယ့် သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ သံယောဇဉ် အချဉ်နှောင်ထားသဖြင့် မပြန်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။

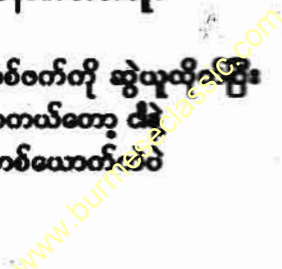
“မင်းကွာ... ခုလိုလာပြီး ခုနဒီကိုကြိုးစားနေတာ ကျောင်း သွားတဲ့အချိန်ထိ စောင့်နေတာတွေတာ တကယ်တော့ အလကားပဲ။ အိမ်ချင်ယောင်ဆောင်နေတဲ့လူကို အနီးရ ခက်တယ် ထူးစစ်။ ဒါထက်ပိုခက်တာက ရှောင်တဲ့လူကို တွေ့ဖို့ကြိုးစားတာပဲ။ မကြိုးစားပါနဲ့ကွာ။ မနက်ကျရင် ငါသွားပြောပေးမယ်”

“မင်းတကယ်ပြောတာလား လွင်ဦး”

“သူ့တစ်ငါးစိတ်ညစ်တဲ့အချိန်မှာ ငါမနောက်တတ်ဘူး ထူးစစ်”

ထူးစစ်က အားရဝမ်းသာနဲ့ လွင်ဦးလက်တစ်ဝက်ကို ဆွဲယူထိုးပြပြီး

“ငါအရင်းကျေးဇူးတင်တယ် လွင်ဦး။ တကယ်တော့ ငါ့ရဲ့ ခုနဒီကြားမှာနားလည်ပေးနိုင်တာ မင်းတစ်ယောက်ပဲပဲ သိတယ်”

“အဆို ပြန်ကြမယ်လေ။ တော်ကြာမိုးလင်းလို့ ငါတို့နှစ်
ယောက်ကို ဒီအဆောင်ရှေ့မှာ မြင်သွားရင်မကောင်းဘူး။
စုနဒီလည်း သိက္ခာကျသွားနိုင်တယ်”

“တုတ်တယ်။ မင်းပြောတာမှန်တယ်။ စုနဒီသိက္ခာကျမယ့်
ကိစ္စဆိုရင် ဘာမှမလုပ်ဘူး”

လွင်ဦးတစ်ယောက်ခုမှပဲ သက်ပြင်းချစ်လိုက်တယ်။ တော်သေးတာပေါ့။
ထွယ်ထွယ်ကူကူနဲ့ခေါ်လိုရလို့ နို့မို့လိုရှိရင် မိုးလင်းသွားနိုင်တယ်။

ထို့နောက် ထူးစစ်နဲ့ လွင်ဦးအဆောင်ရှေ့မှာ တရွေ့ရွေ့ပြန်လာခဲ့ကြ
တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့လှုပ်ရှားမှုအားလုံးကို မျက်ဝန်းတစ်စုံတော့
ငေးကြည့်နေပါတယ်။

အဲဒါကို သူတို့နှစ်ယောက်သိရှိနေခဲ့မယ်ဆိုရင်. . .။

တရွေ့ရွေ့ထွက်ခွာသွားတဲ့လူနှစ်ယောက်ကို ငေးမောကြည့်နေသူမှာ နုနီတိုယ်တိုင်ပဲ မတုတ်ပါလား။

သူမဟာ အချစ်ဆိုတဲ့အရာကို သေချာစားမလည်ခဲ့ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ သိပ်နည်းကြေကွဲခြင်းတွေ ရှိနေပါတယ်။ ပြီးတော့ ထိုဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းနဲ့ အတူ သူမကို အရှုံးပေးသောယောက်ျားတစ်ယောက်မပေါ်၍လည်း ထပ်ဆင့် အိုင်လိုချင်တဲ့ အတ္တတွေ ဝံ့လွမ်းနေပါတယ်။

“နင့်ကို သိပ်ချစ်လိုပါ ဝုနီ”

ဒီစကားကို သူမစတင်ကြားလိုက်ရချိန်က အထင်သေးခြင်း၊ ခင်မင်မှုကို အခွင့်တောင်းယူခြင်းလိုထင်ပြီး ကိုယ်ထိလက်ရောက်တုံ့ပြန်ခဲ့တယ်။ သူမ အိုင်လိုလိုက်ချိန်မှာ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ယူကြုံမရဖြစ်နေခြင်း၊ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း ဆွဲ ရောထွေးနေသော ထူးစစ်အကြည့်ကို မျက်ဝန်းထဲမှာ ခုအချိန်ထိခွဲနေ သွန်းပါပဲ။

ထူးစစ် နှင်အဆောင်ရွေ့မှာရှိနေသလို ငါကလည်း တိတ်တိတ်လေး ဆင့်တို ငေးကြည့်နေတယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား။ ညဆိုတဲ့အမှောင်ထုကို ရဲ့ဝံ့စွာ ခြိတ်ကျော်ပြီး ငါ့ကိုချစ်တဲ့အကြောင်း သက်သေမပြပါနဲ့ဟာ။ တကယ်တော့ ဆင့်တိုသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ သံယောဇဉ်ထက်ပိုမိုလွန်ကဲနေတယ်ဆိုတာ ငါတိုယ်တိုင်အသိဆုံးပါ။

အချစ်ဆိုတာဘာလဲလို့ ငါ့ကိုယ်ငါမေးခွန်းမေးခွင့်မပြုခဲ့ဘူး ထူးစစ်။ အပြစ်လို့လဲဆိုတော့ နင့်ကို ချစ်မိသွားမှာကြောက်လိုပါ။ နှင်လည်း ငါ့ကို ချစ်ပါနဲ့နော်။ အရင်လို ဂြိုဟ်မွန်မြတ်တဲ့ သံယောဇဉ်တွေနဲ့ အေးချမ်းပျော် မြင်ချယ်မောနေတဲ့ဘဝဟာ ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲ။ အားလုံးပြောနေကြ တယ်။ ငါးမှားတယ်တဲ့။ တုတ်ပါတယ်။ ငါမှားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအမှားတွေက ငါ့အပေါ်အိုင်ယူလွှမ်းမိုးချင်တဲ့စိတ်ကြောင့် မှားခဲ့တဲ့ အမှားတွေပါ။ အမှားကို အမှန်သိနေပေမယ့် အမှန်တရားဘက်ကို ရွေ့လျားပြီး ဝန်ခံဖို့ ဘယ်တော့မှ မြဲစားနိုင်ဘူး ထူးစစ်။ ပြီးတော့ အဲဒီအမှားတွေကိုပဲ သက်တိုက်တူလွန်

နေဆုံးမှာပါ။ သာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါ့ဘဝမှာ အရုံးဆိုတာ မရှိချင်လို့ပါ။
 တတယ်လို့ ကံကြမ္မာက မျက်နှာသာပေးလိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ငါ့ရဲ့အယူအဆ
 လွဲမှားမှုတွေကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် အရုံးတွေပေါ်လာခဲ့ရင်လည်း ငါ့ရင်ထဲက ထောင့်
 တစ်နေရာမှာ လျှို့ဝှက်လုံခြုံစွာသိမ်းထားပါ့မယ်။ သေချာတာတစ်ခုတော့
 မျက်နှာမှာပြုံးနေပေမယ့် ရင်ထဲမှာကြေကွဲနေတယ်။ လောကမှာ တန်ဆောင်
 မြင်အတတ်ပညာကို ဆရာမရှိဘဲ အကျွမ်းကျင်ဆုံး တတ်မြောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ
 နင်သိထား။ သယ်လောက်အထိ ကျွမ်းကျင်သလဲဆိုရင် အချစ်နဲ့ပတ်သက်လာ
 ရင် အမုန်းတွေနဲ့ တတုတ်ခြင်းပြောင်းလဲနိုင်စွမ်းရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ သာတို့
 ငှ ခေစားတတ်တဲ့ ပကတိမျက်နှာအမူအယာတွေ မပျက်ယွင်းအောင် ငါ့နေ
 နိုင်ခဲ့တယ်။

အမှန်ကို နင်မသိအောင် ဝန်ခံပါရစေ။ နင့်ရဲ့အချစ်ဆိုတဲ့စကားကို ငါ
 ရင်ထဲမှာ သက်ဆုံးတိုင်အထိ သိမ်းထားချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့ရဲ့အချစ်
 တို့တော့ မဖျော်လင့်ပါနဲ့ဟာ။ ငါ့ဘဝမှာ နင့်ကိုပြန်ချစ်ဖို့ဆိုတာထက် အရုံး
 မပေးမိအောင်ကြိုးစားချင်လို့ပါ။ နောက်ဆုံး ငါ့ကိုစွန့်ပစ်သွားပြီး အခြား
 တစ်ယောက်နဲ့လက်ထပ်သွားရင်တောင် ရင်ထဲက အချစ်တွေကို နင်မြင်တွေ့
 ခွင့်ရမှာ မတုတ်ပါဘူး။ သာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ့ရင်ထဲကအချစ်တွေကို နင်
 မြင်တွေ့လိုက်တာနဲ့ တပြိုင်နက်တည်း နှင်းပွင့်ဖြူကို အရုံးပေးလိုက်ရမှာ
 အခုအချိန်မှာ ငါ့ဘယ်သူ့ကိုမှ မရုံးချင်ဘူး ထူးစမ်း။

“ရုနဒီ”

နီလာဝင်းတစ်ရေးနိုးလာတဲ့အချိန်မှာ ပြတင်းပေါက်မှာ ရံချပြီးအပြင်
 လှမ်းကြည့်နေတဲ့ ရုနဒီကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။ ထို့ကြောင့်
 ရုနဒီတတ်ယောက် ကြေကွဲစရာတွေကို အလျင်အမြန်မောင်းထုတ်ကာ သာ
 ခြေခံသလိုနဲ့ တန်ဆောင်ပြီး နီလာဝင်းဘက်ကို လှည့်လိုက်တယ်။

“တစ်ရေးနိုးပြီလား နီလာဝင်း”

နီလာဝင်းက ခေါင်းညိပ်ကာ အိပ်ယာကထလာပြီး ရုနဒီရဲ့တံ့ ပြတင်း
 ပေါက်မှာလာရပ်တယ်။ ထိုအချိန်မှာပဲ တိုင်တပ်နာရီက ငါးနာရီထိုးပြီဆိုတာ
 ကို ပြသလိုက်တယ်။

“နင်ပြတင်းပေါက်မှန်ကနေ အပြင်ဘက်ကိုကြည့်ပြီး
 သာတွေ တွေးနေတာလဲ”

“သာမှမတုတ်ပါဘူးဟာ။ စာမေးပွဲနိုးပြီဆိုတော့ ကျွန်ထား
 တဲ့စာတွေကို ပြန်စဉ်းစားနေတာ”

“တင်. . .အဲဒီလို မအိပ်ရသေးဘူးပေါ့”

“ရတလော ငါ့မျက်စိတွေ ကြောင်နေတယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ နေ့ခင်းကြာရင် ငါအိပ်လိုက်ပါ့မယ်”

“အဲဒီလို ဒီနေ့လည်း ကျောင်းမတတ်ဘူးပေါ့။ ထုတ်ထား”

“အေး. . .အဆောင်မှာပဲ စာကျက်တော့မယ်”

“ဘာတွေမှန်းလဲ မသိဘူး။ ထူးစစ်လည်း အတန်းထဲမှာ ငါမတွေ့တာ နှစ်ရက်ရှိသွားပြီ။ ပြဿနာဖြစ်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း နင်တို့တွေဘာဖြစ်နေလို့ အတန်းမတတ်ကြတာလဲ။ ပြီးတော့ နင့်ရဲ့အမြဲတမ်းတတ်ကြနေတဲ့ စိတ်တွေ တစ်ခုခု ကြောင့်လေးလံထိုင်းပိုင်းသွားလို့ပဲ”

ထူးစစ် နင့်ကြောင့် ငါ့စိတ်တွေ အဲဒီလောက်ဖြစ်သွားပြီလား။ ငါ့စိတ်တွေ ဖြောင်းလဲရတာ နင့်ကြောင့်ဆိုတဲ့ အထင်မျိုးလုံးဝမခံနိုင်ဘူး။

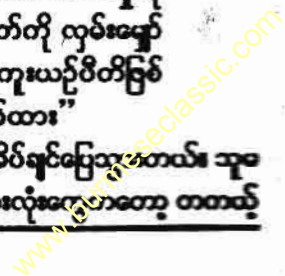
“ရုနဒီ. . .ငါတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘာမှခုံးကွယ်စရာ အကြောင်းမရှိဘူးလို့ ထင်တယ်”

“ဪ. . .နင်က ငါလိမ်ညာနေတယ်လို့ စွပ်စွဲတာလား”

“အဲဒီလိုတော့ မတုတ်ပါဘူးဟား။ အရင်က ပညာရေးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အမြဲတမ်းလိုချင်လော့ဘာရှိတဲ့ နင့်စိတ်တွေ လုံးဝပြောင်းလဲသွားတာကို စိုးရိမ်လို့ပါ။ ထူးစစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး နင့်ခံစားနေရသလား တင်”

“သွားစမ်းပါ နီလာဝင်းရယ်။ ထူးစစ်ဆိုတာ ငါ့ဘဝမှာ ဘယ်တော့အခါမှ မရှိတော့ဘူး။ ရုနဒီဆိုတဲ့ငါက ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ အချိန်ကုန်ခံမယ့် မိန်းမတစ်ယောက်လား။ အချစ်ကို တိုးကွယ်တဲ့အထဲမှာ ငါမပါဘူး နီလာဝင်း။ ဘယ်လိုမှအထောက်အထားခိုင်မာခြင်းမရှိတဲ့ အချစ်ပေါ့တာရတို မက်မက်စက်စက်စွဲတိုင် ရူးသွပ်ရအောင် ငါက ခပ်ညံ့ညံ့မိန်းမမှမတုတ်တာ။ ငါက ရုပ်ငါဒီသမား။ အချို့ကို အချို့တိုင်းပဲ ခြင်တယ်။ မရေရာတဲ့အနာဝတ်ကို ကျမ်းဖျော်ပြီး ဖျော်လင့်ချက်တွေအများကြီးနဲ့ စိတ်တူးယဉ်ပီတိဖြစ်နေတဲ့လူ မတုတ်ဘူး။ အဲဒါ နင်မြဲမြဲမှတ်ထား”

ရုနဒီစကားကြောင့် နီလာဝင်းတစ်ယောက် အိပ်ချင်ပြေသူမတယ်။ သူမဘဝမှာ ဒီလိုစကားမျိုးကို အရမှကြားဖူးတာပါ။ စကားလုံးတွေဟာတော့ တကယ်

တို့ မှတ်သားလောက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သယ်လိုလူမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် အချစ်တံတော့ ခံစားတတ်ရမှာပေါ့။

“နင့်တို့ ထူးစစ်ချစ်တယ်လို့ ပြောတဲ့အချိန်မှာ သယ်လိုမှ ခံစားရဘူးလား။ ဥပမာရင်ခုပ်တာမျိုးပေါ့”

“ခံစားခြင်း၊ မခံစားခြင်း၊ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းဆိုတာ ငါ့နဲ့ မဆိုင်တဲ့ ဝေတရားကားလုံးတွေပဲလို့ သတ်မှတ်ထား တဲ့အတွက် နင်မေးတဲ့ မေးခွန်းကို ငါမပြောနိုင်တာ ဝမ်းနည်း ပါတယ်”

“ရုနဒီ နင်တာလှသလောက် တော်တော်အသဲမာတာပဲ နော်။ ဒါပေမယ့် နှင်းပွင့်ဖြူကို အသားလွတ်ပြဿနာရှာ တာတော့ နင်မှားတယ်”

“လုံးဝမမှားဘူး နီလာဝင်း။ ဒါလုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ အမှန် တရားပဲ”

“နင့်ရဲ့အမှန်တရားဆိုတာ အမှားတွေချည်းပဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး လို့ နင်ပြောနိုင်သလားတင်။ မကျေနပ်တဲ့စိတ်ကို အခြေခံ ပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဒေါသနဲ့ ပြဿနာကို အဲဒီလိုရှင်းရှင် သယ်လိုလုပ်အခြေမှန်ရမလဲ”

“ဟ. . .ငါကအခြေရှာနေတဲ့ လူမှမဟုတ်တာ။ အဲဒီ အတွက် သာကိုမှ ငါဝရမရိတ်ဘူး”

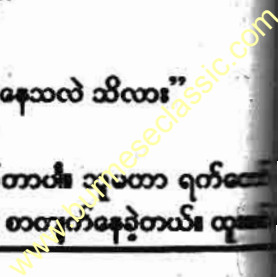
“သာဖြစ်လို့ မာနတွေပြည့်လှုံ့နေရတာလဲ ရုနဒီ။ တစ်ဝက် သားကို အနိုင်ယူစိုးမိုးချင်တဲ့နင့်ရဲ့အတ္တကို လျော့သင့် တယ်။ ငါ့စေတနာနဲ့ပြောတာပါ။ ပြဿနာတစ်ခုရဲ့အခြေကို အစအဆုံးခေါင်းအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားပြီး အကောင်းဆုံး သယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ မတွေ့ဆဲစိတ်ထင်တိုင်း လျှောက် လုပ်တော့ သိက္ခာကျတာပေါ့။ ခုတော့ ပြဿနာရဲ့အဆုံး မှာ နင်မှားတယ်လို့ ပြောနေကြတယ်”

“ပြော. . .ပြောတာ”

“အခု ကျောင်းမှာသာအသံတွေ ထွက်နေသလဲ သိလား”

“မသိဘူး”

ဒီစကားကို ရုနဒီအမှန်အတိုင်းပြောလိုက်တာပါ။ သူမတာ ရက်စက် တော်ကြာအောင် ကျောင်းမတက်ဘဲ အဆောင်မှာ စာတတ်နေခဲ့တယ်။ ထူး

အလိုရှိရင်လည်း မရှိဘူးလို့ လိမ်ညာခိုင်းခဲ့တယ်။ ထူးစစ်နဲ့ နှင်းပွင့်ကြူတို့ နို့တွဲတန်တင်းကို ရောက်သွားတာကလည်း နီလာဝင်းက သူတို့ တန်တင်း ဆတ်သွားတယ်လို့ သတင်းအတိအကျပေးလို့ ငြင်းမရအောင် လက်ပူးလက် ဩဝမ်းလိုက်တာပါ။ အဲဒီနောက် သူမအဆောင်အပြင်ကို မထွက်တော့ပေး အပြင်ကရောက်လာတဲ့ သတင်းကလည်း သူမမှားတယ်လို့ အဆောင်ရှေ့မှာ ထူးစစ်တို့တွေ ခွဲတာကလည်း အမှတ်မထင် လမ်းမဘက်ကို ငေးရင်းတွေခွဲ နားပါ။ စတွေ့ထဲက သူမလည်း မအိပ်နိုင်တော့ဘဲ ငေးမောကြည့်မိတော့တယ်။

“ဒီမှာ ဂုနဒီ၊ ငါ့စကားကို နင်ယုံပါ။ အခုကျောင်းမှာ ထွက်နေတဲ့အသံက နင့်ကို ထူးစစ်ကထားခဲ့ပြီး နှင်းပွင့်ကြူ နို့တွဲလို့ ပြဿနာရှာတာတဲ့။ ကဲ... ဘယ်လောက်သိတာ ကာသလဲ”

“တင်”

ဂုနဒီ ဒေါသဖြစ်လွန်သဖြင့် အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာတယ်။ နီလာဝင်းကလည်း အလွန်အကျွံ ထိခိုက်စေတဲ့ စကားပါ။ ဒီအသံထွက်လာ သည်ဆိုတည်းက နီလာဝင်းပြောသလို သူမသိတာတွေ ကျသွားပြီ။

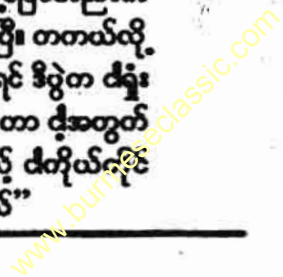
“အဲဒီစကားကို ဘယ်သူပြောတာလဲ နီလာဝင်း”

“တစ်ကျောင်းလုံးပဲ ဂုနဒီ၊ ပြီးတော့ နင်တို့သုံးယောက် ရှေ့ဆက်ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ စိတ်ဝင်စားနေကြတယ်”

“အားလုံးဟာ ပြီးဆုံးသွားပါပြီဟာ။ ဆက်ရန်မရှိတော့တဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ဘာဖြစ်လို့မှား စိတ်ဝင်စားချင်ရတာ လဲ။ ဘာတဲ့... ထူးစစ်ထားသွားလို့ ငါကပြဿနာရှာတယ် ထုတ်ထား။ အတင်း... တစ်ချိန်ကြာရင် ဘယ်သူက ဘယ်သူ ကို ထားသွားမလဲဆိုတာ အဖြေပေါ်မှာပါ”

“အဲဒါဆို နင်က ထူးစစ်ကိုစွန့်ပစ်လိုက်ပြီပေါ့။ နှင်းပွင့်ကြူ နဲ့ ပြိုင်ပွဲကရော ရှေ့ဆက်တော့သွားလား”

“မလိုတော့ဘူးလေ။ ငါ့ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောတည်းက အားလုံးဟာ လုံလောက်စွာနဲ့ ပြီးဆုံးသွားပြီ။ တကယ်လို့ နှင်းပွင့်ကြူလက်ထဲက ထူးစစ်ကို ငါ့ပြန်ထုရင် ဒီပွဲက ငါ့မှား သွားမှာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ထူးစစ်ဟာ ငါ့အတွက် စွန့်ပစ်ပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်နေလို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါ့ကိုယ်ရင် မီးရှို့ပစ်မိန့်တာတော့ ဝမ်းနည်းမိပါတယ်”

“ငါတော့ နှင်ပြောတာတွေ နားမလည်ဘူးတာ။ တကယ်လို့ နှင်းမွှေးမြူတာ နှင့်တိုပြန်တိုက်ခိုက်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်လဲ”

“ဆဲဒီလောက် သတ္တိရှိရင် စိန်ခေါ်လိုက်လော့။ ငါ့ဘက်က အဆင်သင့်ပဲ”

“နှင့်တိုတော့ ငါယုံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်ကိုတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းစေချင်တယ်။ နှင့်ဂုဏ်သိက္ခာဘယ်လောက်အထိ ထိခိုက်နေပြီလဲ။ ဘာမှဘယ်လိုမှ တွေးထင်မထားတဲ့လူတစ်ယောက်က တစ်နေ့တုန့်ရင် ငါ့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို အမည်းစက် စွန်းထင်းအောင် ပြုလုပ်မယ်လို့ မထင်ခဲ့မိဘူး။ ခုတော့ ဘဝမှာ မထင်တာတွေဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပြီ”

“အိပ်ကြမယ်တာ။ တစ်ရေးတော့ ရအုံးမယ်ထင်တယ်”

“အင်း... အိပ်မယ်”

စုနဒီပြောပြီး နီလာဝင်းနဲ့အတူတူအိပ်ယာထဲဝင်ကာ မီးခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်ပါတယ်။ ခုတော့ အမှောင်အတိကျသွားတဲ့ အခန်းလေးဟာ တိတ်ဆိတ်လို့ပေါ့။ တကယ်လို့သာ နီလာဝင်းတစ်ယောက် စုနဒီပြောတဲ့ စကားလုံးအသံများကို တစ်ခုချင်းခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့်မယ်ဆိုရင် အရာအားလုံးအကျင့်ဘက်အရာတွေပဲ တွေ့ရမှာမလွဲပေ။

အခန်း(၁၀)

“ကိုလွင်ဦး”

နှင်းပွင့်ဖြူက ကန်တင်းသစ်ကို တစ်ယောက်ထဲ ငိုက်စိုက် ငိုက်စိုက်
နေတဲ့ လွင်ဦးကိုမြင်သဖြင့် လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။ လွင်ဦးလည်း နှင်းပွင့်
ရဲ့အသံကိုကြားတော့ လှည့်ကြည့်ပြီး အားရဝမ်းသာနဲ့ ကန်တင်းထဲကို ဝင်
တာ သူမတို့ဝိုင်းမှာ လိုက်လိုက်ပါတယ်။

“ကိုလွင်ဦး တစ်ယောက်တည်းလား”

“အေးတ”

“ကိုထူးစစ်ရော ဘာလုပ်နေလဲ။ ကျွန်မတို့နဲ့ မတွေ့တာ
ကြာပြီ”

“ဟာ... မမေးနဲ့။ ဒီကောင်နာမည်ကြားရင် ငါ့ကြက်သီး
ထတယ်”

“တင်... သာဖြစ်လို့လဲ”

“မပြောချင်ပါဘူးဟာ။ အရမ်းကို စိတ်ညစ်ဖို့ကောင်းတာ။
ငါ့မှာ သူ့အတွက်နဲ့ အိပ်ရေးလဲပျက်တယ်။ စာလည်းတစ်
လုံးမှ မကျက်ရသေးဘူး။ ခုကောင် အိပ်နေလို့ ကျောင်းကို
အေးအေးဆေးဆေးလာလို့ရတာ”

“ကိုလွင်ဦးပြောတာ ကျွန်မနားမရှင်းဘူး။ အခု ကိုထူးစစ်
က ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟာ... နင်ကလဲ... ဒီကောင် ဂျူးသွားပြီ။ ကဲ...
ရှင်းလား”

“တင်... မဖြစ်နိုင်တာ။ ကျွန်မနဲ့ နောက်ဆုံးတွေ့တဲ့အချိန်
မှာတောင် အကောင်းကြီးရှိသေးတာကို မနောက်ပါနဲ့
ကိုလွင်ဦးရယ်။ ကျွန်မကတွေ့ချင်လို့ မေးတာပါ”

လွင်ဦးထပြေးချင်လောက်အောင် စိတ်ပျက်သွားတယ် တကယ်... စောစော
နီးထဲတကောင် ဒီမပစ္စန်းကိုပေးမယ်ဆိုတာ ကြိုဆိုခဲ့ရင် မကြား

ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဆတ်ထွတ်သွားမှာပဲ။ ခုတော့ နောက်ဆုတ်လို့
ပြန်နေပြီ”

“ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ် ကိုလွင်ဦး။
ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောပြစမ်းပါ”

နှင်းပွင့်ဖြူက သိချင်စိတ်လေးနဲ့ ထပ်ပြောလိုက်တယ်။ ရင်ထဲမှာတော့
ချစ်မိသူအတွက် စိုးရိမ်မှုလေးကတော့ ရှိနေပါတယ်။ မတွေ့ရတဲ့ ရက်လေး
တွေမှာ တိတ်တခိုးနဲ့ လွမ်းနေရင်း မျှော်တော်ယောင်ဘဝနဲ့ အချိန်တုန်း
တာ သယ်သူသိလို့လဲ။ ပြီးတော့ စုနဒီကို ကလဲ့စားပြန်ချေဖို့အတွက် သူ
အနားမှာ ချစ်မိသူရှိပြန်မှာလေ။ အဆောင်သွားတွေရှိစဉ်းစားပြန်သော်လည်း
သူမကြေလွမ်းတွေကို ရိပ်မိသွားမှာ စိုးရိမ်ရတယ်။ အဓိက ချစ်မိသူတစ်ယောက်
သူမတို့ချစ်ဖို့ပါပဲ။ ဒါမှ အကြံအစည်အောင်မှာ မတုတ်လား။

“ဒီကောင် တကယ်ရှုသွားတာ နှင်းပွင့်ဖြူ ရှုတာတောင်
မိုးရိုးရှူးရင် ဆေးရုံပို့လိုရသေးတယ်။ ခုတာက အချစ်ရှူး
ရှူးသွားတာ။ အဆိပ်ရည်တွေပြည် လျှံနေတဲ့
အချစ်မြှားတစ် စင်းက
ဒီကောင်ရဲ့နှလုံးသားအလယ်ဗဟိုတည် တည်တံ့
စိုက်ဝင်သွားလို့ ရှူးသွားတာ ရှင်းပြီလား”

“မရှင်းဘူး”

ဒီစကားကို ခင်သက်ရိက ပလုပ်ပလောင်းအသံကြီးနဲ့ ဝင်ပြောလိုက်တာ
ပဲ။ အနားကပ်ထိုင်တဲ့ လွင်ဦးနဲ့ နှင်းပွင့်ဖြူတို့ကောင် ခန္ဓာကိုယ်နောက်ထဲ
ရဲ့သွားကြတယ်။

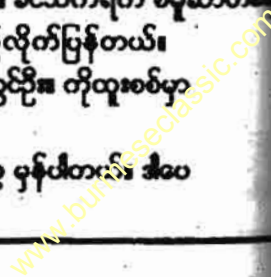
“သေချာပြောပြစမ်းပါ။ ကိုထူးစစ်ဘယ်သူနဲ့ ချစ်နေလို့လဲ။
ကျွန်မတို့သိသလောက်ဆိုရင် ကိုထူးစစ်မှာ ချစ်လှပမို့ပါဘူး”

ဒီဝက်မကလည်း စိတ်ညစ်ပါတယ်ဆိုမှ အမေးအပြန်းထူနေသေးတယ်။
အပင်းဆိုပြီး မြန်မြန်သေစမ်းပါ။

လွင်ဦးစိတ်ထဲ ကြိမ်ဆဲလိုက်လို့ထင်တယ်။ ခင်သက်ရိက စမူဆာတစ်
ကို ကောက်ကိုင်ပြီး ပါးစပ်ထဲထိုးကြိတ်ထည့်လိုက်ပြန်တယ်။

“ခင်သက်ရိပြောတာ တုတ်တယ် ကိုလွင်ဦး။ ကိုထူးစစ်မှာ
မှ ချစ်သူမရှိတာ”

“နင်တို့ပြောသလို ချစ်သူမရှိတာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေ
မယ့် ချစ်ရမယ့်လူတော့ရှိတယ်”

“အဆို ဘယ်သူလဲ ကိုလွင်ဦး”

“ဘယ်သူရှိရမှာလဲ၊ ဝုနဒီပေါ့၊ ဒီတောင်က ဝုနဒီကလွဲပြီး ဘယ်သူနဲ့တွဲဖူးလို့လဲ”

“တင်. . .ကိုထူးစစ်ပြောတော့ မိုးရိုးခင်တာဆို”

“ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ မိုးရိုးပေါ့တာ၊ ကြီးလာတော့ ဘယ်ရိုးခိုင်တော့မလဲ”

“အဆို ကိုထူးစစ်က ခွင့်ပြောပြီး အပြေတောင်းလိုက်ပေါ့၊ ဝုနဒီကလည်း ပြန်ချစ်မှာပါ”

သူမရင်ထဲအပြေတစ်ခုကို သိထားသဖြင့် ရင်နာနာနဲ့ အကြံပေးမိတယ်။

“နင်ပြောသလို ခွင့်ပြောလိုက်လို့ ပိုဆိုးတာပေါ့”

“ဝုနဒီက ပြန်မချစ်ဘူးလား”

“ဝေးသေး. . .သူငယ်ချင်းအဖြစ်ကတောင် ခွန်လွှတ်လိုက်လို့ အရပ်ခံစားရပြီး အရက်ကို နင်းတန်သောက်နေတာ၊ ညသတ်ဆိုလည်း ဝုနဒီအဆောင်ရွေ့မှာ သွားထိုင်တယ်၊ ငါ့မှာ စောင့်ပြီးခေါ်ရတဲ့ အလုပ်က သိပ်စိတ်ညစ်ဖို့ကောင်းတာ၊ သူငယ်ချင်းဆိုတော့လည်း အသည်းအထန်ခံစားနေရတာ မကြည့်ရက်နိုင်ဘူးလေ၊ ဝုနဒီက လုံးဝတွေ့ခွင့်မပေးတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့”

နှင်းပွင့်ဖြူတစ်ယောက် လွင်ဦးစကားနားထောင်ပြီး တွေ့ထွားမိပါတယ်။

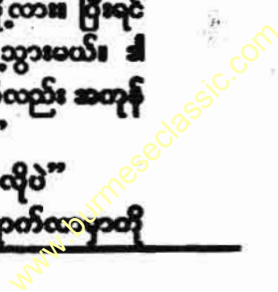
အဲဒါ သူမရဲ့ ထင်မြင်ချက်တွေ လွဲသွားပြီလား၊ တကယ်လိုသာ ဝုနဒီက သူမစစ်ကို လုံးဝမချစ်တာအမှန်ဆိုရင် သူမရဲ့အကြံအစည်တွေက ကိုယ့်နှလုံးထဲမှာ ကိုယ်သတ်သလို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ သူမတာဆတ်လုပ်ရမလဲ၊ ရန်သူအဆို ပြားတစ်ချက်မှ မပစ်ဘဲ အရှုံးပေးရမှာလား၊ အဲဒါတွေက လုံးဝအပြစ်မရှိဘဲပဲ။

“ကိုလွင်ဦး. . .သူဘယ်အချိန်လောက်မိုးမှာလဲတင်”

“ပြောမရဘူးလား၊ ဘာလဲ. . .နင်သွားမလို့လား၊ ပြီးရင် ပူးကြောင်ရူးကြောင်နဲ့ ဝုနဒီအဆောင်ရွေ့သွားမယ်၊ အဲသူနဲ့တစ်နေ့တာအလုပ်၊ ငါ့မှာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံလည်း အတုန်ပေးလိုက်ရလို့ တစ်ကျပ်မှ မရှိတော့ဘူး”

“ကိုလွင်ဦးပုံစံက အရပ်စိတ်ပျက်နေသလိုပဲ”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲတာ၊ ညနေရောက်လာမှာတို

တောင် ကြောက်တတ်လာပြီ”

“အဲဒါတုန်းပေးတဲ့အကြံကို လက်ခံလော့၊ အဲဒီဒုက္ခတွေ ငြိမ်းသွားစေရမယ်”

“ထုပ်စမ်းပါ ကျေးဇူးရှင်ရယ်၊ အားကိုးပါတယ်”

“အဖြင့် ဒီနေ့အတန်းမတက်နဲ့တော့”

“သာပြစ်လိုလဲ”

နှင်းစွင့်ဖြူက သူမရဲ့အကြံအစည်ကို တစ်လုံးချင်းသေချာပြောပြလိုက်တယ်။ ထိုအကြံအစည်ကြောင့် လွင်ဦးရဲ့မျက်နှာ ဝင်းပကြည်လင်သွားပါတယ်။

“ထူးစစ်. . . ထတော့၊ ညနေစောင်းနေပြီ”

လွင်ဦးက ခန္ဓာကိုယ်ကို လှုပ်ရှားပြီး နှိုးလိုက်တာကြောင့် ထူးစစ်အိပ်သာ
ကနေ လန် နှိုးသွားတယ်။ အပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ အိပ်ရေးမဝသေးသဖြင့်
အိပ်ပြီး ကြည်ကြည်လင်လင်မရှိပေ။

“ဘယ်နှစ်နာရီလို့ပြီလဲ လွင်ဦး”

“ငါးနာရီ. . . ထူးစစ်”

“အဲလို တကယ့်ကို နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်အိပ်ပျော်သွားတာ
ပေါ့”

“အိပ်ရေးပျက်တာများလို့ ဖြစ်မှာပါ။ အောက်မှာ နှင်းပွင့်ကြူ
ရောက်နေတယ်”

“တာ. . . ငါမတွေ့ချင်ဘူး”

“မတွေ့လို့မရဘူး ထူးစစ်။ သူရောက်နေတာ တစ်နာရီ
လောက်ရှိပြီ။ ဘယ်လောက်အားနာရီကောင်းသလဲ”

ထူးစစ်စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာနဲ့ တွက်တစ်ချက် ရုပ်သတ်လိုက်ပါတယ်။
အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ခုနဒီနဲ့ပြဿနာဖြစ်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း နှင်းပွင့်ကြူကို
အတွဲရန် မျက်နှာပူသောကြောင့် ရောင်နေခဲ့တယ်။ ရတော့ သူ့ဆီကို စိုက်စိုက်
ဆတ်ဆတ် ရောက်လာပြီ။ ဘယ်လိုမျက်နှာပြုပြီး ဘယ်လိုစကားပြောရမလဲ။

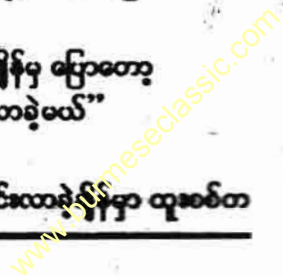
“မင်းကွာ. . . မရှိဘူးလို့ပြောလိုက်ရင် ပြီးရော”

“ဒီစကားကို အစောကြီးထဲက ပြောထားပါလား။ အခု
လည်းရပါတယ်လေ။ မင်းမတွေ့ချင်ဘူးလို့ ငါဆင်းပြော
လိုက်မယ်”

“မင်းတော်တော် အသုံးမကျတာပဲ။ ခုအချိန်မှ ပြောတော့
ဘယ်ကောင်းမလဲ။ ခဏစောင့်၊ ငါဆင်းလာခဲ့မယ်”

“အဲလိုပြီးရော”

လွင်ဦးကျေနပ်စွာပြုပြီး အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာခဲ့ပြီမှာ ထူးစစ်က

အိပ်ယာမှလူးထဲထကာ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်လိုက်ပါတယ်။ ခုအချိန်ထိ ညတုန်းကသောက်ထားတဲ့ အရက်နဲ့တ ဖပျောက်ဆုံးသေးပါ။ သွားတိုက်ပြီး လို့ ငါ့စပ်ထဲတလေကို ဝှက်ထုတ်၍ အနံ့ပြန်ခံကြည့်လိုက်တော့ မှည့်စုတ်စုတ် ရနံ့တ မှိနေတုန်းပဲ။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး အလိုလိုခွဲခွဲမိလိုက်တယ်။

ဒါတိုင်းနေ့တွေက အိပ်ယာထပြီးတာနဲ့ ပလုတ်ကျင်းပြီး ရေတစ်ခွက် သောက်တာ အရက်ဆိုင်ကို တန်းသွားသဖြင့် ဒီလိုအနံ့ပြန်မခံမိပေ။

“ထူး . . .တော်တော်ဆိုးတဲ့ အရက်နဲ့ပါလား”

ထူးစစ် ညီညွတ်တာ စိတ်ပျက်စွာနဲ့ အောက်ထပ်တို ဆင်းလာခဲ့တယ်။ အဆောင်ရှေ့မှာတော့ လွင်ဦးနဲ့ နှင်းပွင့်ဖြူတို့ စကားပြောနေကြတယ်။ သူ့ထာ ဝှက်စုနီလို ထင်ရှားတဲ့အလှတစ်ခုကို မပိုင်ဆိုင်ပေမယ့် ရယ်လိုက်တိုင်း သွားစွယ်လေးပေါ်လာတာ အလွန်ပဲကြည့်လိုကောင်းနေတယ်။

“ကျွန်မတို့ ရှောင်နေတာလား . . .ကိုထူးစစ်”

“မတုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်မအားလိုပါ”

“ထုတ်လိုလား”

ထူးစစ်က လိမ်ညာနေတဲ့လူဆိုတော့ မျက်နှာဘယ်လိုထားရမှန်းမထင် ပဲ ဖြစ်သွားတယ်။ အားကိုးတကြီးနဲ့ လွင်ဦးကိုကြည့်မိတော့လည်း သူ့မျက်လုံးခြင်းဆုံမှာစိုးလို့ ထင်တယ်။ တစ်ဘက်ကို လွှဲသွားတယ်။

“စုနီကိစ္စကို မတော့နပ်လိုလားတာလားတင်”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ ကိုထူးစစ်ရယ်။ ကျွန်မက ဖြစ်ပြီးတဲ့ကိစ္စကို အပြန်တောက်ပြီး ရန်တွေ့တတ်တဲ့လူမတုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး သေးမွှားတဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို ဦးနှောက်ထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်ကြရအောင်။ ဘယ်လိုလဲ။ အရင်လိုပဲ ဖျော်ဖျော်ခွင်ခွင် ပြန်နေကြတာပေါ့”

ဖျော်ခွင်ခြင်းတဲ့လား နှင်းပွင့်ဖြူရယ်။ အဖျစ်အတွက်နဲ့ နှလုံးသားတစ်ခု လုံးကြေကွဲတောက်ခံစားနေရတဲ့ လူတစ်ယောက်မှာ ဖျော်ခွင်ခြင်းဆိုတာ ဘယ်မှာရှိမှာလဲ။

“ထူးစစ် ဒီနေ့နှင်းပွင့်ဖြူမွှေးနေလေး ဆဲ။ ငါတို့တို ညစာ တွေးမလိုလားခေါ်တာ”

“ဟာ . . .ငါ့သွားစရာရှိသေးတယ် လွင်ဦး”

“ကိုထူးစစ် အရက်ဆိုင်သွားမလိုလား။ ဒါဆို တကယ်တော့ သွားမနေနဲ့တော့။ ကျွန်မတို့ခွဲလိုက်ပြီး သောက်လိုလည်း”

ရပါတယ်”

နှင်းပွင့်ဖြူကကားကြောင့် လွင်ဦးကိုကြည့်လိုက်တယ်။ တကယ်တော့ သူ့အရက်သောက်တာ လွင်ဦးကလွဲပြီး သယ်သူမှမသိပါ။ အခု နှင်းပွင့်ဖြူက ဒီတယ်ဆိုတော့ လွင်ဦးပြောလိုပဲဖြစ်ရမယ်။

“လွင်ဦး မင်းသာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ငါသာမှမပြောဘူး ထူးစစ်။ မင်းအရက်သောက်တယ် မသောက်ဘူးဆိုတာ ပါးစပ်ထဲက ထွက်လာတဲ့အနံ့က သက်သေခံနေတယ်”

“ကဲပါ . . . ငြင်းမနေကြနဲ့တော့။ သွားကြမယ်”

“ကျွန်တော်မလိုက်လို့ မရဘူးလားတင်”

“ဘာလဲ . . . ကျွန်မမွေးနေ့ကို ဂုဏ်ပြုချင်လို့လား”

ရုတ်တရက်ထူးစစ်အဖြေခက်သွားပါတယ်။ တကယ်ဆို ကိုယ့်အကြောင်း ခိုယ်သာအသိဆုံးပါ။

“ဏ . . . သွားကြမယ် ထူးစစ်။ နှင်းပွင့်ဖြူက ကားပါတယ်”

ထူးစစ်လည်း လွင်ဦးပြောမှ အဆောင်ရွက်ရပါလားတဲ့ အနက်ရောင် ဘားလေးကို သတိပြုမိသွားတယ်။ နဂိုတည်းက နှင်းပွင့်ဖြူတို့ ချစ်သောမှန်း ဒီနေ့သဖြင့် အထွေအထူးတော့ မဆံ့သြပေ။

ထို့နောက် အတင်းခေါ်သဖြင့် အားနာတတ်တဲ့မိတ်နဲ့ သူတို့နောက်တို ခိုတ်လာခဲ့မိပါတော့တယ်။

စားပွဲတစ်ခုလုံးစားစရာတွေနဲ့ ပြည့်ကြပ်နေတယ်။

ထူးစစ် ရွှေမှာရောက်နေတဲ့ ဘီယာနှစ်လုံးကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩနေတယ်။

“ကဲ...အားလုံးပျော်ပျော်ပါးပါးစားကြရအောင်။ ထူးစစ်
မင်းဗျက်မှာကို ပြုံးပြုံးလေးထားစမ်းပါကွာ။ လဒ်ကြီးကျ
နေတာပဲ”

“ထုတ်ပါတယ် ကိုထူးစစ်ရယ်။ ကျွန်မတို့ကို မကျေနပ်
သလိုပုံစံမျိုးနဲ့တော့ မနေပါနဲ့”

ထူးစစ်ဗျက်မှာကိုပြုံးပြင်လိုက်ပါတယ်။ နဂိုတည်းက ကိုယ့်အကြောင်း
ကိုယ်ထိလို မလိုက်ချင်တာ။ သူတာ ဝုနဒီနဲ့ပတ်သတ်ပြီး အမြဲတမ်း ထွမ်းဆွေး
တတ်သူ မတုတ်ပါလား။

“ကိုထူးစစ်က လိမ္မာသားပဲ။ ကဲ...အားလုံးပဲ စားကြ
မယ်”

“ထက်ဝိသောက်အေး နှင်းပွင့်ဖြူ”

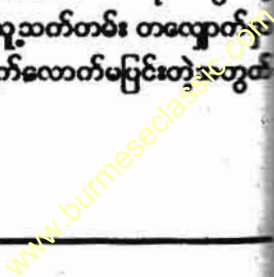
ထူးစစ်က နှင်းပွင့်ဖြူအတွက် တိုးတိုးလေးဆုတောင်းပေးပြီး ဘီယာ
ကို ငဲ့လိုက်တယ်။

“သောက်...ကိုထူးစစ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဘီယာ
သောက်တာ ကျွန်မအတွက် မထူးဆန်းဘူး။ အိမ်မှာ ဝေဝေ
ဆို ညတိုင်းဘီယာနဲ့ ဝိစတီရော့ပြီးသောက်တာ။ ဆင်ခြေ
ပေးတာကတော့ ဦးနှောက်ဆေးတာတဲ့”

ထူးစစ်ဘီယာကို မော့သောက်လိုက်ပါတယ်။ ပါးစပ်ထဲ ရောက်သွားတဲ့
အေးစက်စက်ဘီယာအရသာကြီးက တစ်မျိုးပဲ။ သူ့သက်တမ်း တလျှောက်
ဘီယာဆိုတာ ဒီတစ်ခါပဲ သောက်ဖူးတာပါ။ အရက်လောက်မပြင်းတဲ့ သဘာဝ
အားမလို အားမရ ဖြစ်မိတယ်။

“သောက်ပြီးလည်း စားနော်”

“ထုတ်ကဲ့ပါ”

“မစားရင် ကျွန်မအတင်းခွံ့ကျွေးမှာ”

“အစ်”

ထူးစစ်တစ်ယောက် ရှက်စိတ်ကြောင့် မျက်နှာကြီးမိုခဲ့သွားတာကို ခြည့်ပြီး နှင်းပွင့်ဖြူရယ်မောလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ထူးစစ်ရှက်စိတ် ကို ရုံးလွှမ်းတဲ့သဘောနဲ့ ဝန်ခွတ်ထဲက လက်ကျန်ဘိယာကို မော့သောက် ဆိုက်တယ်။

“တိုနှစ်ကောင် ဘာလို့မပါတာလဲ”

“ဘာလဲ. . .ကိုထူးစစ်က ခေါ်စေချင်လို့လား”

“အီက ပွေးနေရင်ရဲ့သဘောပါ”

“ကျွန်မက ခေါ်ပါတယ်။ သူတို့ကမှ မလိုက်တာကို”

နှင်းပွင့်ဖြူတစ်ယောက် ပိရိုသေသပ်စွာနဲ့ ညာလိုက်ရပေမယ့် စိတ်မ ကောင်းဖြစ်သွားတယ်။ အမှန်က ဒီနေ့တာ သူမပွေးနေ့အစစ်အမှန် မထုတ် ခါးဘူး။ အီကိုလွှင်ဦးနဲ့ ခင်သက်ရိပဲသိကြတာ။ တကယ်လို့ ကိုထူးစစ်သိရင် အယ်လိုထင်မလဲ

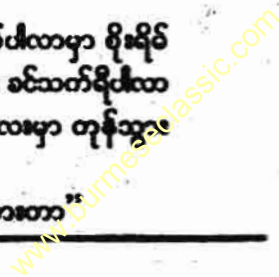
“ဒီကရင်မ မပါတာပဲကောင်းတယ်ကွာ။ ပါလာရင် စိတ် ကောက်အုံးမယ်”

“စိတ်ကောက်ရင်ချော့လိုက်ပေါ့ကွာ”

လွင်ဦးက ထူးစစ်စကားကြောင့် နှာခေါင်းကို လက်နဲ့ယောင်ပြီး ခမ်းမိ တယ်။ စိတ်ကောက်တိုင်းချော့ရလွန်းလို့ နှာခေါင်းတောင် နည်းနည်းနည်း ထာပြီး မိန်းကလေးတွေကလည်း တော်တော်ခက်ပါတယ်။ ချစ်သူသဝဏှာတ် ဆို တစ်ခါလောက်နမ်းပြီးသွားရင် ဆက်ကာ ဆက်ကာ အနမ်းခံချင်တော့ စာပဲ။ နောက်ဆုံး ပါးစပ်က ကျွန်မကိုနမ်းပါရင် လို့ပြောရမှာရှက်ရင် ဗူယာ ဆယာတွေနဲ့ စိတ်ကောက်ချင်ယောင်ဆောင်ရော။ ဒီအထာကို ယောတန်း၊ တော်တော်များများက သိထားတဲ့အတွက် စိတ်ကောက်ပြီဆိုရင် အနမ်းနဲ့ ချော့တတ်တာ လေ့တစ်ခုလို ဖြစ်နေပြီ။ (မယုံရင် ချစ်သူရှိတဲ့ မိန်းကလေး အချင်းချင်း တိုးတိုးလေးမေးကြည့်ပါလား)

“အတင်း. . .ကိုလွင်ဦးက နော်တဲလယ်ပါလာမှာ စိုးရိမ် နေသလား။ ကျွန်မကတော့ ထင်ပါတယ်။ ခင်သက်ရိပါလာ ရင် စားပွဲပေါ်က စားစရာတွေ တခဏလေးမှာ တုန်သွား လိမ့်မယ်”

“အင်းနေနို့ ခင်သက်ရိက တော်တော်စားတာ”

“တိုထူးစစ်တောင် သဘောပေါက်သွားပြီပဲ”

သူတို့သုံးယောက်ပြိုင်တူ ရယ်မောလိုက်ကြပါတယ်။ ဒီလိုကြတော့ ထည်း မွေးနေ့ပွဲလေးက ပျော်စရာတောင်ထားပဲလို့ ထူးစစ်တွေးမိတယ်။

“သောက်. . .တိုထူးစစ်၊ ဘာမှအားမနာနဲ့”

ထွင်ဦးက သိသာပုလင်းကို ယူပြီး ငှဲ့ပေးတယ်။

“သိသာက အေးတယ်ကွ”

“ဒါလို ရေခွေးရောမလား”

ထူးစစ်ပြောင်သွားပါတယ်။ သိသာကို ရေခွေးရောသောက်လို့ ရသလား ဆေးက သိသာသောက်နေတဲ့ခိုင်းကိုကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်သူမှ ရေခွေး ရောသောက်တာ မတွေ့ရဘူး။

“နေပါစေကွာ၊ ဒီအတိုင်းပဲ သောက်ပါ့မယ်”

“လိုရင်ပြော ငါ့ရေခွေးမှာပေးမယ်”

ထူးစစ်တာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ သိသာကိုမော့သောက်လိုက်တယ်။ ဒီ တစ်ခါတော့ သိသာက အအေးလျော့နည်းလာလို့ ထင်တယ် တစ်ခါတည်း မော့သောက်နိုင်တယ်။ သို့နောက် တုန်သွားတဲ့ဝန်ခွက်ကို ပြန်ဖျကာ သိသာ ထပ်ငှဲ့ထားလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ သူ့သတိထားမိတာကတော့ သိသာပုလင်း ထား ဝန်ခွက်နှစ်ခွက်စာပဲရှိပြီး သိသာသောက်ရင် အပြည့်မလိုဘူးဆိုတာပါ။

“တဲ. . .ထူးစစ်၊ သိသာသောက်ပြီးရင် မွေးနေ့အမှတ်တရ အနေနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြမယ်”

“ဟာ. . .မရိုက်ချင်ပါဘူးကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ တစ်ပုံ နှစ်ပုံပဲတာ”

နှင်းစွင့်ဖြူကပါ ဝင်ပြောသဖြင့် ထူးစစ်အတွက် ငြင်းဆန်ဖို့ အားနည်း သွားပါတယ်။

“ငါ့တင်မရာအသစ်ကွ၊ မင်းတို့ကို ချောလို့ရိုက်ပေးမှာ”

“ရုပ်ဆိုရင် ရိုက်ဘူးပေါ့၊ တုတ်လား. . .တိုထွင်ဦး”

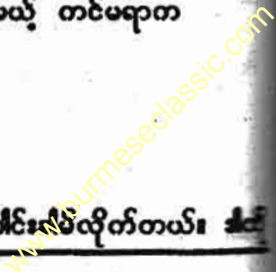
“ရိုက်တော့ရိုက်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တင်မရာက ထက်မခံဘူး”

“အံ့မယ်. . .ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်”

“ဘာလဲ. . .မယုံဘူးလား”

“တိုထူးစစ် ယုံလား”

ထူးစစ်အယောင်ယောင်အမှားမှားနဲ့ ခေါင်းလှဲလိုက်တယ်။ ဒါဆို

နှင်းပွင့်ဖြူက သဘောကျသွားပြီး

“တွေ့လား. . .မယုံဘူးတဲ့”

“ဒါဆို လတ်တွေပြရမှာပေါ့”

လွင်ဦးကင်မရာအသေးလေးကို ထုတ်လိုက်သဖြင့် ထူးစစ်ဆုံကြသွား
သယ်၊ သယ်အချိန်ကများ ကင်မရာဝယ်လိုက်တာပါလိမ့်။ ထူးစစ်တွေ့လိုက်
တဲ့အချိန်မှာ လွင်ဦးက ကင်မရာတိုင်တာ နေရာမှာထသွားပြီး အစစ်ချိန်လိုက်
ပါတယ်။ ပြီးတော့ ရွေ့တိုပြန်တိုးလာပြီး

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ကပ်ထိုင်ကွာ၊ ဝေးတော့မှိုတ်ရတာ
ခတ်တယ်”

“ဒီအတိုင်းပဲ မိုတ်ကွာ”

“ကပ်တော့ မိုတောင်းတာပေါ့ကွာ”

ထူးစစ်စိတ်ပျက်စွာနဲ့ ဘိယာဟော့သောက်လိုက်တယ်။ ထိုအချိန်မှာ
နှင်းပွင့်ဖြူက သေးနားရောက်လာတယ်။ ထို့ကြောင့် ရုတ်ချည်းဆိုသလို
ဘိယာသောက်နေရင်းနဲ့ သူမရဲ့တိုယ်သင်းရနံ့လေးကို ရှုရှိုက်လိုက်မိတယ်။

ထူးစစ်ဘိယာကို တုန်အောင်ဟော့သောက်လိုက်ပါတယ်။ ခုမှ ခေါင်းထဲ
နီတိတိဖြစ်လာတယ်။ ဒီအတိုင်းဆို မူးမို့အတွက် ဘိယာထီးလုံးသောက်မှ
ဖြစ်မယ်။

“ကဲ. . .မိုတ်မယ် ထူးစစ်၊ ကင်မရာတိုကြည့်”

လွင်ဦးပြောရင်း ကင်မရာတိုချိန်လိုက်တယ်။ ထိုအချိန်မှာပဲ ထောင်မှတ်
တဲ့ အပြစ်အပျက်က လျှပ်တပြတ်ပေါ်လာတယ်။

“အား. . .မူးလိုက်တာ”

“တာ”

ထူးစစ်အလန့်တကြားနဲ့ လှည့်ကြည့်လိုက်ချိန်မှာ နှင်းပွင့်ဖြူရဲ့ခန္ဓာ
ဆိုယ်လေးက ရင်ခွင်ထဲကို ယိမ်းကျလာပါတယ်။

“မူးတယ်. . .မူးတယ်”

“နှင်းပွင့်ဖြူ သတိထားလေ”

“အား”

ထူးစစ်အရမ်းစိုးရိမ်သွားပြီး ရင်ခွင်ထဲရောက်လာတဲ့ နှင်းပွင့်ဖြူလိုယ်
အားကို ထွေးပွေ့လိုက်မိတယ်။ ထိုအထိအတွေ့ကြောင့် သူရင်တွေ့ ဘခိတ်
နီတိရန်လို့ ရင်ခွင်ထဲရောက်နေတဲ့ သူမပျက်နာလေးကို ငိုကြည့်မိတော့
နုစရာကောင်းလောက်အောင် အပြစ်ကင်းစင်နေတယ်။

“ရှင်းပွင့်မြို့ သတိထားနော်”

“အင်း... ကျွန်မပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ဆေးရွှေတယ်။ အဲဒါပေးပါ”

“ထွင်းဦး သာလုပ်နေတာလဲ”

“ကြော်... အေး... ဆောရီး”

ခုမှ ကြောင်ပြီးကြည့်နေတဲ့ ထွင်းဦးတစ်ယောက်သတိဝင်လာပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဝှင့်ကာ ဆေးတစ်လုံးယူပေးတယ်။ ရှင်းပွင့်မြို့လည်း ဆေးရတာနဲ့ တပြိုင်တည်း ဝါးစပ်ထဲထည့်ကာ ဝါးစားလိုက်တယ်။

“တော့... တော့ရဲ့ပဲ ကိုထူးစစ်”

“သတ်သာသွားပြီလား”

“ထုတ်တဲ့... တစ်ခါ တစ်ခါ အဲဒီလိုအရမ်းပူတတ်တာ။ ဆေးသောက်ရင်တော့ ဖျက်ချင်းသတ်သာပါတယ်”

ရှင်းပွင့်မြို့ပြောရင်း ထူးစစ်ရင်ခွင်ထဲကနေ ရုန်းထွက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ထူးစစ်ဖျက်ခွာကို မကြည့်ရဲသလိုနဲ့ ဖျက်လွှာလေးပျံ့နေတယ်။

ထွင်းဦးလည်း တင်မရာကို ပြန်သိမ်းလိုက်ပါတယ်။ ထို့နောက် စာမဲ့ပိုင်းမှာ ပြန်ထိုင်တယ်။

“ပြန်ကြရအောင်”

“တင်... မင်းမသောက်တော့ဘူးလား”

“တော်ပါပြီကွာ... ရှင်းပွင့်မြို့လည်း သိပ်မှနေမကောင်းတာပဲ”

“ရပါတယ် ကျွန်သေတ်သာသွားပါပြီ”

“ရောငါဆိုတာ ပြောလိုမရဘူး။ ရှင်းပွင့်မြို့ အိမ်ပြန်ပြီး အနားယူတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

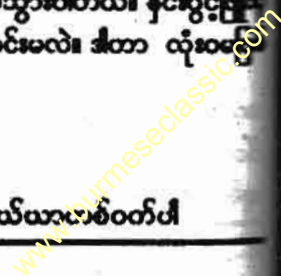
“ထုတ်တဲ့... ကျွန်မ ကိုထူးစစ်စကားကို နားထောင်ပါမယ်”

ထိုစကားကြောင့် ထူးစစ်ရင်ထဲ လိုက်တတ်သွားပါတယ်။ ရှင်းပွင့်မြို့နဲ့ မိတ်ဆက်မျိုး စုနုဒီဆီမှာရှိရင် သယ်လောက်ကောင်းမလဲ။ ဒါဟာ လုံ့လပေးနိုင်မှန်ဆီရက်နဲ့ မျှော်မှန်းမိလိုက်တာပါ။

“ကဲ... သွားကြရအောင်”

“ရှင်းပြီပြီလားတင်”

“အတင်း... ဒီဆိုင်က ကျွန်မတို့ ရှယ်ယာယာမိတ်ပါ”

ထားတာ။ ဆိုင်မန်နေဂျာတလည်း ဖေဖေတပည့်လေ”

“ကြော်”

နှင်းပွင့်ဖြူတစ်ယောက် အံ့ကြွသွားတဲ့လူ့စစ်သုံလေးကို ကြည့်ပြီး မှတ်တဲ့
ခက်တွေ ပိုတိုးလို့လာပါတော့တယ်။

အခန်း (၁၁)

“တောတ်”

စုနဒီရဲ့ပြင်းထန်တဲ့ ပေါက်ကွဲသံကြောင့် နီလာဝင်းခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ဆတ် တွန့်သွားတယ်။ တကယ်လည်း ပေါက်ကွဲမယ်ဆိုလည်း ပေါက်ကွဲရာထဲ စုနဒီနေရာမှာ သူမဆိုရင် ဒီထက်မကတောင် ပေါက်ကွဲအုံးမယ်။

“ဒါ နင်ဘယ်ကရတာလဲ”

“ကောင်လေးတစ်ယောက်လာပေးတာ”

“ငါတို့ပုံထဲကအတိုင်းဆို သူတို့နှစ်ယောက်တော်တော် ဖျော်နေကြတာ။ နှင်းပွင့်ဖြူမျက်နှာက ပြုံးနေတာပဲ။ ထူးစစ် တလည်း လွတ်ထွက်မှာစိုးတဲ့အတိုင်း ဖက်ထားတာ လွန် ပါတယ်တာ”

“ဒါ နှင်းပွင့်ဖြူလက်ချက်ဖြစ်ရမယ်။ ထူးစစ်သဘောအတိုင်း ဆို ဒီငါတို့ပုံ ငါ့ဆီရောက်လာစရာအကြောင်းမရှိဘူး”

“ငါတို့ပုံနောက်ကျောမှာလည်း စာရေးထားတယ်တ”

နီလာဝင်းကပြောရင်း ငါတို့ပုံနောက်ကျောက စာကိုဖတ်လိုက်တယ်။

“ချစ်သူဘဝ အမှတ်တရ”

“ဒီအတိုင်းဆို သူတို့နှစ်ယောက် တကယ်ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြပါလား။ လုံးဝမယုံနိုင်တဲ့ အဖြစ်အပျက်ပဲ စုနဒီ။ ထူးစစ်နှလုံးသားတွေ ဘာကြောင့်များ ဒီကောင်မရွေ့မှာ ကျရှုံးသွားရတာလဲ”

“နှင်းသိပ်အံ့ဩနေတာလား နီလာဝင်း”

“နှင်ကရော မအံ့ဩမိဘူးလား စုနဒီ”

“ဘာအံ့ဩစရာရှိလို့လဲ။ နောက်ဆုံး ဒီသူတာပဲဆိုက်မယ် ဆိုတာ ငါတွေ့ပြီသားပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်ပြန်ပြန် ဆန်ဆန်ကြီး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့တော့ ဘယ်ထင်လဲ။ အင်းလေ... နှင်းပွင့်ဖြူမှာက ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို

ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့အလှအပတွေ ရှိနေတော့ သိပ်ပြီးမာယာ
သုံးလိုက်ရမှာမတုတ်ဘူး”

“ဟင်. . . နင်ပြောတဲ့သဘောတ”

ရုနဒီက နီလာဝင်းကို ခပ်တင်းတင်းလေးကြည့်ပြီး

“နင်သာ နှင်းပွင့်ဖြူနေရာမှာဆို သယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အိဆို. . .”

နီလာဝင်းတစ်ယောက် ဆံ့ပြုပြင် ဖျက်လုံးလေးပြုစုကျယ်သွားတယ်။

“နင်သဘောပေါက်ပြီ မတုတ်လား ဒီအခြေကို ရင်ထဲမှာပဲ
သိမ်းထားလိုက်ပါ”

“တောတ်. . . အသက်သတ်ယုတ်မာတာ ရုနဒီ၊ တကယ်ဆို
ထူးစစ်လိုရိုးသားတဲ့လူတစ်ယောက်ကို နှင်းပွင့်ဖြူ မာယာ
မသုံးသင့်ဘူး။ ဒီကိစ္စကို ငါသွားရှင်းမယ်”

နီလာဝင်းအဲဒါတွေ အလွန်အမင်းပေါက်တွဲလာတယ်။ နဂိုတည်းက
ခပ်ခပ်သက်ချစ်သူကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရလို့ ကြေတွဲနေတဲ့မိတ်တ အဲဒါ
အဖြစ်ပြောင်းလဲသွားတော့ ပိုပြင်းထန်တာပေါ့။

“မိတ်လျှော့လိုက်ပါတော့ နီလာဝင်းရယ်။ နင်သာမှလုပ်လို့
မရတော့ပါဘူး”

“အိဆို သူတို့နှစ်ယောက်ချစ်သူတွေဖြစ်နေတာကို နင်က
လွယ်လွယ်ကူကူခွင့်ပေးလိုက်ပြီပေါ့။ တုတ်လား”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့နှစ်ယောက်က တရားဝင်ချစ်သူ
တွေဖြစ်သွားကြပြီဆိုတာ ငါတ်ပုံက သက်သေပြနေတယ်။
ရုအချိန်မှာ ကြားဝင်တဲ့လူ က ဘာဖြစ်သွားမလဲ။ နင်တွေ့
ကြည့်လိုက်စမ်းပါ”

နီလာဝင်းအဆုံးစွန် မိတ်ပျက်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ခြေပစ်လက်ပစ်
ဆိုင်ချလိုက်တယ်။

ထူးစစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မှော်လင့်ထားတာတွေတာ အားလုံးပျောက်ဆုံး
ပျောက်ပြီ။ အမိက ပတ်သက်ဆက်စွယ်နေတဲ့ ရုနဒီတောင် အေးစက်နေမှ
အဆူ သူမက ဘာဆက်လုပ်လို့ရမှာလဲ။

“အစောကြီးထဲက ထူးစစ်ကို နင်အခြေပေးလိုက်မှာ
နှင်းပွင့်ဖြူဆိုတဲ့ကောင်မ ချောင်ကပ်သွားမှာ။ ရဲ့တော့
နင်လည်းမရ ငါလည်းမရ ကြားထဲကကောင်မော အလစ်

သုတ်သွားတယ်။ ငါ့အရမ်းရင်နာတာပဲတာ”

နီလာဝင်းရဲ့အိမ်အချိန်မပြေသေးတဲ့စကားကြောင့် ခုနစ်ပြည့်သွားပါတယ်။ တကယ်လည်း ပြောတဲ့အတိုင်းဖြစ်သွားတာ မထုတ်လား။ အိပ်မယ့် သူ့စဉ်းစားမရတဲ့အချက်ကတော့ နှင်းပွင့်ဖြူတာ သူမဆီကို ဘာကြောင့်ငါ့တိုင်းရိုက်တာလဲ။ သမရိုးကျသိစေချင်တဲ့ စိတ်တစ်ခုတည်းတော့ လုံးဝမပြန်နိုင်ဘူး။ စဉ်းစားတော့ အပြေနှစ်ခုပေါ်လာတယ်။ ဒါက သူမကို တန်ပြန်မိမိပေါ်လိုက်တာ။ ဒါမှမထုတ် ထူးစစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အဝေးဆုံးနေတော့ဆိုတဲ့ သဘောကိုပြောတာ။ ထိုနောက် သူမတဆိုးပြတ်တဲ့လေသံနဲ့

“ဒီနေ့ ငါ့ကျောင်းတက်မယ် နီလာဝင်း”

“ဟင်... နင်ပြောတော့ အဆောင်မှာပဲ စာကျက်မယ်ဆို”

“ငါ့စိတ်ထဲ ခွန်ကြပ်နေလို့ပါ။ အပြင်ထွက်တော့ စိတ်ထန်းတာပေါ့”

“အဆိုလည်း သွားမယ်လေ”

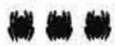
“ခဏ... ငါ့အဝတ်အစားလဲလိုက်အံ့မယ်”

“အေး... မြန်မြန်လုပ်။ ထူးစစ်ကတော့ အတန်းတက်မှာ မထုတ်ဘူး”

ခုအချိန်မှာ ထူးစစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သူမမှာ တုန်လှုပ်ခြင်းတင်းမဲ့နေတယ်။ ကျောင်းတက်တဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကလည်း နှင်းပွင့်ဖြူရဲ့မိန့်ခေါ်မှုကို လည်တိုက်ခိုက်ခိုက်ပါ။ ခုနစ်ဆိုတဲ့သူဟာ ပြဿနာတိုင်းကို ထိပ်တိုက်ရင်ခိုက် ဝန်လေးတာမှမထုတ်တာ။ ဒါကို နှင်းပွင့်ဖြူတစ်ယောက် ဘာလို့မသိတာလဲ။ ထူးစစ်ကရာ ပြောမပြဘူးလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမရဲ့ခြေလှမ်းတွေက တိုက်ပွဲဆီကို ဦးတည်လိုက်တာပဲ။

“သေချာတယ်နော်”

“စိတ်ချစစ်ပေါ်တာ၊ လွင်ဦးပဲ ဒီလောက်ညံ့ပါ့မလား”

“အဲလို ခုနဒီလက်ထဲကြိမ်းသေရောက်သွားပြီပေါ့”

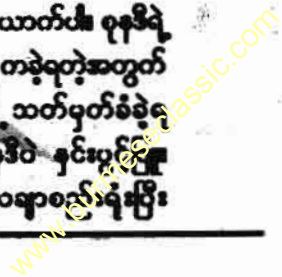
“ဟုတ်တယ်... ငါ့လိုခိုင်းလိုက်တဲ့ကောင်လေးက သေသေ
ချာချာ ပေးလိုက်ပါတယ်”

ခုမှ နှင်းပွင့်ဖြူမှတ်နှာလေး စိတ်ချသွားတဲ့အရိပ်အရောင်ပေါ်လာပြီး
ကြည်ကြည်လင်လင် ဖြစ်သွားပါတယ်။ တကယ်တော့ ခုနဒီရဲ့စိတ်ကို သူဝမ်း
ဆပ်လိုက်တာပါ။ အသဲထိအောင်နာခွဲတဲ့ စကားတစ်ခွန်းအတွက် တန်ပြန်
ထက်စားချေဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ အဲဒီအတွက် သူမရဲ့မိန်းမတစ်ယောက်သိတာ
ဘယ်လောက်အထိပေးဆပ်လိုက်ရသလဲ။ ခုအချိန်မှာ ဘာမှစဉ်းစားချင်သူ
အပေမယ့် ထူးစစ်ရဲ့ရင်ခွင်ထဲရောက်သွားတဲ့ တခဏတာတာ တစ်အဝလုံး
အတွက် မမေ့နိုင်တော့ပါ။

“ဒီကောင် ဆိုင်ကပြန်လာတည်းက မိုင်နေတာ၊ ဘယ်မှ
လည်း မသွားတော့ဘူး။ လမ်းမဘက်ကိုကြည့်ပြီး တစ်ရံ
တစ်ရံကို လေးလေးနက်နက်တွေးနေသလိုပဲ”

အဲကိုက်ဆိုင်မှတစ်ခုလား။ သူမလည်း ဆိုင်ကပြန်လာတည်းက ညသတ်
ဆို အိပ်လို့မရဘူးဖြစ်နေတယ်။ ငတ်မွတ်တကြီးနဲ့ မျှစ်သူရဲ့ရင်ခွင်ကိုသာ
အမ်းတရင်း ဘယ်ညာလူးလိမ့်ပြီး မိုးလင်းခွဲရတယ်။ စိတ်ထဲမှာ ခုနဒီကို
အနိုင်ယူကလဲ့စားချေဖို့ဆိုပေမယ့် အမှန်တကယ်လည်း မျှစ်သူရင်ခွင်ကိုပဲ
ဆက်မောတွယ်တာပဲပါတယ်။

“တကယ်တော့ ထူးစစ်တာ အမျိုးခံတစ်ယောက်ပါ။ ခုနဒီရဲ့
ကြီးဆွဲတဲ့အတိုင်း ငယ်ငယ်လေးတည်းက ကနဲရတဲ့အတွက်
ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူဆိုးတစ်ယောက်လို သတ်မှတ်ခံခဲ့ရ
တယ်။ ထူးစစ်ကို ဖျက်ဆီးနေတာ ခုနဒီပဲ နှင်းပွင့်ဖြူ
အကြောင်း နှင့်အနေနဲ့ ထူးစစ်ကို သေချာစဉ်းရုံးပြီး

လင်းကြောင်းပေါ် ပြန်ရောက်အောင် ပြုပြင်ပေးစေချင်တယ်”
 “စိတ်ချပါ တိုလွင်ဦး၊ ဒီပွဲကို ကျွန်မနိုင်ခဲ့ရင်တောင်
 တိုလူးစစ်ကို ရက်ရက်ခက်ခက်စွန့်ပစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”
 လွင်ဦးတော့နှစ်စွာနဲ့ ခေါင်းတစ်ချက်ညှိခွဲလိုက်ပြီး

“ခုထောက်ဆို ဝုနဒီဒေါက်တာမှာ သေချာတယ်၊ လူးစစ်နဲ့
 ပတ်သက်ပြီး ဝုနဒီအကြောင်းကို သိကောင်းကောင်းသိတယ်”

“ကျွန်တ စိတ်ဆိုးတာထက် ကြေကွဲတာတိုပဲလိုချင်တာ၊
 အိပ်မယ် ဝုနဒီက တိုလူးစစ်ကို မချစ်တော့ခက်တာပေါ့”

“ဟင်... တိုမှာ ဝုနဒီ”

ထိုအချိန်မှာ လွင်ဦးအလန့်တကြားနဲ့ ပြောလိုက်သဖြင့် နှင်းပွင့်မြို့
 လှည့်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ပထမဆုံးတွေ့လိုက်ရတာကတော့ ဝုနဒီကောင်စီ
 နေတဲ့ မျက်ဝန်းတစ်ဝိုက်၊ ပြီးတော့မှ ခံစားချက်တင်းမဲ့နေတဲ့ မျက်နှာ၊

“ကျွန်မတို့ဆီလာတာဖြစ်မယ်”

“ပြဿနာလာတာလား မသိဘူး”

“အဆိုလည်း တိုလွင်ဦး အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေပါ။
 ကျွန်မဘာသာ ရှင်းမယ်”

နှင်းပွင့်မြို့ ကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့လုပ်ရပ်ကို တာဝန်ယူရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။
 ထိုအချိန်မှာပဲ ဝုနဒီက သူတို့နားရောက်လာတယ်။ ဆေးမှာတော့ နီလာဝင်း
 ဆိုတဲ့ အဖော်တစ်ယောက်နဲ့...

“တိုလွင်ဦး ကျွန်မတို့ကို ထိုင်ခွင့်ပြုပါ”

လွင်ဦးအံ့ဩတကြီးနဲ့ ဝုနဒီမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါတယ်။
 ထင်ပါ။ ဝုနဒီဆီက နုညှပ်သိပ်မွေ့ခြင်းနဲ့ ဆက်ဆံလာမယ်လို့ လုံးဝထင်ပါ။
 အမှန်ဆို ဒီအခြေအနေတာ အကြီးအကျယ်ပေါက်ကွဲရမှာ။ သူတို့ဝိုက်ထဲ
 တော်ပုံပဲ သူမဆီမရောက်လို့လား။ ပိုနိုင်တဲ့ကောင်လေးကလည်း သေချာ
 ပါတယ်။

“ကျွန်မတို့ မတ်တပ်ရပ်နေတာ ညောင်းနေပြီ တိုလွင်ဦး”

“ဪ... ထုတ်တဲ့ ရပါတယ် ထိုင်ပါ”

ဝုနဒီမျက်နှာနဲ့ ပြုံးလိုက်ပါတယ်။ ထိုနောက် သူမနဲ့အတူတူပိုင်ဆိုင်
 နီလာဝင်းကို လှည့်မေးလိုက်တယ်။

“နီလာဝင်း နင်ဘာစားမှာလဲ”

ဝုနဒီအမေးကို နီလာဝင်းက ခေါင်းလေးခါယမ်းလိုက်ပြီး

“တင့်အင်း . . .စားတော့ဘူး”

နီလာဝင်းက ငြင်းပေမယ့် ဝုနဒီက ထပ်မေးတယ်။

“လက်ဇက်ရည်သောက်မလား”

“နင်ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ။ ပြီးရင်သွားကြမယ်။ ဒီနေရာမှာ ထိုင်ရတာ နေလိုမီးလို ပူတယ်တ။ သွပ်နဲ့နီးလိုလား မသိဘူး”

နီလာဝင်းက သွပ်အမိုးကို ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်ပြီး ပြောတဲ့စကားကြောင့် ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုဆိုကို ဦးတည်သွားမှန်း အားလုံးနားလည်ကြပါတယ်။ ဒီပေမယ့် တိကျတဲ့အဖြေတစ်ခုကို ရှာဖွေမရတဲ့အတွက် လွင်ဦးနဲ့နှင်းပွင့်ဖြူတို့ ငြိမ်နေကြရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဝုနဒီရဲ့အသံလေးက ကြည်ကြည်လင်လင်ပေါ်လာတယ်။

“ကျွန်မဆိုမှာ ထူးစစ်ပိုက်ဆံတွေရှိတယ်။ အဲဒါ ကိုလွင်ဦးယူပြီး ပေး ပေးလိုရမလားတင်”

လွင်ဦးလည်း ဝုနဒီဆိုတာ ဒီလိုအပြုအမူမျိုးဆက်ဆံခံလိုက်ရလို့ အံ့ဩသထက် ပိုအံ့ဩသွားပြီး

“ဪ...တုတ်ကဲ့ ရပါတယ်။ ကျွန်တော် ပေးပေးပါမယ်”

“ဒါဆို ကျေးဇူးပဲ ကိုလွင်ဦး။ ရော့ . . .ဒါက ထူးစစ်ရဲ့ ပိုက်ဆံ။ အထဲမှာ စာရင်းရေးထားတယ်”

ဝုနဒီက သတင်းစာစက္ကနဲ့အဆင်သင့် ထုပ်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံထုပ်လေးတို ထွယ်အိတ်ကနေယူပြီး လွင်ဦးကိုပေးလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော်ဆက်ဆက်ပေးလိုက်ပါမယ် ဝုနဒီ”

လွင်ဦး ပိုက်ဆံထုပ်ကိုသူ့က ထပ်မံတစ်ပေးလိုက်တယ်။

“ဒါဆို ကျွန်မတို့ သွားခွင့်ပြုပါအုံး”

“တုတ်ကဲ့”

ဝုနဒီက ပြီးခွင့်နေတဲ့မျက်နှာနဲ့အတူ သူတို့ဝိုင်းမှပြန်ထွက်သွားတယ်။ အဲဒီလို ပြန်မထွက်သွားခင် ဝုနဒီနဲ့ပါလာတဲ့ နီလာဝင်းမျက်နှာမဲ့ရွဲ့လိုက်တာတို့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး တွေ့လိုက်ရတယ်။

ခုတော့ လွင်ဦးနဲ့နှင်းပွင့်ဖြူတို့ ကြောင်တောင်တောင်လေးတွေ ခြစ်နေကြတယ်။ ပြီးတော့ အဖြေတစ်ခုကို အသည်းအသန်စဉ်းစားပုံကြတယ်။ ဆော်တော်ကြာ နှင်းပွင့်ဖြူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ တိုးတိုးလေးပြောလိုက်တယ်။

“ကျွန်တို့ပေးတဲ့ဓာတ်ပုံ ဂုဏ်ဒီပီရောက်ရဲ့လား မသိဘူး နော်”

“ငါသေသေရာရာ ပေးရိုင်းလိုက်တာ၊ မရောက်စရာ သာအကြောင်းမှ မရှိဘူး”

အဲလို သာဖြစ်လို့ ဂုဏ်ဒီပီတ်မဆိုးတာလဲ။ ကိုထူးစစ်ကို မချစ်ပေမယ့် အနည်းနဲ့အများတော့ ပေါက်ကွဲရမှာပေါ့”

“တန်ဆောင်မူတစ်ခုရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား နှင်းပွင့်ဖြူ”

“တန်ဆောင်မူ . . .”

နှင်းပွင့်ဖြူက ထွင်ဦးစကားကို သံယောင်လိုက်ပြီး

“အဲဒီလို ဂုဏ်ဒီပီတ် တန်ဆောင်တတ်လို့လား”

“မသိဘူးဟေ့၊ ငါတောင်းကြားရသလောက်ဆိုရင် ဂုဏ်ဒီပီတ် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ပြဿနာကို ချက်ချင်းရှင်းတတ်တယ်”

“ကျွန်မက အပြင်းထန်ဆုံး စိန်ခေါ်တိုက်ခိုက်လိုက်တာ၊ မထိရောက်ဘူးဆိုရင် တန်ဖိုးကြီးကြီးပေးလိုက်ရတဲ့ ရင်နှိုး မူက အလကားဖြစ်သွားပြီ”

ထွင်ဦးစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပါတယ်။ ဒီပွဲကို သူတိုယ်တိုင် နှင်းပွင့်ဖြူ သတ်တ လိုလိုလားလား ပါဝင်ခဲ့တာပါ။ ခုလိုထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်မလာတဲ့အခါ မှာ သတ်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်သွင်းရုံမှအပ သာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ။

“ငါက နင်ပြဿနာရှာပြီလို့ ထင်နေတာ”

မေဂျာဆရာမ မဝင်ခင် နီလာဝင်းက သူမရဲ့ထင်မြင်ချက်ကို ပြောလိုက်

ဘဝ။ ထို့ကြောင့် စုနဒီမျက်နှာ လှပစွာပြုံးသွားပြီး

“ငါက နှင်းပွင့်ဖြူကို ထက်မြတ်တဲ့ ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်လို့ ထင်နေတာ လက်တွေ့ကြတော့ ခပ်သေးသေးဦးနှောက် ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း သိလိုက်ရတယ်။ ဒါကြောင့် ထင်တယ်။ ငါ့စွန့်ပစ်တဲ့ ထူးစစ်ကို မက်မောတာ”

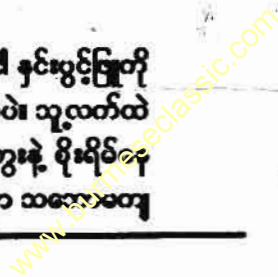
“နင်ပြောတာ ငါ့နားမလည်ဘူး စုနဒီ”

“အဖြေက ရှင်းရှင်းလေးပါတာ။ ဓာတ်ပုံပိုလိုက်တဲ့ တိစ္ဆာကို စဉ်းစားကြည့်ရင်း သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူတွေဖြစ်သွားပြီလို့ ကြေငြာပြီး ငါ့ကိုစိန်ခေါ်လိုက်တာ။ ပြီးတော့ ခုအချိန်မှာ ငါ့ကိုအဖျက်အိမ်တွေနဲ့ ခြင်ရမယ်လို့ ထင်နေကြတယ်။ ခုတော့ သူတို့အထင်နဲ့ အခြင်တာ လွဲမှားသွားမှန်း သိသွားတဲ့အခါ တနံနံနဲ့ ဖြစ်နေကြမှာသေချာတယ်။ မှတ်ထားနီလာဝင်း။ အခု ငါ့ရဲ့အပြုအမူက ထိရောက်တဲ့ တန်ပြန်တိုက်စစ်တစ်ခုပဲ။ တစ်ခါတလေ စကားတွေအများကြီးပြောတာထက် စကားတစ်လုံး ပြောတာ ပိုပြီးထိရောက်တယ်”

“အင်း... အခုမှ နင်ရဲ့လုပ်ရပ်ကို သဘောပေါက်တော့တယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့မိတ်ထဲမှာ သဘောမကျတာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်တ”

“ဘာလဲ ဘာကိုသဘောမကျတာလဲ”

“နင်နဲ့လွင်ဦးစကားပြောကြတဲ့အချိန်မှာ ငါ နှင်းပွင့်ဖြူကို ကြည့်မိတယ်။ အရမ်းကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ပုံစံပဲ။ သူ့လက်ထဲက ထူးစစ်ကို နင်ပြန်လုမထားဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ ပိုးရိပ်နေတာလည်း ဟိုမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ငါ့မိတ်ထဲမှာ သဘောမကျ

တာတစ်ခုက သာဖြစ်လို့ နင့်ကိုပြဿနာမရှာတာလဲ။ ဥပမာ ထူးစစ်ကို မပတ်သက်ပါနဲ့တော့။ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေပါ။ သာညာပေါ့တာ။ ခုအချိန်မှာ သူကဆိုင်နေတဲ့လူတစ်ယောက်လေး၊ ချစ်သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ ငါဆိုလည်း ပြောမှာပဲ။ ပြီးတော့ နင်က သူ့ကို တိုက်ရိုက်ဖော်တားထားတဲ့လူတစ်ယောက်။ ထူးစစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အကြီးမားဆုံးရန်သူ၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်တာခုလို ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံမှုတာ အနည်းနဲ့အများ စကားအခြေအတင်တော့ ဖြစ်သင့်တယ်”

“အဲဒါတော့ သူ့သတ်က အပိုင်တွတ်ထားလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဘယ်လိုအပိုင်လဲ”

“ဪ... ငါ့ကိုရှုံးနိုင်သူတစ်ယောက်လို သူ့စိတ်ထဲမှာ အပိုင်တွတ်ထားတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အဲလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

နီလာဝင်းအဖွဲ့တွေနဲ့ ငြိမ်သတ်သွားပါတယ်။ ထိုအချိန်မှာပဲ မေရာဆရာမအခန်းထဲ ဝင်လာတယ်။ သူမတို့နှစ်ယောက်လည်း အသင့်ထုတ်ပြီး သား စာအုပ်ပေါ်မှာ လိုက်မှတ်ရန်ပြင်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဇုန်စိတ်ထဲ ထူးစစ်ကို ဖျတ်ခနဲသတ်ရသွားတယ်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူမရင်ထဲမှာ ထူးစစ်ကို မမေ့နိုင်တာတော့ အထူးအလင်းဝန်ခံမိပါရဲ့။

“ဘာဖြစ်လို့ယူလာတာလဲကွာ”

“မယူလို့ရမလား၊ ငါမယူမနေရဆိုပြီး အတင်းပေးတော့ ကြောက်ပြီး ယူလာရတာပေါ့”

“ဒီနေ့ စုနဒီကျောင်းလာတယ်ပေါ့၊ တုတ်ထား”

“မင်းကပြောလေ ဝေးလေးပဲ၊ ငါ့ကို ကန်တင်းမှာ လာပေး တာပါဆို”

ချက်ချင်းပဲ ထူးစစ်မျက်နှာလွမ်းဆွတ်ရိုဝေသွားတယ်။ လက်ထဲမှာ စုနဒီပေးလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံကအထပ်လိုက်နဲ့၊ သူ့ဘဝမှာ သူမတာ ပိုက်ဆံ ဆက်ပိုပြီး အရေးကြီးနေတာ ဘာလို့မသိပါလိမ့်။

“ငါ့အရမ်းတွေ့ချင်တယ် လွင်ဦး”

“နှင်းပွင့်ဖြူကလည်း မင်းကိုတွေ့ချင်တယ်တဲ့”

လွင်ဦးက စုနဒီနဲ့ပတ်သက်တဲ့ခံစားချက်ကို နှင်းပွင့်ဖြူဆီ လွှဲပေးလိုက် တယ်။

“စုနဒီလာတယ်ဆိုရင် ငါမနတ်ပြန်ကျောင်းတက်မယ်”

“တကယ်”

“မင်းလို ငါမလိပ်တတ်ဘူး လွင်ဦး။ ပြီးတော့ နှင်းပွင့်ဖြူ တို့ဆီက ဖတ်မယ်ဆိုပြီး ယူထားတဲ့ကဗျာစာအုပ်လည်း ပြန်ပေးရအုံးမယ်။ ကဗျာကိစ္စလည်း ငါ့ဘက်က ဖျတ်လိုက် ပြီ”

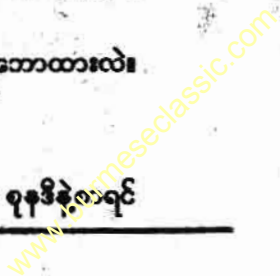
“မင်းကို ငါတစ်ခုပေးချင်တယ်”

ထူးစစ်က မိုင်းဝေနေသော မျက်လုံးဈေးဈေးနဲ့ ကြည့်လိုက်တော့ နှင်းပွင့်ဖြူက

“မင်းရင်ထဲမှာ နှင်းပွင့်ဖြူတို့ ဘယ်လိုသဘောထားလဲ၊ ဥပမာ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားတာမျိုးမရှိဘူးလား”

“ငါမစဉ်းစားထုတ်ဘူး လွင်ဦး”

“ဒါဆို အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားကြည့်ပါလား၊ စုနဒီနဲ့အရင်

နှင်းပွင့်ဖြူက မင်းဆူဝဲနဲ့ပိုပြီး သင့်တော်မယ်လို့ ငါထင်တယ်”
“လုံးဝမစဉ်းစားဘူး။ နှင်းပွင့်ဖြူကို ငါ့ပြောစင်စင် ခင်ခွဲ
တာ။ သူ့ကြောင့် ရင်ခုန်သံတစ်ချက်ပေါ်လာရင်တောင် စိတ်
ကစားတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“အဲဒါဆို မင်းကို နှင်းပွင့်ဖြူက ချစ်နေတယ်ဆိုရင် ဘယ်လို
လုပ်မလဲ”

“တင်”

ထူးစစ်တစ်ထောင့်တွေဝေငေးမောသွားတယ်။ သူ့အပေါ်မှာ ဆက်ဆံနေတဲ့
နှင်းပွင့်ဖြူအပြုအမူတွေက လွင်ဦးပြောသလို ဖြစ်နေသလား။ အဲတာ အတ္တဆန်
လွန်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အတွေးမျိုးပေါ့။ ပြီးတော့ ရင်ထဲမှာ စုန်
တလွဲပြီး ဘယ်သူမှမရှိတာကို တိုယ့်တိုယ့်ကို အသိဆုံးပဲ။

“ခင်မင်လိုလိုက်လျောတာကို ချစ်တယ်လို့ ယူဆလို့ မရ
ဘူးကွ။ မင်းစကားတွေ ပြင်လိုက်စမ်းပါ”

“အဲဒါဆို လောင်းမယ်လေ။ မနက်ဖြန်ကျရင် နှင်းပွင့်ဖြူကို
ခွင့်ပြောပြီးအခြေတောင်းကြည့်။ ချက်ချင်းရလိမ့်မယ်”
“လွင်ဦး”

ထူးစစ်လွင်ဦးနာမည်ကို တအားကြိုးခေါ်ပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ

“မိန်းမတစ်ယောက်ကို အထင်သေးပြီး ပြောတဲ့မင်းရဲ့
စကားတွေကို ရပ်တန့်လိုက်ရင်ကောင်းမယ်။ နောက်ဆုံး
နှင်းပွင့်ဖြူတိုယ်တိုင်ခွင့်ပြောရင်တောင် ဒီလိုစကားမျိုး ငဲ့ရှေ့
မှာ မပြောသင့်ဘူး။ မင်းကိုယ်တိုင်ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။
မိန်းမတွေနဲ့ပတ်သက်လာရင် အခွင့်အရေးမယူတတ်တဲ့
ယောက်ျားမျိုးရှိရင်တောင် အင်မတန်ရှားလိမ့်မယ်။ ဘယ်
လိုအနေအထားပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်နောင် နှင်းပွင့်ဖြူနဲ့ပတ်
သက်ပြီး ငဲ့ရှေ့မှာ ဘာမှမပြောပါနဲ့။ ငဲ့ရှင်ထဲမှာ နှင်းပွင့်ဖြူ
ကို စိတ်သဘောထားမြင့်မြတ်တဲ့ မိန်းမတလေဆူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်လိုပဲ သတ်မှတ်ထားချင်တယ်။ ဒီလောက်ဆို
ငါပြောတာ မင်းဆူဆောပေါက်မှာပေါ့”

“ဆောရီးကွာ။ မင်းရဲ့စိတ်ကို ပြတ်ပြတ်သာဆေးလေသိရတဲ့
အတွက် ငါတောင်းပန်ပါတယ်။ စုန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ခံစား

နေရတဲ့မင်းသားတို့ ကြည့်ရက်လို့ ပြောမိတာပါ”

“ရတယ် လွင်ဦး၊ ရုနဒီအတွက်ဆို ငါ့ဆက်တောင် တွေ တွေ့နပ်နပ်ကြီး ပေးဆပ်ရဲတယ်”

လွင်ဦးတစ်ယောက် ရှားမှားရှား အချစ်သူရဲကောင်းကြီးကို ပြည့်ပြီး ပြန်သွားတယ်။ ထိုတစ်ချိန်တုန်းက ဆယ်ကျော်သက်ကလေးတွေပြောသလို ဆယ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက် ပိတောက်ဆိုပိတောက်စကားက ထူးစစ်အတွက် ရှား ဖြစ်နေသလား။

“ရှေ့... မင်းဆီက ငါ့ယူထားတဲ့ပိုက်ဆံ”

ထူးစစ်က လွင်ဦးတွေ့နေတဲ့အချိန်မှာ လက်ထဲကိုင်ထားတဲ့ပိုက်ဆံ ဆယ်ထိတ်မှ အချို့ကို ရေတွတ်ပေးလိုက်တယ်။ လွင်ဦးကဗျာတယာဝဲ ငါ့ဆံတိုလှမ်းယူကာ ကျန်ပိုက်ဆံတို့ မျက်စောင်းထိုးကြည့်ပြီး ပြောလိုက် တယ်။

“ဟို... ပိုက်ဆံတွေရော ငါ့သိမ်းထားပေးရမလား”

“ရတယ်၊ ငါ့ဘာသာသိမ်းတတ်တယ်”

သေတ၊ အစောကြီးတည်းက ဒီလိုမှန်းသိရင် မပေးသေးဘဲယူထား သိတယ်။

“ငါ့သွားမယ် လွင်ဦး”

“တင်... ဆယ်တိုက်”

“အရက်ဆိုင်”

“တာကွာ”

“ဆာဖြစ်တာလဲ”

“ငါ့ပီလိုက်မယ်”

“မလိုက်နဲ့၊ ပိုက်ဆံတုန်တယ်”

“မိတ်ချော့ကွာ”

“အပိုတွေပါကွာ၊ ငါတိုင်းပိုက်ဆံမရှိတဲ့အချိန် ခေါ်တုန်း က သေအောင်ငြင်းပြီးတော့”

“ခါကတော့...”

လွင်ဦးစကားတောင်ဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပေ။ ထူးစစ် လွင်ဦးအိမ် မှာ ခုခံ ချီသေးတယ်။ ဆက်ခနဲ ထကာ အဆောင်ပေါ်ကနေ ဆင်းသွားတယ်။

အခြား

လွင်ဦးလည်း အောင်ဆက်ဆက်နဲ့ ကြိမ်ဆဲလိုက်လယ်။

အခန်း (၁၂)

“ရောက်လာပြန်ပြီ”

နီလာဝင်းက နုတ်ယအကြိမ်မြောက် ထပ်ရောက်လာတဲ့ ငါတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး တိုးတိုးလေးရှေ့ရွတ်လိုက်တယ်။ ထို့ကြောင့် စုနဒီမျက်နှာလေးတာ အကြောင့် အရောင်တွေ တလက်လက်တောက်ပလာပါတယ်။ အနားမှာသာ သူ့မှမရှိရင် လက်ထဲမှာကိုင်ထားတဲ့ ငါတ်ပုံကို အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာဖြစ်အောင် ဆွဲစုပ်မိမှာပဲ။ ဒီပေမယ့် သူမနှလုံးသားရဲ့ခံစားခြင်းတွေကို ဘယ်သူမှ မမြင်စေချင်သောကြောင့် တန်ဆောင်ခြင်းအတတ်ပညာနဲ့ ထိန်းချုပ်လိုက်တယ်။

“စုနဒီ နင်သာဆတ်လုပ်မှာလဲ။ ဒီအတိုင်းငြိမ်ခံနေမှာလား”

“အဲဒါကို ငါလည်း စဉ်းစားနေတာ နီလာဝင်း။ ဒီလိုသာ ခဏ ခဏငါတ်ပုံပိုနေရင် နှင်းပွင့်ဖြူနဲ့ ဓကားပြောဖို့ လိုပြီထင်တယ်”

“ဒါဆို ဒီနေ့ပဲပြောတာ။ ပြောမရရင် ပါးရိတ်ပစ်လိုက်။ နင်မခိုင်ရင်ပြော။ ငါပါနုပန်းဝင်လုံးမယ်”

“အဲဒီလောက်အထိ မလိုပါဘူးဟာ။ တော်ကြာ တော်မကောင်း ကြားမကောင်းဖြစ်လို့ ကျောင်းထုတ်ခံနေရအုံးမယ်”

“အဲ. . .အဲဒီလိုဆိုရင် မဖြစ်သေးဘူးဟာ”

စုနဒီ တက်တက်ပတ်ပတ်လေးရယ်မောလိုက်ပါတယ်။ ထို့နောက် နုတ်ယဝမ်းလေးကို လှပစွာ တွန့်လိမ်ပြီး

“ဒီပြဿနာကို ငါအေးအေးဆေးဆေး ရှင်းနိုင်တယ်ဆိုတာ နင်ယုံလိုက်စမ်းပါတာ။ နဂိုတည်းက စုနဒီဆိုတာ ဘယ်သူတို့မှ အားကိုးတာမှ မတုတ်တာ”

“ဒီပေမယ့် နင့်နားမှာ ထူးစစ်မရှိတော့ ခက်တယ်”

“သွားစမ်းပါတာ။ ထူးစစ်ကြောင့် စုနဒီဖြစ်လာတာ မတုတ်ဘူး။ စုနဒီကြောင့်သာ ထူးစစ်ဖြစ်လာတာ။ အဲဒါကို နင်မြဲမြဲ

မှတ်ထား”

“ဒါဆို ငါတစ်ခုမေးချင်တယ် ဝုနဒီ”

“ဘာလဲ”

“ဒီလိုလေတာ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ငယ်ငယ် လေးတည်းက တွယ်ငြိလာတဲ့သံယောဇဉ်ကို အဲဒီလို အလွယ်တကူပြတ်တောက်လို ရနိုင်မလား။ နင့်ပုံစံကြည့်ရ တာ ထူးစစ်ကို အရမ်းပြတ်သားနေလို့ မေးကြည့်တာပါ”

ချက်ချင်းဆိုသလိုပါပဲ ဝုနဒီတစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်တောင့်တင်းသွား ပါတယ်။ ငယ်ငယ်လေးတည်းက တွယ်ငြိလာတဲ့သံယောဇဉ်ကို အဲဒီလို အလွယ်တကူပြတ်တောက်လို ရနိုင်မလား။ ထူးစစ်. . . နင့်မှာသာ အဲဒီလို ဒိတ်ငါတ်မျိုးရှိရင် ငါလည်းပြတ်သားမှာ မတုတ်ပါဘူးဟာ။ ခုတော့ ငါ့ထက် ဘာမယ်ထင်လို့ နှင်းပွင့်ဖြူနောက် ပါသွားတဲ့အချိန်ထဲက မလွမ်းတတ်အောင် ငြိုးစားနေရပါတယ်။

“နင်မပြောနိုင်တော့ဘူး မတုတ်လား ဝုနဒီ”

“ဘာလို့ မပြောနိုင်ရမှာလဲ။ အလွယ်တကူပြတ်တောက်နိုင် လို့လည်း ပြတ်တောက်လိုက်တာလေ။ ငါက ဘာခံစားစရာ လိုတော့မှာလဲ”

“တော်တော်ပြတ်သားပါလား ဝုနဒီ။ အရင်က ထူးစစ်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် နင့်လောက်အေးထွက်တာ နင်ပဲရှိတယ်။ ခုကြောတော့လည်း ဘာမှခံစားချက်မရှိတဲ့ပုံစံနဲ့ အရမ်းကို အေးစက်နေတာပဲ။ ငါတော့ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ ဘူး”

“တင်း. . . တင်း. . . ဟင်း”

သူမနားနာကြည်းကြည်းလေး။ ရယ်မောလိုက်ပါတယ်။ ဘာကြောင့် ဒီလို ဆယ်သလဲဆိုတာ သူမကိုယ်တိုင်အသိဆုံးပါ။ တစ်ခါတလေ ဘဝဆိုတာ ဝုန်ချိန်း ခြုံနေတဲ့သံစဉ်တွေနဲ့ ပေါက်ကွဲရသလို တစ်ခါတလေ သာယာညှင်းပျောင်းတဲ့ သံစဉ်တွေနောက်တို စီးပျော့လိုက်ပါတတ်ကြတယ်။ အဲဒီအခါမျိုးဆိုရင် ဘာယတံရှင်ကိုယ်တိုင်တောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုနားမလည်အောင် ဖြစ်သွား အတ်တော့တာပါပဲ။

“ကဲ. . . အစုတ်အစားလဲတော့။ ကျောင်းသွားကြမယ်”

“ဒီနေ့ ငါ့အလှဆုံးပြင်မှ ဖြစ်မယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ အရမ်းလှရှင်နေလို့ပေါ့”

ရုနဒီသာမှပြောတော့ပဲ အဝတ်အစားလဲလိုက်ပါတယ်။ ရုအချိန်မှာ သူမစိတ်တွေ တက်ကြွရွှင်လန်းနေမှ ဖြစ်မယ်။ ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်ရေငှာ ဖျတ်နှာတစ်ချက်မပျက် နေနိုင်ဖို့အတွက် ဥပတွာတရားနဲ့ ဖျော်ရွှင်နေမှ ဖြစ်မှာမတုတ်လား။

“တယ်. . . ကိုထူးစစ်”

နှင်းပွင့်ဖြူတစ်ယောက် လွင်ဦးနဲ့အတူတူပါလာတဲ့ ထူးစစ်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲအလိုလိုပျော်ရွှင်သွားတယ်။ ထူးစစ်တာ သူမနှလုံးသားကို အချိန်ပြည့်စိုးမိုးနေသူပါ။ စွင့်ကားနေတဲ့ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးက တစ်သက်နားဆို နှင်စရာပဲ။ သူမက ဒီရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ တခဏနားမို့ခဲ့ရူပါတယ်။

“ရောက်တာကြာပြီလား”

လွင်ဦးက မသိမသာလက်မလေးထောင်တာ မေးလိုက်တယ်။ ထို့ကြောင့် နှင်းပွင့်ဖြူက ပိုနှိုင်းလိုက်တဲ့ဇိတ်ပုံ ဝန်ခံဆီရောက်သွားပြီဆိုတာ သိလိုက်ပါတယ်။

“အင်း. . . နည်းနည်းကြာသွားပြီ ကိုလွင်ဦး”

နှင်းပွင့်ဖြူရဲ့စကားအဆုံးမှာ ထူးစစ်နဲ့လွင်ဦးကို စားပွဲဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်ထိုင်ကြတယ်။

“ကိုထူးစစ် ဘာစားမလဲ။ နန်းကြီးသုပ်ပဲလား”

“ကျေးဇူးပဲ။ ကျွန်တော်မစားတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ မနေ့က ဝန်ခံလာတယ်ဆို”

“တုတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကိုထူးစစ်ကျောင်းလာတာလား”

“ကျွန်တော် ဝန်ခံနဲ့အရမ်းတွေ့ချင်တယ်”

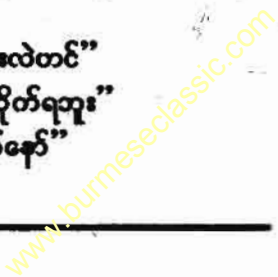
နှင်းပွင့်ဖြူတစ်ယောက် လွင်ဦးကိုလှမ်းကြည့်မိသွားတယ်။ သူမနားမှာ ထိုင်နေတဲ့ ထူးစစ်တာ သူမကိုကျော်ပြီး ဝန်ခံကို တမ်းတနေပါလား။ ရင်ထဲမှာတော့ ထူးစစ်စိတ်တွေ သူမဘက်ပါအောင် မဆွဲဆောင်နိုင်တာ ဝမ်းနည်းသွားမိတယ်။

“နှင်းပွင့်ဖြူကို ဝန်ခံသာပြောသွားသေးလဲတင်”

“ဟင့်အင်း. . . ကျွန်မနဲ့စကားမပြောလိုက်ရဘူး”

“ဒီနေ့ ဝန်ခံကျောင်းလာမယ်ထင်တယ်နော်”

“မပြောတတ်ဘူးလေ”

ထူးစစ်ခေတ်ငြိမ်သက်သွားပါတယ်။ ဒါကိုကြည့်ပြီး နှင်းပွင့်ဖြူရင်ထဲ နှင်း
သွားတယ်။ ဘဝမှာ အတွယ်တာရဆုံးလူတစ်ယောက်ရဲ့ လွမ်းရိပ်ဝေနေသော
ဗျက်ဝန်းတွေကို တွေ့မြင်လိုက်ရတဲ့အတွက် တကယ်ခံစားရပါတယ်။ ဘာ
ကြောင့်များ သူမသိပ်ချစ်တဲ့ ချစ်သူတာ သူမထက် တစ်ပါးသူကို တစ်ခဏ
နေတာထူး။ ဒါတာ အိပ်မက်တစ်ခုဖြစ်ရင်တောင် အပြန်ဆုံးမိုးထလိုက်ချင်
မိတယ်။

“နှင်းပွင့်ဖြူ”

“ရှင်”

“စုနဒီပြောခဲ့တဲ့စကားတွေအတွက် ကျွန်တော်ထပ်ပြီး
တောင်းပန်ပါတယ်”

“ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲ။ ဘာလဲ
မယုံလို့လား”

“ယုံပါတယ် နှင်းပွင့်ဖြူ။ ဒါပေမယ့် ဘာရယ်မှန်းမသိဘူး။
ကျွန်တော်စိုးရိမ်နေတယ်”

“ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့ ကိုထူးစစ်ရယ်။ အဓိက ကျန်းမာရေး
တိုဝရစိုက်ပါ”

“တုတ်တဲ့ ကျွန်တော်ဝရစိုက်ပါတယ်”

နှင်းပွင့်ဖြူကြည်ကြည်နူးနူးလေး ပြုံးလိုက်မိတယ်။ ထူးစစ်တာ သူမ
ဘာပဲပြောပြော သာသာကြည်ကြည်လက်ခံတတ်တယ်။ ဒါတာ သူမအတွက်
ကြည်နူးစရာပဲ။

ထိုအချိန်မှာပဲ သူတို့သုံးယောက်ရဲ့မြင်ကွင်းထဲကို စုနဒီဝင်ရောက်လာ
ပါတယ်။ ပထမဆုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသူက ထူးစစ်ပါ။ မျှော်လင့်ချက်
နဲ့ ရှင်သန်နေရတဲ့နေ့ရက်တွေ ဒီနေ့ပြီးဆုံးသွားပါပြီ။ ရက်ပေါင်းများစွာ
ပျောက်ဆုံးနေသော ချစ်သူလေးမို့ တစ်ခဏလွမ်းမောစွာ လှမ်းကြည့်ရင်
တိုးတိုးလေးခေါ်လိုက်မိတယ်။

“စုနဒီ”

ထူးစစ်ခေါ်သံကြောင့် နှင်းပွင့်ဖြူစိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားပါတယ်။ အမှန်
ထူးစစ်ရှိနေတဲ့အတွက် စုနဒီနဲ့ ထိပ်တိုက်ရင်မဆိုင်ချင်ပေ။ ပိုဆိုးလာတ
စုနဒီနဲ့ပါလာတဲ့ မိလာဝင်းဆိုတဲ့ မိန်းမရဲ့အကြည့်တွေကို သူမ မခံစားနိုင်ဘဲ
ထွင်းဦးမျက်နှာကလည်း နှင်းပွင့်ဖြူနည်းတူ စိုးရိမ်တဲ့အရိပ်အယောင်
တွေ ထင်တပ်နေပါတယ်။ ကံကလည်း ဆိုးရွားလွန်းလှပါတယ်။ ဘာကြောင့်

များ ဂုဏ်ဒီတာ ထူးစစ်ရိုတဲ့အချိန်မှာမှ ချိန်ကိုက်လာရတာလဲ။ သူတို့လုပ်ထားတဲ့ ကိစ္စကအလွန်အကျွံဖြစ်နေပြီ။

ဂုဏ်ဒီအနားရောက်လာပါပြီ။ သူမက နှင်းပွင့်ဖြူတစ်မျက်နှာလေးကိုသာ ကြည့်ပြီး အပြုံးလေးတစ်ပွင့် ဝန်ဆင်းလိုက်ပါတယ်။ ထိုအပြုံးကြောင့် နှင်းပွင့်ဖြူရင်ထဲ ခံရှုခတ်သွားတယ်။ ထို့ကြောင့် ဂုဏ်ဒီရဲ့အပြုံးတို ပြန်ရင်ဆိုင်ပြီး အသံတိတ် တိုက်ခိုက်လိုက်တယ်။

သူမတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ပြင်းထန်တဲ့ အသံတိတ်ပြိုင်ပွဲကို ထူးစစ်ရိပ်မိလိုက်ပါတယ်။ သူ့ကြောင့် သူမတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ပြဿနာဆိုတာ နောက်ထပ်မပေါ်ပေါက်စေချင်တော့ပါ။

“ဂုဏ်ဒီ တကယ်ဆို နှင်းပွင့်ဖြူမှာ ပြဿနာမရှိပါဘူးဟာ၊ နှင်ပြောချင်ရင် ငါ့ကိုပြောပါ”

“နှင်းပွင့်ပိတ်ထားစမ်း ထူးစစ်။ ငါ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး နှင့်မှာ ဘာမှပြောပိုင်ခွင့်မရှိဘူးဆိုတာ မေ့နေပြီလား”

“သိပါတယ်ဟာ။ ဒါပေမယ့် နှင်းပွင့်ဖြူကို ပြဿနာရှာမှာ စိုးလိုပါ”

“အတင်း... စိတ်ချပါ ထူးစစ်။ နှင့်ချစ်သူကို လက်ဖျားနဲ့ တောင် မတိုက်ပါဘူး”

“ဟာ”

ထူးစစ်တစ်ယောက် ဂုဏ်ဒီရဲ့စကားကြောင့် နှင်းပွင့်ဖြူမျက်နှာကို အလွန်တကြားကြည့်မိသွားတယ်။ သူမမျက်နှာပြုံးနေပါတယ်။ ထိုအပြုံးက ဂုဏ်ဒီပြောတာကို ကျေးကျေးခပ်ခပ်ဖြစ်နေတဲ့ အပြုံးမျိုးပါ။ တကယ်ဆို ဒီစကားတိုသူမ မပြုံးဘဲကြားဝင်ဖြေရှင်းဖို့ ကောင်းပါတယ်။

ဂုဏ်ဒီဆိုတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ... သေးအမွှားလေးအစ လွှဲမှားလို့ ခရဟာ သူ့အသိဆုံးပါ။ လွင်ဦးကပါ ငြိမ်နေတော့ ကိုယ်ဘာသာပဲ ရှင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

“နှင်ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ဂုဏ်ဒီ။ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးမှာ ငါ့ချစ်တာ နှင်တစ်ယောက်တည်းပါ”

“ဟာ”

“တင်”

ထူးစစ်စကားကြောင့် လွင်ဦးနဲ့နှင်းပွင့်ဖြူတို့ မျက်နှာကွက်တနဲ့ မျက်နှာကွက်တည်း။ ဒါကို ထူးစစ်ဆီစိတ်ရောက်နေတဲ့ ဂုဏ်ဒီတစ်ယောက်လုံစာ

ခရိုင်မိလိုက်တေး

“ထူးစစ် နင်မို့လို့ အရက်မရှိ ဒီတော့မျိုးပြောတယ်။ ငါ့ရဲ့ နှစ်တောင်တစ်ပြိုင်တည်း ဖမ်းချင်ရင်တောင် နှင်းပွင့်ဖြူက ထက်ခံနိုင်ပေမယ့် ငါကတော့ လုံးဝပဲ။ ရော့... ဒါ နင်တို့ ရဲ့ ကျက်သရေမရှိတဲ့ပုံ”

စုနဒီက ယူလာတဲ့ ငါတ်ပုံနဲ့ ထူးစစ်ရင်ဘတ်ကို ပစ်ပေါက်ကာ အတူတူ ငါထာတဲ့ နီလာဝင်းနဲ့ အတူ ချာကနဲ လှည့်ထွက်သွားတယ်။

“စုနဒီ”

“သွားပါစေတော့။ ကိုယ့်ကို မချစ်လို့ ပစ်သွားတဲ့ မိန်းမကို ဘာမှ အောက်ကျခံနေစရာမလိုပါဘူး”

“ဒါစုနဒီ အထင်လွဲနေတာကွ။ ငါနဲ့ နှင်းပွင့်ဖြူကို ချစ်သူ တွေပဲလို့ ထင်ပြီး ပြောသွားတာ။ ဒီကိစ္စကို သေချာရှင်းပြ ရမယ်”

ထူးစစ်ပြောရင်း စုနဒီပစ်ပေါက်လိုက်တဲ့ ငါတ်ပုံလေးကို စိတ်ဝင်တစား နဲ့ တောက်ယူလိုက်တယ်။

“မကြည့်နဲ့”

လွင်ဦးအလွင်အပြန်တားမြစ်လိုက်ပေမယ့် နောက်ကျသွားပြီ။ ငါတ်ပုံကို မြင်လိုက်ရတဲ့ ထူးစစ်မျက်နှာမှာ မယုံကြည်နိုင်ခြင်း၊ အံ့သြခြင်းတွေ ရောယှက် ထာတယ်။

“...”

ငါတ်ပုံကို တိုင်ထားတဲ့ ထူးစစ်လက်တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေပါတယ်။ ဒီစိတ်ပြင်ပြင်တွေ့လိုက်ခြင်းကို ခံနေရတဲ့ နှင်းပွင့်ဖြူမျက်နှာလေးတာ မသိမသာ ပြုမယောင်သမ်းနေပါတယ်။ ဘယ်သူမဆိုပေါ့။ ဒီငါတ်ပုံကို မြင်ရင် စုနဒီလိုပဲ သူနဲ့ နှင်းပွင့်ဖြူတို့ကို ချစ်သူတွေလို့ ထင်ကြမှာပါ။

“ဒီငါတ်ပုံကို ဘယ်သူရိုက်တာလဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စုနဒီ ဆီ ရောက်သွားတာလဲ”

“ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ထူးစစ်။ အဲဒီငါတ်ပုံကို ငါရိုက်ပြီး စုနဒီဆီ ပို့လိုက်တာ”

“ဘာ”

ထူးစစ်ရဲ့ ဒေါသမျက်ဝန်းက လွင်ဦးဆီ ဆတ်ခနဲ ရောက်သွားပြီး “မင်းအရမ်းရုတ်စက်တယ် လွင်ဦး။ ဒါတာ ငါ့ရဲ့ဘဝ၊ ငါ့ရဲ့

နှလုံးသားကို အပြားတကြီးနဲ့ မင်းနှင်းရွှေပို့ ကြိုစားလိုက်
တာ။ စုနုဒီကို ဘယ်လောက်အထိ ချစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ သိရဲ့
သားနဲ့ အိမျိုးလုပ်ရက်တယ်”

“တုတ်ပါတယ်၊ ငါ့မှားသွားပါတယ် ထူးစစ်”

“ဘာ... မှားတယ် တုတ်လား၊ အေး... အဲဒီအမှားအတွက်
ကဲကွာ... ”

ထူးစစ်ရဲ့အိသလက်သီးက လွင်ဦးရဲ့မျက်နှာပေါ်ကို ဝန်းခနဲ ပြုတ်ကျ
သွားပါတယ်။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ လွင်ဦးလည်း ရှောင်ချိန်မဝပဲ။ ထက်သီး
နက်တပြင်းတော့ မျက်နှာက ချာခနဲ လည်ထွက်သွားပြီး စုတ်ခမ်းထောင့်ခွန်း
ဆွေးများယိုဆင်းလာတယ်။ အိပေမယ့် လွင်ဦးမိတ်ဆိုးပေး အိတာ သူ့
အမှားတွေအတွက် ထိုက်တန်တဲ့ ပေးဆပ်မှုတစ်ခုလို့ပဲ သတ်မှတ်ပါတယ်။

“မင်းမကျေနပ်သေးရင် ထပ်ထိုးလိုက်ပါ ထူးစစ်၊ ငါ့မှား
တယ်ဆိုတာလည်း မင်းအပေါ်မှာထားတဲ့ စေတနာကြောင့်
မှားတဲ့အမှားပါ”

“မင်းပါးစပ်ပိတ်ထား လွင်ဦး။ ဒီနေ့ကစပြီး မင်းနဲ့ငါ
သူငယ်ချင်းလုံးဝ မတုတ်တော့ဘူး”

“ဟာ”

လွင်ဦးနှောင်တရသွားချိန်မှာပဲ ထူးစစ်အံတင်းတင်းကြိတ်တာ ချာခနဲ
လည်ထွက်သွားတယ်။ စုတော့ ကျန်ခဲ့သူတွေ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းခြင်းအတွာ
အတွက် တစ်ထပ်ခြင်းစီရိထားသလိုပဲ။ အားလုံးဟာ ကြေကွဲစွာနဲ့ အဆုံးသတ်
သွားပါပြီ။

ညကတိတ်ဆိတ်နေပါတယ်။ ခုအချိန်ထိ ထူးစစ်တစ်ယောက်အဆောင်
တို ပြန်မလာသေးသေးဖြင့် လွင်ဦးစိုးရိပ်နေပါတယ်။ သာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို အရင်း
ကြီးစိတ်ဆိုး နာကြည်သွားရင်တောင် အချိန်အခါနဲ့ အဆောင်ကို ပြန်လာ
သင့်ပါတယ်။ ကော့ဒီ အချိန်မှပြန်မလာဘူးဆိုတော့ မူးမူးနဲ့ ဝုနဒီအဆောင်
ရွေ့တိုများ ရောက်နေတာဖြစ်မယ်။ အမှန်က သူမှားတာပါ။ ဝုနဒီအပေါ်မှာ
ချစ်တဲ့ထူးစစ်ပဲ့ချစ်ခြင်းတရားကိုလည်း လျှော့တွတ်မိတာလည်းပါတယ်။

ခုတော့ သူ့ကိုမုန်းသွားပြီ။

သူငယ်ချင်းတောင် မတုတ်တော့ဘူးတဲ့။

ဒီအခြေအနေအတိုင်းဆိုရင် ထူးစစ်ကို သူလိုက်ခေါ်လို့ ဖြစ်ဖို့မလာ။
ဇနတ်က ထိုးထားတဲ့လက်သီးချွတ်ကလည်း ခုအချိန်ထိ ယောင်ကင်းနေတုန်း
ပဲ။ အမှားအတွက် ပေးဆပ်ရတယ်ဆိုပေမယ့် နာလွန်းလို့ ထမင်းတောင်
မစားနိုင်ပေ။

“ကိုလွင်ဦး”

“မျိုး ကိုလွင်ဦး”

ထိုအချိန်မှာပဲ ခေါ်သံက တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ညကို ဖောက်ထွင်းပြီး
အဆောင်အပေါ်ထပ်ကို ယုံ့လွင့်လာသဖြင့် အတွေးတွေနဲ့ မျှောနေတဲ့လွင်ဦး
တစ်ယောက် အလန်တကြားဖြစ်သွားတယ်။

“ဘယ်သူလဲကွ”

ဖီးစပ်ကို အားယူ ‘တ’ပြီး ပြန်မေးလိုက်ပေးမယ့် အသံက ဝီဝီသသ
ထွတ်ပေါ်သွားပါ။ ဒါပေမယ့် ခေါ်သံရှင်က မေးခွန်းတိုနားလည်ပုံရတယ်။

“ကျွန်တော် သုန်းမြင့်ပါ။ အရက်ဆိုင်မှာ ကိုထူးစစ်ရန်ဖြစ်
ပြီး ငါးထိုးခံရလို့”

“ဘာ . . . အား . . . ကျွတ် ကျွတ်”

လွင်ဦးယောင်ပြီး အော်မိသွားသဖြင့် နာကျင်သွားတဲ့ ဖီးစပ်ကို လက်ထဲ
နဲ့ အပြန်ပိတ်ကာ အပေါ်ထပ်ကနေ ‘ဝုန်း’ခနဲ ပြေးဆင်းလာခဲ့မိတယ်။ ခု

ဘာတော့ ထူးစစ်အတွက် စိုးရိမ်ခြင်းမှလွဲပြီး ဘာမှမရှိပေ။ ထို့ကြောင့်
အစ်ခဏအတွင်းမှာပဲ အဆောင်အပြင်ကို ရောက်ရှိလာခဲ့ပါတယ်။

“ဘယ်မှာလဲ။ ဘယ်အရက်ဆိုင်မှာ အထိုးခံရတာလဲ”

အခုအချိန်မှာ နာကျင်နေတဲ့ ဦးစစ်ကို မညှာနိုင်တော့ပါ။ ထူးစစ်က ကပ်တ
ဘယ်လောက်ပဲ မုန်းမုန်း။ သူတော့ သူငယ်ချင်းအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိနေ
ဆန်းပါပဲ။

“ကိုကျော်ကြီးအရက်ဆိုင်မှာ အထိုးခံရတာ ကိုလွင်ဦး။
ရဲတွေလည်း ရောက်နေတယ်”

“ဟာ... ဒါဆို အပြန်သွားမှဖြစ်မယ်။ ကျော့ရူးပဲဘုန်းပြိုင်”

လွင်ဦးအဆောင်ရွေ့ကနေ ပြေးထွက်လာခဲ့တယ်။ ခုတလော သူ့ရဲ့ထင်
ချက်တွေတာ တော်တော်ကြီးကို လွှဲနေပါလား။

သူရား။ သူရား ထူးစစ်ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့။

ဒစ်ရာရခဲ့ရင်တောင် ဆေးကုလိုရပါစေ။

လွင်ဦးအရက်ဆိုင်ရွေ့ရောက်တော့ လူများစုရုံးနေသဖြင့် ကရောသော

သူ့အုပ်ကြားထဲကို ပြေးဝင်မေးလိုက်ပါတယ်။

ထူးစစ် ဘယ်မှာလဲ။

ထူးစစ် ဘယ်မှာလဲ။

လွင်ဦးရဲ့အလောတကြီးပေးသံကြောင့် လူအများရဲ့အကြည့်က သူ့မျက်
စိန်ရောက်လာတယ်။

“ထူးစစ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။ ငါ့နဲ့အထိုးခံတဲ့ ကျောင်း
သားလား”

တာဝန်ရှိ ဒုရဲအုပ်ရဲ့မေးခွန်းကြောင့် လွင်ဦးအပြန်မောင်းညှိမိပြတာ

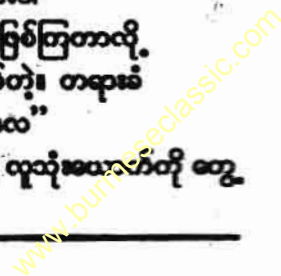
“တုတ်ပါတယ် ဗိုလ်လေး။ ငါ့ထိုးခံရတဲ့ ကျောင်းသားပါ။
အခု သူ့ဘယ်မှာလဲတင်”

“ညီလေးက ငါ့ထိုးခံရတဲ့ကျောင်းသားနဲ့ ဘာတော်လဲ”

“တစ်ဆောင်ထဲ အတူတူနေတဲ့သူငယ်ချင်းပါ”

“အေးကွ... ကျောင်းသားအချင်းချင်းရန်ဖြစ်ကြတာလို့
ပြောတယ်။ အရင်ကလည်း ရန်ငြိုးရုံတယ်တဲ့။ တရားမ
သုံးယောက်ကိုတော့ မိထားပါပြီ။ ထိုမှာပေ”

လွင်ဦး ဒုရဲအုပ်ပြန်မှာမှ လက်ထိပ်ခတ်ထားတဲ့ လူသုံးယောက်ကို တွေ့
ရတယ်။

တင်... ဒီကောင်တွေ၊ တစ်ခါက ထူးစစ်နဲ့ရန်ဖြစ်ကြတဲ့ကောင်တွေ
ပါလား။

“ထုတ်ပါတယ် ခိုလှယ်လေး။ ဒီကောင်တွေ ထူးစစ်နဲ့ရန်ဖြစ်
စူးပြပါတယ်။”

“သူတို့ကလည်း ဝန်ခံတယ် ညီလေး။ အမှုတော့ ညီလေး
တို့ ပါချုပ်နဲ့တိုင်ပင်ပြီးမှ ဆက်လုပ်ရမှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခိုလှယ်လေး။ အခုထူးစစ်ဒဏ်ရာ
ပြင်းသလားဟင်”

“သိပ်တော့ မစိုးရိမ်ရပါဘူး။ သွေးထွက်လွန်မှာစိုးလိုသာ
ဆေးရုံကိုအမြန်ပို့လိုက်တာ”

“ဒါဆို ကျွန်တော်ဆေးရုံလိုက်သွားအုံးမယ်”

“ကောင်းပြီ ညီလေး”

ထွင်ဦးတစ်ယောက် မစိုးရိမ်ရဘူးဆိုပေမယ့် စိုးရိမ်ခြင်းတွေ အထက်
လိုက်နဲ့ ဆေးရုံဆီကို ဦးတည်လိုက်ပါတယ်။

ခုအချိန်မှာတော့ ပါးစပ်တနာကျင်မှုကို လုံးဝအမှုမထားနိုင်တော့ပါ။

အခန်း (၁၃)

အားလုံးသောလူတွေရဲ့မျှော်ရှာမှာ စိတ်မကောင်းခြင်း၊ နောင်တရခြင်း နဲ့အတူ စိုးရိမ်ခြင်းတွေ ကြီးမိုးနေပါတယ်။ ထူးစစ်သာ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်သွားရင် ဆိုတဲ့အတွေးက အားလုံးရဲ့ ရင်ထဲမှာရှိနေပါတယ်။ တကယ်တော့ ထူးစစ်တာ အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ သူ့မှာ မျစ်သူတို့ လွန်လွန်တူတူမျှမျှချစ်တတ်တာ တစ်ခုတည်းပဲရှိတယ်။ ဒီလိုလူမျိုးတို့မှ သူတို့တွေတလှည့်စားသလို ဖြစ်သွားကြတာ မထုတ်လား။

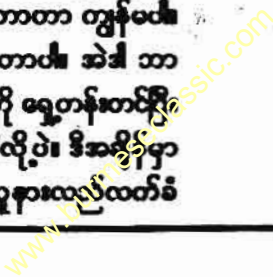
“ရုနဒီ... ငါနဲ့နှင်းပွင့်ဖြူ မျစ်သူမထုတ်ပါဘူးဟာ။ ငါ့တို့ နှင်းပွန်းပါနဲ့။ လောကမှာ ငါ့အမျစ်ဆုံးမိန်းမဟာ နှင်းတစ်ယောက်တည်းပါ”

“တင်”

နှင်းပွင့်ဖြူတစ်ယောက် မသိမသာလေး သက်ပြင်းတစ်ချက်တို့ မှိုတ်လိုက်မိတယ်။ ကျန်တဲ့လူတွေကလည်း စိတ်မကောင်းသလို ဖောင်းကို ခါယမ်းနေကြတယ်။ ဒီအခြေအနေကို လုံးဝမထိသူက ထူးစစ်ပါ။ သူက နှစ်နှစ်မြို့တ်မြို့တ်ကို ဆိပ်မောတူနေတဲ့အတွက် ယောင်ယမ်းပြီး ပြောနေတဲ့စကားတို့ သယ်လိုလုပ်ပြန်ကြားနိုင်လဲ။

“ညကလည်း တစ်ညလုံးပဲ ရုနဒီတို့ တစ်ခါတည်း နှင်းပွင့်ဖြူ အင်ရာအခြေအနေက မရှိမိရပေမယ့် နှလုံးဆားတို့တော့ ကုစားဖို့ သိပ်မလွယ်ဘူးထင်တယ်”

“ကျွန်မအားလုံးကို ဝန်ချတောင်းပန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။ တိုလွင်ဦး ဒီပွဲမှာ အရင်တိုက်ခဲ့တာဟာ ရုနဒီဆိုပေမယ့် ဒီအထိဖြစ်လောက်အောင် လုပ်ခဲ့တာဟာ ကျွန်မပါ။ နောက်ဆုံးအရုံးကိုလည်း ကျွန်မပဲရခဲ့တာပါ။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်မရဲ့အတ္တနဲ့မာနကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး မပြိုင်ဆိုင်သင့်တဲ့အရာကို ပြိုင်ဆိုင်ခဲ့မိလို့ပဲ။ ဒီအခါမှာ ကျွန်မတို့ယ်တိုင် ရုနဒီတို့ရင်ပြရင် သူနားလည်လက်ခံ

လာမှာပါ”

ဒီစကားကို နှင်းပွင့်ဖြူအားယူပြီး ပြောလိုက်မိတာပါ။ သာမာန် တစ်ခါ တည်းပဲချစ်စရာသေးတဲ့ နှလုံးသားတာ တစ်ခါတည်းနဲ့ နှလုံးထုနိုင်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့ပါပြီ။ ဒါ ချစ်သူကို ချစ်ခဲ့မိတဲ့ အချစ်ကြောင့်လေး။ သာမာန်ဖြစ်ဖြစ် ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် သူမကြိုးစားရပါလိမ့်မယ်။

“အရာအားလုံးတာ လွယ်တူမယ်လို့ နှင်းထင်နေသလား နှင်းပွင့်ဖြူ ဝုနဒီကမာတယ် ပြတ်တယ် စိတ်မထင်ရင် ကိုယ်ထိလက်ရောက်တုန့်ပြန်တတ်တယ်။ အဲဒီလို လူမျိုး ကိုသွားပြီး အောက်ကလေးပြေထိုးလို့ရမယ်မထင်ဘူး။”

“တုတ်တယ်။ ကိုလွင်ဦးပြောတာမှန်တယ်။ တကယ်လို့ သာ နှင်းရဲ့ပြေရင်းချက်တွေကို လက်မခံပဲ ကိုယ်ထိလက် ရောက်တုံ့ပြန်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ အဲဒီအခါကျရင် ငါက လုံးဝသည်းခံမှာ မတုတ်ဘူး”

ခင်သတ်ရီက လွင်ဦးစကားကို ထောက်ခံရင်း ခန္ဓာကိုယ်အားကိုးကာ မိုက်သွေးကြွလိုက်သဖြင့် နှင်းပွင့်ဖြူတစ်ယောက် ရင်မောသွားမိတယ်။

“နှင်းတကယ်ပဲ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား နှင်းပွင့်ဖြူ ဝုနဒီကို တကယ်ပဲ အရှုံးပေးတော့မှာလား။ မိန်းမတစ်ယောက်တာ မိန်းမတစ်ယောက်ရောမှာ နူးမထောက်သင့်ဘူးလို့ ငါထင် တယ်”

နော်တဲလယ်လည်း အေးစက်နေရာမှ ဝင်ပြောပါတယ်။

“ငါဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ နော်တဲလယ်။ ဝုနဒီကို အရှုံးပေးတယ် ဆိုတာ ကိုထူးစစ်ကို သိပ်ချစ်လို့ပါ။ ဇလာကမှာ မိန်းမ တစ်ယောက်တာ မိန်းမတစ်ယောက်ရောမှာ နူးမထောက် သင့်ဘူးဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အချစ်နဲ့ပတ်သက် လာရင်တော့ မိန်းမတစ်ယောက်တာ ဘယ်သူရောမှာမဆို နူးထောက်သင့်တယ်။ အဲဒီလိုပြောလို့လည်း မိန်းမထု အား လုံးတမားတယ်လို့ ဆိုရင်လည်း ငါလုံးဝဝရမမိုက်ဘူး။ အရေးကြီးတာ ငါချစ်တဲ့ချစ်သူ စိတ်ချမ်းသာဖို့ပဲ။ နောက် ဆုံး ချစ်သူသာ ပြုံးပျော်ကြည်စူးမယ်ဆိုရင် ငါ့နှလုံးသား တစ်ခုလုံး ကွဲပြားသွားပါစေ။ အပြုံးပျက်စေချင်တာ”

နှင်းပွင့်ဖြူက ဝေ့တက်လာတဲ့ မျက်ရည်စကို ကြိုးစားသိမ်းဆည်းလိုက်
ပါတယ်။ သူမရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေဟာ သူမအတွက်မှားခဲ့ရင်တောင် ချစ်သူ
အတွက် မှန်ကန်ပါလိမ့်မယ်။

“လေးစားပါတယ် နှင်းပွင့်ဖြူ။ ထူးစစ်အပေါ်မှာထားတဲ့
နှင့်ရဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာအင်အားကို သိလိုက်ရတဲ့အတွက်
ဂုဏ်လည်းယူပါတယ်။ တကယ်တော့ ငါတို့အားလုံးဟာ
ရိုးသားတဲ့ထူးစစ်နဲ့ ဖြူစင်တဲ့နှင့်ကို ချစ်သူအဖြစ်ပြင်တွေ့
ချင်တဲ့ ဆန္ဒကြောင့် တူညီခဲ့တာပါ။ အိပ်မေ့ ဇာတ်သိမ်း
မှာတော့ ငါတို့ပြင်ချင်တဲ့အရာ ဘယ်လိုမှပြင်တွေ့ခွင့်မရခဲ့
ဘူး”

“အားလုံးကို တွန့်မနားလည်ပါတယ်။ နဂိုတည်းက
ကိုထူးစစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မျှော်လင့်ချက်ပါးပါးတောင် မရှိ
တဲ့သဝဏဇန တပြည်းပြည်းနဲ့ ရစ်ပတ်နှောင့်ခွဲပြီးမှာ စွန့်
လွှတ်လိုက်ရတဲ့အတွက် ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်”

“ထင်း”

ဒီတစ်ခါတော့ လွင်ဦးရင်နှင့်စွာနဲ့ သက်ပြင်းချလိုက်မိပါတယ်။ ထို့နောက်
သူတို့ရဲ့စကားရိုင်းလေးဟာ တစ်ခဏတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားခဲ့တယ်။ ထို
အချိန်ကြာမှ ထူးစစ်ရဲ့အသက်ရှူသံကို သူတို့အားလုံးကြားလိုက်ရတယ်။

“ကိုထူးစစ် ငါးထိုးခံရတာ ရုနဒီသိလားတင်”

“မသိသေးဘူး။ လိုအပ်မယ်လည်း မထင်လို့ သူ့ဆီကို
အကြောင်းပြောတာ။ တကယ်လို့သိရင်ရော သူကလာမယ်
လို့ထင်သလား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တွန့်မတို့မှာ လာဝန်ရှိပါတယ် ကိုလွင်ဦး”

သူတို့အားလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြတယ်။
ဒီတော့ ပြိုင်တူပါပဲ သက်ပြင်းချလိုက်ပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

“ရုနဒီ နင့်ကို ဧည့်သည်တစ်ယောက်က တွေ့ချင်လို့တဲ့”

“ဘယ်သူလဲ အန်တီ၊ ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား”

“နင်နဲ့ရွယ်တူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်”

အဆောင်စောင့်တဲ့ အန်တီကြီးကပြောပြီး ရှာခနဲလှည့်ထွက်သွားတော့မှ ရုနဒီလည်း အတူတူလိုင်နေတဲ့ နီလာဝင်းဆက်ကို လှည့်ပြီး ခွမ်းလှေတဲ့ လေထဲနဲ့ မေးလိုက်ပါတယ်။

“ဘယ်ကမိန်းကလေးလဲ နီလာဝင်း၊ ငါ့မှာ မိန်းမပေည့်သည် မရှိဘူး”

နီလာဝင်းဖျတ်ခုံးလေး တွန့်လိုက်ပါတယ်။ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်တောင် တိုယ့်ဆီလာတဲ့ ဧည့်သည်ကို မသိဘူးဆိုတော့ သူမကအဝေးကြီးပေးပါ။

“ဒီကိစ္စက ဆင်းကြည့်မှအခြေသိရမှာ ရုနဒီ၊ စဉ်းစားရင် ဦးနှောက်ဖြောက်တယ်”

“တုတ်တယ် ငါဆင်းကြည့်လိုက်မယ်”

ရုနဒီက ပြောပြောဆိုဆိုပါး၊ အဆောင်အပေါ်ထပ်ကနေ အမြန်ဆင်းလာခဲ့ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အဆောင်ရှေ့ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ ပန်းစည်းကိုင်ပြီး ရပ်နေတဲ့ နှင်းပွင့်ဖြူကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩ ခက်ထန်တင်းမာသွားတယ်။

“တင်... နင်တာလာလုပ်တာလဲ နှင်းပွင့်ဖြူ၊ ငါ့လက်ငါးက ပါရွေးတာ မတုတ်ဘူးနော်၊ ရုချက်ချင်း ငါ့ရွေးကနေ ထွက်သွားစမ်း”

ရုနဒီရဲ့ ခက်ထန်နေတဲ့ အမူအယာနဲ့ ရန်လိုတဲ့ စကားတွေကြောင့် နှင်းပွင့်ဖြူ ဖျတ်ရှာတွက်ခနဲ ဖျတ်သွားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူမတန်ဆောင်ပေး ဆက်လက်ရပ်နေခဲ့ပါတယ်။ နဂိုတည်းက အရှုံးပေးဖို့ လာခဲ့သူမို့ မရဘဲတို့ သည်းခံရမယ်လေး။

“ငါ့အပေါ်တင်းမာနေတဲ့ နှင်းရဲ့စိတ်ကို နည်းနည်းနည်းနာနာ လျှော့ပေးပါလား ရုနဒီ၊ ငါတာအမှန်တရားတစ်ခုကို ဝန်ခံပြီး”

နင့်ကို အရုံးပေးဖို့ လာခဲ့သူပါတာ။ တကယ်လို့ ငါ့ပီးကို နင်ရိုက်ချင်ရင်လည်း ပြောတဲ့စကားနားထောင်ပြီးမှ ရိုက်ဖို့ ငါကျေကျေနပ်နပ်ကြီး အရိုက်ခံပါ့မယ်”

“တင်”

တကယ်ကို မယုံနိုင်စရာကောင်းတဲ့ အပြစ်တစ်ခုပါ။ သူမရဲ့ ပြိုင်ဘက် အ သူမဆီကို အရုံးပေးဖို့လာတာတဲ့။ ပြီးတော့ အမှန်တရားတစ်ခုကို ဝန်ခံ နိုင်လို့တဲ့။ ဒါတာ လိုချင်တာကို ပိုင်ဆိုင်ရလို့ အလျှော့ပေးလိုက်တာလား။

“နင်သာရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ ရောက်လာတာလဲ နှင်းပွင့်ဖြူ။ ဘာလဲ ထူးစစ်ကို ပိုင်ဆိုင်လိုက်ရလို့ မျက်နှာပြောင်တိုက် ပြီး ငါ့ဆီက ငြိမ်းချမ်းရေးကို လိုချင်လို့လား”

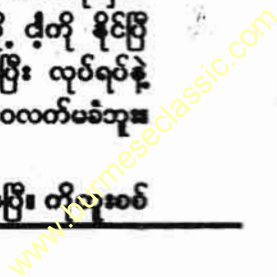
ရုနဒီမျက်နှာမဲ့ရွဲ့ပစ်လိုက်တယ်။ ထူးစစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ရင်ထဲမှာ ဒဏ် အနာတရရှိရင်တောင် သူမတာ တန်ဆောင်မှုနဲ့ရုံးကွယ်နိုင်သူပါ။ ခုလည်း သူမလက်ထဲကနေ ထူးစစ်ကို လုယူခဲ့လို့ ခံစားရတဲ့နှလုံးသားကို တန်ဆောင် ခြင်းအတတ်ပညာတွေနဲ့ ပီပီရီရီရုံးကွယ်ထားနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

“ငါ့ကို အထင်မလွဲပါနဲ့ ရုနဒီ။ တကယ်တော့ ငါတာ ကိုထူးစစ်ကို ဘယ်တော့မှပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရတဲ့ လူတစ်ယောက် ပါတာ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့ရဲ့နှလုံးသားမှာ နင်ရို နေလို့ပဲ”

နှင်းပွင့်ဖြူပြောရင်း ငိုရိုက်ချင်လာတယ်။ ရင်ထဲမှာ တစ်စစ်စစ်နဲ့ ခံစား ရတဲ့နာကျင်ကြောင့်မှုကို ထိန်းချုပ်ထားနေရပေမယ့် တစ်ခါ တစ်ခါ ပြိုလဲ သူမတတ် ဖြစ်သွားပါတယ်။ သူမဆက်ပြီး မတ်တပ်ရပ်ရမယ်။ ပြီးတော့ အမှန်တရားတစ်ခုကို ဝှင်တဝန်ခံရမယ်။ ဒါမှ သူမချစ်တဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက် ကိုက်ချမ်းသာမှာ။ အဲဒီအတွက် အားအင်တွေကို ဖျစ်ညှစ်ပြီးပွေးမြှူလိုက်ပါ သယ်။

“နင့်ပီးစပ်ပိတ်ထားစမ်း နှင်းပွင့်ဖြူ။ ခုအချိန်မှာ ဒါတွေ ပြောစရာမလိုတော့ဘူး။ အေး. . . နင်တစ်သက်လုံးမှတ် ထားဖို့က ထူးစစ်ကို နင်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလို့ ငါ့ကို နိုင်ပြီ လို့မထင်နဲ့။ ပြီးတော့ ပီးစပ်နဲ့အရုံးပေးပြီး လုပ်ရပ်နဲ့ အနိုင်ယူသွားတဲ့ အပြစ်မျိုးကိုလည်း ငါလုံးဝလက်မခံဘူး။ ကဲ. . . နင်ပြန်တော့”

“မဟုတ်ဘူး ရုနဒီ။ နင်အထင်တွေမှားနေပြီ။ ကိုထူးစစ်

တို့ ငါမပိုင်ဆိုင်ရသလို နင့်ကိုလည်း ငါမပိုင်ခဲ့ပါဘူး။
တကယ်တော့ နင်တာ ငါတ်ပုံကြည့်ပြီး ငါနဲ့ထူးစစ်ကို
အထင်ထွဲတာပါတာ”

“ဟာ”

“တုတ်တယ် ခုနဒါ။ အဲဒီငါတ်ပုံက ကိုထူးစစ်မသိအောင်
ငါနဲ့ ကိုလွင်ဦး တန်ဆောင်လှည့်ဖျားပြီး ရိုက်ခဲ့ကြတာ။
ငါပြောတာ ယုံပါတာ။ အဲဒီနေ့က ပွေးနေပွဲအတူတစ်ခုကို
ဝန်ဆင်းပြီး ကိုထူးစစ်ကို သိယာတိုက်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့
အမှတ်တရ ငါတ်ပုံရိုက်ပယ်လိုပြောပြီး ကိုလွင်ဦး ကင်မရာ
ချိန်တဲ့အခါမှာ ငါက ခေါင်းမူဆလလို တန်ဆောင်လိုက်တယ်။
ကိုထူးစစ်တာ အရမ်းရိုးသားတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။ ငါ့ရဲ့
တန်ဆောင်ခြင်းကို တကယ်ထင်ပြီး အလန်တကြားနဲ့
ထွေးပိုက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကင်မရာမီးပွင့်သွားတာ
ကို သူမသိလိုက်ဘူး”

နှင်းပွင့်ဖြူတစ်ယောက် ပွေးနေပွဲအတူတစ်ခုကို သေချာရှင်းပြလိုက်တယ်။
အဲဒီအတွက် ထူးစစ်ရဲ့ရှင်ခွင်ကို တမ်းတသတိရသွားပါတယ်။

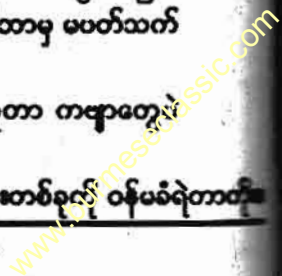
“ဟင်... အဲဆိုရင် နင်တို့အားလုံးသတ်သက်ယုတ်မာခဲ့
တာပေါ့ တုတ်လား”

“ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ မတောင်းပန်ချင်တော့ဘူး ခုနဒါ။
တကယ်တော့ အဲတွေဖြစ်ပေါ်လာတာ နင့်ကိုအနိုင်ယူချင်တဲ့
စိတ်ကြောင့်ပါ။ နင်က အရင်ဖော်ကားခဲ့လို့ ကလဲ့စားပြန်
ချေရဲ့ ကြိုးစားခဲ့တာပါ။ နင်မှတ်မိလား။ ငါနဲ့ကိုထူးစစ်
ရိုးရိုးသားသားထိုင်နေတဲ့အချိန်မှာ ဖြေရှင်းခြင်းကိုတောင်
နားမထောင်ဘဲ တိုက်ရိုက်ဖော်ကားခဲ့တာလေ။ ခုတော့
အားလုံးမေ့ပျောက်လိုက်ပါပြီ။ အနိုင်ယူချင်သူအတွက်
နောက်ဆုံးရလဒ်က အရှုံးဆိုတာလည်း ငါ့သိသွားပါပြီ”

“အဲဆို တိုးအရင်တည်းက နင်နဲ့ထူးစစ်ဘာမှ မပတ်သက်
ဘူးပေါ့”

“ငါတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ငါ့သနာတူတာ ကဗျာတူတဲ့
ရိုပါတယ် ခုနဒါ”

ထြော်... အဲကြောင့် ထူးစစ်တာ အမှန်တရားတစ်ခုကို ဝန်မခံခဲ့တာတို့

ခုခု ဝုနဒီလည်း သူမရဲ့ညံ့ဖျင်းတဲ့အတွေးအခေါ်နဲ့အတူ အပြစ်တွေကို ဆတ်ဆိုက်ပြန်ပြင်တွေ့လိုက်ပါတယ်။ ထိုအရင်တည်းက သူတော့ စည်းသောင့်တွေအများကြီးနဲ့ ထူးစစ်ကို ရွယ်တိုင်မထားခဲ့ရင် ခုလိုပြဿနာတွေလည်း ဖြစ်ပေါ်လာမှာ မတုတ်ပေ။ ချောင်းရေ ဖြစ်ရေစီးဆင်းမှုတိုသာ တာတစ်ခဲတွေနဲ့ တားဆီးပိတ်ပင်လိုရနိုင်ပေမယ့် လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဝါသနာစီးဆင်းမှုတွေဆိုတော့ အမိန့်အာဏာတွေနဲ့ တားမြစ်ပိတ်ပင်လိုမရမှန်း သိသွားပါပြီ။ ထို့ကြောင့် ထူးစစ်ရဲ့ကြေကွဲနေတဲ့ မျက်နှာလေးကို တဇျတ်ဇျတ်ပြန်ပြင်ယောင်ထား နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ဝုန်းဒိုင်ကြဲသွားတယ်။

“နှင်းပွင့်ဖြူ ထူးစစ်ဘယ်မှာလဲတင်း၊ ငါ ထူးစစ်ကို အရမ်းတွေ့ချင်တယ်”

ခုအချိန်မှာ သူမတာ ထူးစစ်ကို အရမ်းတွေ့ချင်နေပါတယ်။ ငယ်ငယ်ဆေးတည်းက ရပ်ပတ်နှောင်ခွဲခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်ကြိုးတမျှင်တာ အဖျက်ခေါ်ဆာတွေ တင်းစင်ခဲ့ပြီးနောက် ထင်ထင်ရှားရှားပေါ်ထွက်လာခဲ့ပါပြီ။

“ဝုနဒီ နှင့်စိတ်တွေ ငြိမ်ငြိမ်လေးထားပါ။ ညက ကိုထူးစစ်အရတ်သောက်ရင်း ငါးထိုးခံလိုက်ရတယ်”

“ဘာ”

“တုတ်တယ်။ အခု ကိုထူးစစ် ဆေးရုံပေါ်မှာ၊ ငါလည်း မနက်တမှ ကိုလွင်ဦးအကြောင်းကြားလို့ သိရတာ။ ညထဲက ခုချိန်ထိ နှင့်ကိုပဲ တမ်းတနေတယ် ဝုနဒီ”

“နင်ပြောတာတွေ တကယ်ပဲလား နှင်းပွင့်ဖြူ”

“အစကနေအဆုံးအထိ ငါတစ်ခွန်းမှ မလိမ်သေးပါဘူး ဝုနဒီ။ ရော့ . . . ဒီပန်းစည်းက ငါ့ရဲ့အမှန်တရားအတွက်၊ ပြီးတော့ နင်နဲ့ငါကြားမှာရှိတဲ့ အငြိုးတွေကို ဖျေဖျတ်ဖို့ ကျန်တာတော့ နင်သတ်မှတ်ချင်သလို သတ်မှတ်ပါ။ ငါက အားလုံးကို စွန့်လွှတ်ဖို့ အရုံးပေးလိုက်သူဆိုတော့ ဘယ်အရာကိုမှ မမူတော့ပါဘူး။”

ဝုနဒီက တမ်းပေးလာတဲ့ပန်းစည်းလေးကို လှမ်းယူပြီး နှင်းပွင့်ဖြူကို ဩဉ်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒါမှာ ထူးဆန်းဆုံးဩဉ်လှယ်ကောင်းတာက နှင်းပွင့်ဖြူဖျတ်ဝန်းထဲ မျက်လှည့်စတွေ ဝေ့တက်နေတယ်။

“နှင်းပွင့်ဖြူ နှင့်ကို ငါအထင်လွဲမိတာ တောင်းပန်ပါတယ်တား၊ တစ်ယောက်တော့ ဒီပွဲမှာ နင်ရော ငါရော ဖွဲ့မယောက်

စလုံးရုံးခဲ့တာပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါ့ကိုနှစ်ယောက်
စလုံး ထူးစစ်ကို ချစ်မိသွားကြလို့ပဲ”

“တင်... နင်...”

“လိမ်ညာရိုးမကြီးစားပါနဲ့ နှင်းပွင့်ဖြူ။ ငါ့ကိုယ်တိုင် ငါ့နှလုံး
သားကို လိမ်ညာခဲ့သူပါ။ အဲဒီအတွက် တစ်ဘက်လူ လိမ်
နေတာကိုလည်း ငါသိတယ်”

နှင်းပွင့်ဖြူတစ်ယောက် ငေးငိုင်သွားပါတယ်။ တန်ဆောင်ခြင်းအတတ်
ပညာကို ငယ်ငယ်လေးတည်းက မကျွမ်းကျင်တဲ့အတွက် စုနဒီရိပ်မိသွားတာ
မထူးဆန်းပါဘူး။

“အင်းလေ နင်သိနေပြီဆိုတော့ ငါမလိမ်တော့ပါဘူး။
တုတ်ပါတယ်။ ကိုထူးစစ်ကို ငါအရမ်းချစ်ခဲ့ပါတယ်။
ဘယ်အချိန်ကစပြီး ချစ်ခဲ့သလဲဆိုရင် သူနဲ့ငါ့စပြီးဆိုတဲ့
အချိန်တည်းကပါ။ အိပ်မက်ပဲ ငါ့တာ ကိုထူးစစ်ကို ပိုင်ဆိုင်
ဖို့ချစ်ခဲ့တာ မတုတ်ပါဘူး။ ဒါကို နင်သိရဲ့လား စုနဒီ”

စုနဒီစိတ်ကောင်းဖြစ်သွားတယ်။ မိန်းမအချင်းချင်းဖြစ်နေတဲ့အတွက်
လည်း နှင်းပွင့်ဖြူကို သူမကိုယ်ချင်းစာမိတယ်။

“ငါ့အားလုံးကို နားလည်ခဲ့ပါပြီ နှင်းပွင့်ဖြူ။ တစ်ချိန်က
ဆင်ခြင်တဲ့တရားကင်းမဲ့စွာနဲ့ ပြောခဲ့မိတဲ့ ငါ့ရဲ့စကားလုံး
ရိုင်းတွေအတွက်လည်း နင့်ကို တောင်းပန်ပါတယ်”

နှင်းပွင့်ဖြူ ပြုံးလိုက်ပါတယ်။ ထိုအပြုံးက ချစ်သူအတွက် ပေးဆင်
နိုင်ခွင့်ရှိသလောက် ပေးဆပ်လိုက်ရသဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ကြည်နူးခြင်းတွေ
တစ်စွန်းတစ်စပါးနေတယ်။

“ငါ့တာ အားလုံးကိုပြေလည်ချင်တဲ့စိတ်ဆန္ဒကြောင့် အရုံး
ပေးလိုက်သူတစ်ယောက်ပါ။ အကြောင့် နင်မတောင်းပန်
လည်း ငါ့ခွင့်ထွက်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နှင်းပွင့်ဖြူ။ တကယ်တော့ နင်တာ
စိတ်သဘောထားဖြင့်မြတ်တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။
ငါ့ဆီကိုရောက်လာတာလည်း ထူးစစ်ကို ဘယ်လောက်
အထိချစ်မြတ်နိုးကြောင်း သက်သေပြလိုက်တာပဲ”

“နင်အရမ်းတော်တယ် စုနဒီ။ အကြောင့် တော်တယ်ဆိုတဲ့
စကားနဲ့ထိုက်တန်ဆောင် ကိုထူးစစ်ဆီကို သူမလိုက်ပါလို့

ငါတောင်းဆိုချင်တယ်။ ခုအချိန်မှာ သူ့အတွေ့ချင်ဆုံး
လူတာ နင်ကလွဲပြီး အခြားလူမရှိဘူး”

“ငါသွားမှာပါ နှင်းပွင့်ဖြူ။ သူ့အတွက် ငါတာ ဘဝအမော
တွေပြေပေးမယ့် ဆေးတစ်ခွက်ဖြစ်ရပါမယ်။ နင်ရော ငါနဲ့
လိုက်မယ် မတုတ်လား”

“မလိုက်တော့ဘူး ခုနဒီ။ ခုအချိန်မှာ ကိုယ့်စစ်အတွက်
နင်သာအရေးကြီးဆုံးပါ။ ငါသွားမယ်။ နင်တို့ဘဝ သာယာ
ချမ်းမြေ့ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။”

နှင်းပွင့်ဖြူ တစ်ယောက် တစ်ဇက်သတ် ချစ်သူအတွက် တာဝန်ကျေ
သွားပြီမို့ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားပါတယ်။ ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး ခုနဒီ
ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်မိတယ်။

ထို့နောက် သူမရဲ့မြေလှမ်းတို့ကို ချစ်သူရှိမယ့်ဆီ ဦးတည်လိုက်ပါ
တယ်။

“ထင်”

ထွင်းဦးတို့အုပ်စု စုနဒီတစ်ယောက်တည်း ဆေးရုံကိုရောက်လာသဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို ပြိုင်ဘက်များလည်လိုက်ကြတယ်။ စုနဒီကတော့ ရောက်ရောက် ခြင်းပဲ ထွင်းဦးတို့အုပ်စုကို ဝရုမစိုက်နိုင်ဘဲ တုတင်ပေါ်မှာအိပ်မောကျနေတဲ့ ထူးစစ်ကို ထွင်းဦးတို့အုပ်စုလိုက်ပါတယ်။ ထူးစစ်ရဲ့အိပ်ရာကိုမြင်တော့ သူ့ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်ခြင်းဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေ ဖြစ်တည်သွားတယ်။ ထို့ကြောင့် အားလုံးကို တစ်ချက်တွေ့ကြည့်တာ တိုးတိတ်ညင်သာစွာနဲ့ မေးလိုက်တယ်။

“သူသတိမရသေးဘူးလားထင်”

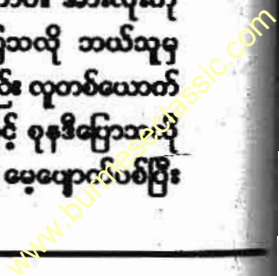
စုနဒီအသံတာ စိုးရိမ်ခြင်းကြောင့် တုန်ခါနေတယ်။ မျက်ဝန်းထဲမှာလည်း အမှန်ရဲ့သံစဉ်တွေကို ပေါက်ကွဲစေမယ့် ဆွေးမြေ့ခြင်းတွေ ပြာထွက်နေတယ်။ ဒါကို ထွင်းဦးတို့အုပ်စုက တွေ့မြင်လိုက်ကြတယ်။

“သိပ်လဲမစိုးရိမ်ပါနဲ့ စုနဒီ၊ ဆရာဝန်က အိပ်ဆေးထိုးပေး ထားလို့ အိပ်ပျော်နေတာပါ။ ပြောခင် နီးလာပါလိမ့်မယ်”

ထွင်းဦးစကားကြောင့် စုနဒီမျက်နှာမှာ စိုးရိမ်ခြင်းတွေအတော်အတန် လျော့ပါးသွားပြီ။

“ခုလို ထူးစစ်ကို ဝရုမစိုက်ကြတဲ့အတွက် အားလုံးကို ကျွန်မတော့ရှေးတင်ပါတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကြားမှာ အမှတ်အသားတွေရှိခဲ့ရင်လည်း ဒီနေရာမှာပဲ တော့ အေးပေးကြပါလို့ ကျွန်မတော်က တောင်းဆိုချင်တယ်”

“ရပါတယ် စုနဒီ၊ ကျွန်တော်တို့တာ တိုယ်ပိုင်အတ္တနဲ့ တိုယ်မှန်တယ်ထင်တာကို လုပ်ခဲ့ကြတာပဲ။ အားလုံးကို မြဲကြည့်လိုက်ရင် ဘယ်သူမှ မမှားကြသလို ဘယ်သူမှ မမှန်ခဲ့ပါဘူး။ အမှတ်အသားဆိုတာကလည်း လူတစ်ယောက် ရဲ့ဘဝကို ပူလောင်စေပါတယ်။ ဒါကြောင့် စုနဒီပြောသလို ကျွန်တော်တို့အားလုံးအမှတ်အသားကို မေ့ပျောက်ပစ်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေလို ခင်ကြရအောင်”

“တော့မှူးတင်ပါတယ် ကိုလွင်ဦး၊ ကျွန်မဘက်က နှင်းပွင့်ဖြူ အပါအဝင် ကိုလွင်ဦးတို့ကို သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေသတ်မှတ် ရို့ အဆင်သင့်ပါပဲ”

ရုနဒီစကားကြောင့် နော်တဲလယ်နဲ့ခင်သက်ရီတို့ ဖျတ်နှာထားတတ် အောင် ငြိမ်သွားကြတယ်။ နဂိုတည်းက သူမတို့ဟာ မိတ်ဆွေအား နှည့် ပြီး ပျော်ပျော်နေတတ်သူတွေပါ။ နှင်းပွင့်ဖြူဘက်က မခံချင်လိုသာ အဖျတ် အိသတွေ ထွက်ကုန်ကြတာ မတုတ်လား။ ခုလို ရုနဒီဘက်က အလျော့ပေး ထံတော့ ထွက်ထားတဲ့အဖျက်အိသတွေဟာ နွေရာသီမှာ နှင်းတွေပျောက် သလို မြူတစ်မှုန်မှ မရှိတော့ပေ။

“ရုနဒီ နှင်းပြောတဲ့စကားကို ငါတို့ကြိုဆိုပါတယ်။ တတယ် တော့ ကိုထူးစစ်ရဲ့နှလုံးသားပိုင်ရှင်တာ နှင်းသာလျှင်အငြိမ် သင့်ဆုံးပါ။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ နှင်းတို့နှစ်ယောက် ရဲ့ ငယ်ငယ်လေးတည်းက တွယ်ငြိလာတဲ့ သံယောဇဉ်ကို ငါတို့နှားလည်လိုက်လို့ပဲ”

ခင်သက်ရီတပြောပြီး လက်ကမ်းပေးလိုက်တယ်။ သူမရဲ့လက်တာ ရုနဒီ ထက်ထက် နှစ်ဆလောက်ရှိနေပါတယ်။ အိပေမယ် ရုနဒီဟာ တွေဝေမှုတင်း ခွဲစွာနဲ့ ခင်သက်ရီရဲ့လက်ကို ဆုတ်တိုင်လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ နော် ထဲလယ်ရဲ့လက်ဖဝါးနုနုလေးဟာ သူတို့ဆုတ်တိုင်ထားတဲ့လက်နှစ်ခုအပေါ် တို ကျရောက်လာပါတယ်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ဆုံးယောက်ကြားမှာ နားလည် ခြင်းတစ်စုံတစ်ရာ ထပ်လောင်းတည်ရှိသွားပါတယ်။

ရုနဒီတစ်ယောက် အိပ်မောကျနေတဲ့ ထူးစစ်မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်နေရင်းနဲ့ လွင်ဦးမပြန်ခင်ပြောသွားတဲ့ စကားလုံးတွေကိုကြားယောင်လိုက်မိတယ်။

“တတယ်တော့ ထူးစစ်တာ အရမ်းချစ်တတ်တဲ့လူတစ်ယောက်ပါ ရုနဒီ၊ သူ့ဘယ်လောက်အထိ အချစ်အတွက် ခံစားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်အသိဆုံးပါ”

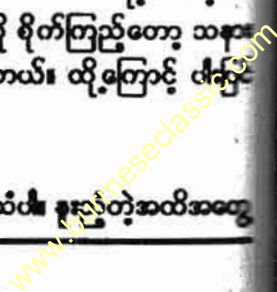
ရုနဒီခေါင်းကို သိသစ်လှိုက်ပါတယ်။ ကိုလွင်ဦးစကားတွေက သူမရဲ့ အမှားတွေကို ထောက်ပြလိုက်သလိုပဲ။ ငယ်ငယ်လေးတည်းက သံယောဇဉ်တွယ်တာလာတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့နှလုံးသားကို မရိပ်စားမိခဲ့တာကိုက ညံ့ထွန်းဌာန်းပေါ်လွင်နေတယ်။ ရုတော့ သူမလည်း ချစ်သူတို့ ခြတ်ခြတ်နိုးနိုးနဲ့ တန်ဖိုးထားချစ်တတ်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီ။ သူမချစ်သူတာ သူမတလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်တတ်တဲ့အတွက်လည်း ဂုဏ်ယူမိပါတယ်။ တတယ်လိုသာ သူမတို့နှစ်ယောက်ကြားကို နှင်းပွင့်ဖြူဝင်မလာခဲ့ရင် ခုလို နှင့်နှင့်သိသစ်ချစ်တတ်အုံးမှာ မတုတ်သေးပေ။ နှင်းပွင့်ဖြူကြောင့်သာ ငုတ်လျှိုးနေတဲ့ သူမရဲ့အချစ်တာ လှိုင်းပုတ်ပါများလို့ ပြိုကျတဲ့ကမ်းပေါ်နဲ့ တူနေပါတယ်။ နှင်းပွင့်ဖြူဆိုတဲ့ လှိုင်းလေးသာ သူမရဲ့မာနကမ်းပေါ်ကို လာမပုတ်ခဲ့လျှင် ထုထည်ကြီးမားစွာတည်ရှိနေတဲ့ မာန် မာနတွေကြောင့် အချစ်ဆိုတဲ့ အရာ သိသိသာသာပေါ်လာအုံးမှာ မတုတ်ပေ။

“ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါအုံး ရုနဒီ၊ ထူးစစ်နားမှာ ရုနဒီရှိနေရင် အရာအားလုံးပြီးပြည့်စုံသွားသလိုပါပဲ”

ဒါ ကိုလွင်ဦးနောက်ဆုံးပြောသွားတဲ့စကားပါ။ သူမတာ ထူးစစ်အတွက် အဲဒီလောက် အရေးပါတဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း အစကသာလို့ မသိခဲ့တာ ဖြစ်လိမ့်။ အိပ်မောကျနေတဲ့ ထူးစစ်မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်တော့ သနားစရာကောင်းလောက်အောင် အပြစ်ကင်းစင်နေပါတယ်။ ထို့ကြောင့် ငါ့ရှင်လေးကို ညင်သာစွာပွတ်သပ်လိုက်မိတယ်။

“အင့်”

ထူးစစ်ဆီက ခပ်တိုးတိုးထွက်ပေါ်လာတဲ့ အသံပါ။ နူးညံ့တဲ့အထိအတွေ့

ကြောင့် ထူးစစ်တစ်ယောက်မျက်လုံးကို ဆတ်ခနဲခွင့်လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ ဆွဲပြောရာတောင်းတဲ့မြင်တွင်းက သူ့ကိုဆီးကြိုနေပါတယ်။

“တင်”

ပထမတော့ သူ့အမြင်မှာသလားလို့ ထင်မိတယ်။ မျက်လုံးကို ဆတ်ခနဲ ဖိတ်ပြီး မျက်ခွင်းပြန်ခွင့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ အမြင်မှားတာ တေ့တ် ခုန်း သိရှိလိုက်ပါတယ်။

“ရုနီ နှင့် ငါ့ဆီလာတယ်နော်”

ထူးစစ်အသံမှာ အံ့ဩခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်းတွေ ပါနေတယ်။ အချစ်ကို အပြီးအပိုင်ဆုံးရှုံးချေပြီလို့ထင်တဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက်တော့ ချောင်လင့်ချက်တွေ ပြန်ပြီးတောက်ရလိုက်သလိုပါပဲ။

“နှင်သိပ်အံ့ဩသွားလား တင်။ မအံ့ဩပါနဲ့ ထူးစစ်ရယ်။ နှင်က ငါ့အတွက်အများကြီး ပေးဆပ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ အကြောင့် နှင့်ကို ပြန်ပြီးပေးဆပ်ဖို့ ငါလာခဲ့ပါတယ်”

ဒီစကားကို ရုနီကအပြုံးနဲ့ ပြောလိုက်တာပါ။ ထိုအပြုံးမှာ ဖမ်း၊ ဖာနာ တွေ ကင်းစင်တဲ့အတွက် သန်ရှင်းတောက်ပြောင်နေတယ်။

“နှင်ကကယ်ပြောတာလား ရုနီ။ ငါနဲ့နှင်းပွင့်ဖြူ ချစ်သူတွေ မတုတ်ဘူးဆိုတာ နှင်သိပြီပေါ့”

“ငါ့အားလုံးကို သိသွားပါပြီ ထူးစစ်။ ငါ့ပုံတိစ္ဆာလည်း နှင်ထောင်ချောက်ဆင်ခံလိုက်ရတာပါ”

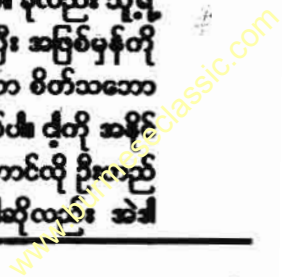
“တင်... အဲတွေကို နှင်ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“နှင်းပွင့်ဖြူကိုယ်တိုင် ငါ့ဆီလာပြီး ရှင်းပြတာပေါ့”

ထူးစစ်မျက်ဝန်းထဲမှာ နှင်းပွင့်ဖြူရဲ့မျက်နှာ မျက်ခနဲပေါ်လာပြီး

“သူ့ကို ဒီလိုသာဖြစ်လို့လုပ်တာလဲ မသိဘူးနော်။ ငါက နှင်းပွင့်ဖြူကို စိတ်သဘောထားပြုစင်ရုံသားတဲ့လူတစ် ယောက်လို့ထင်မိတာ ခုတော့ ငါ့ရဲ့အထင်တွေ မှားသွားပြီ”

“အားလုံးကိုမေ့လိုက်ပါတော့ ထူးစစ်ရယ်။ ခုလည်း သူ့ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေမှာ မှားမှန်သလို ငါ့ဆီလာပြီး အပြစ်မှန်ကို ဝန်ခံတာပေါ့။ တကယ်တော့ နှင်းပွင့်ဖြူက စိတ်သဘော မြင့်မြတ်ပြုစင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ ငါ့ကို အမှီ လိုချင်တဲ့စိတ်ကြောင့်သာ ကျားနာတစ်ကောင်လို ပြီးလည် ရာလျှောက်ပိုင်နေတာ။ သူ့နေရာမှာ ငါဆိုလည်း အဲဒါ

ထက်စော လုပ်မိမှာပဲ။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ ငါ့အတ္တ
ဆန်တဲ့တစ်ဖက်သတ်အပြင်တွေအောက်မှာ သူ့တာ အရက်
ခွဲခံလိုက်ရလို့ အဲဒီအတွက် ငါတောင်းပန်ပြီးပြီ ထူးစစ်။
ခုဆို နှင်းပွင့်ဖြူတို့အုပ်စုနဲ့ ငါ့ကြားမှာ ဘာအပြူးအတေးမှ
မရှိတော့ဘူး”

“နင့်စကားတွေကြားရတာ ငါဝမ်းသာပါတယ် ခုနဒီ။
နှင်းပွင့်ဖြူနဲ့လွင်ဦးကြောင့် နှင်းနဲ့ငါ ရှင်တွေ တွဲရမယ့်အခြေ
အနေဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကြောင့်ပဲ ငါတို့
နှစ်ယောက် ပြန်ဆုံခဲ့တယ်။ ဒီတော့ နှင်းကို ငါမေးချင်တယ်။
ငါသူတို့တို့ မုန်းရမလား။ မမုန်းရဘူးလား။ နှင့်စကား
အတိုင်း ငါလိုက်မှာမှာပါ”

“အို... ဘာလိုမုန်းရမှာလဲ ထူးစစ်ရယ်။ ခုဆို ငါတို့အား
လုံးတာ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သွားကြပြီလေ။ အချိန်တန်ရင်
တိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ရမှာပဲတာ။ တွေ့ဆုံတုန်းမှာ ဖျော်ဖျော်
ပါးပါးနေကြတာပေါ့။ ငါလည်း အရင်လို ဟနပကြီးတော့တူ။
နှင်လည်း ဒီနေ့တစ်ပြေး အရက်လုံးဝမသောက်နဲ့တော့”

“စိတ်ချပါ ခုနဒီ။ ငါတာ နှင့်ရဲ့စကားကို မြေဝယ်မကျ
နားထောင်ပါ့မယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်။”

“ဒီစကားကြားရတာ ငါဝမ်းသာပါတယ် ထူးစစ် အခု
နှင်ဒဏ်ရာဘယ်လိုနေသေးလဲ။ အဲဒီလူသုံးယောက်
ဘယ်သူတွေလဲ”

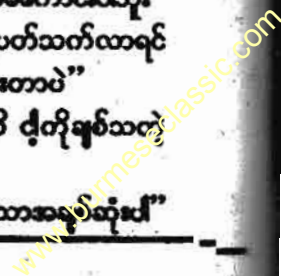
“နှင့်ကြောင့် ငါနဲ့ရန်ဖြစ်တဲ့တောင်တွေလေ မှတ်မိလား။
ငါအရက်သောက်ပြီး ပြန်အထွတ်လာမှာ ပိုင်ပြီဆိုပြီး ငါနဲ့
အလစ်ချောင်းထိုးတာ။ တော်သေးတာပေါ့။ ငါအရောင်ပြန်
လို့ နည်းနည်းလေးပဲ ထိသွားတာ”

“နှင်သိပ်နာသွားလားတောင် ငါတကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ဒီလောက်တော့ ငါမပူပါဘူးတော့။ နှင်နဲ့ပတ်သက်လာရင်
ငါက အသတ်ကိုတောင်စွန့်ဖို့ ဝန်မလေးတာပဲ”

“အို... ထူးစစ်ရယ်။ အဲဒီလောက်အထိ ငါ့ကိုချစ်သတဲ့
လား”

“ချစ်တာပေါ့ ခုနဒီရယ်။ ငါ့ဘဝမှာ နှင့်ကိုသာအရယ်ဆုံးပါ”

“ယုံပါတယ်တာ။ နင့်ရဲ့ချစ်တတ်တဲ့နှလုံးသားတာ ငါ့အတွက် ပဲဆိုတာ အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်လိုက်ပါပြီ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဂုဏ်ဒီရယ်”

ထူးစစ်ဒဏ်ရာကို မေ့လျော့ကာ ဂုဏ်ဒီရဲ့လတ်ဝင်ရောက်မှုကို ဆုတ်တိုင် ဆိုက်ပါတယ်။

“ဂုဏ်ဒီ”

“ပြောလေ ထူးစစ်”

“ကျောင်းပြီးရင် နင့်ကို ငါ့လက်ထပ်ချင်တယ်။ တစ်သက်လုံး နင့်ရဲ့အိမ်နဲ့အာဏာမှာ ငါ့ဘဝကို ပေးဆပ်ချင်တယ်။ နင့်အတွက် ငါတာကြီးဆွဲရာကတော့ ရှင်သေးရှင်ကလေးဖြစ်ရင်တောင် တော့နှပ်နေမှာပါ”

“အဲဒီလောက်အထိမလိုပါဘူး ထူးစစ်ရယ်။ ငါ့တာ မိန်းမသားတစ်ယောက်ပဲသိသရွာနဲ့ နင့်ရဲ့အချစ်အောက်မှာပဲ မိုထုံမှာပါ။ နင်ကသာ ငါ့ကို သက်ဆုံးတိုင်အထိ သရွာမို့မိုင်ပါစေ”

“မိတ်ချပါ ဂုဏ်ဒီ။ ငါ့ဘဝတာလည်းနင်၊ ငါ့အသက်တာလည်းနင်၊ ငါ့နှလုံးသားတာလည်း နင်ပါပဲ”

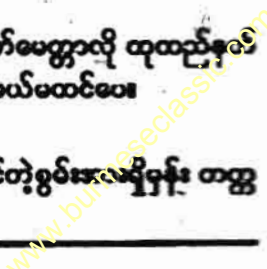
ဂုဏ်ဒီကြည်နူးစွာပြုံးလိုက်ပါတယ်။ သူမဟာ တက္ကသိုလ်မှာ အချစ်တတ်ဆုံးသာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရရှိလိုက်ပါပြီ။ အဲဒီအတွက် သူမလိုက်သလို အမြဲတမ်းတော့နှပ်နေမှာပါ။ တကယ်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ နီးလျှော်နဲ့ဝေးခဲ့ကြပြီး ဝေးပြီးမှ ပြန်နီးရတဲ့ တက္ကသိုလ်၏ပြေပေါ်မှ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ နှစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြပါပြီ။

ခုတော့ နှစ်ဦးစလုံးရဲ့ရင်ထဲမှာ ချစ်ခြင်းရဲ့ ရင်ခုန်သံစည်းချက်တွေ နှုတ်ထွက်ပေါ်နေပါတယ်။ ထိုရင်ခုန်သံစည်းချက်တွေနဲ့အတူ ကြောခင်မှာ သည်း နားလည်မှုတွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ လှပသောအချစ်မိစ္ဆာန်လေးကို ခန့်ဆင်းနိုင်တော့မှာပါ။

ဒါကို ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်ပြီး မိခင်တစ်ယောက်မေတ္တာလို ထုထည်နှလုံးနှိုင်းထွန်းတဲ့ တက္ကသိုလ်ပြေကြီးကတော့ အံ့ဩမယ်မထင်ပေ။

သာကြောင့်လဲဆိုတော့

အချစ်ဆိုတာ အရာရာကို လှုပ်ခတ်စနစ်တီးမိုင်တဲ့စွမ်းအားလျှော့နည်း တက္ကသိုလ်ပြေကြီးက သိရှိနေလိုပါပဲ။

နောက် (၂) နှစ်ခန့်အကြာ

“အုပဲ အုပဲ. . .”

ပုခက်အတွင်းမှ သမီးလေးငိုသံကြောင့် ထူးစစ်ယောက်ျားစားရိက္ခာ ထုပ်နေရင်း အိမ်ရှေ့ကို အပြေးကလေးထွက်လာခဲ့တယ်။ ဒီသမီးလေးဟာ သူ့နဲ့စုနီလက်ထပ်ပြီးလို့ ပထမဆုံးထုတ်ထုပ်လိုက်တဲ့ မျိုးဆက်သစ်လေးပါ။ အဝေတူလို့လား မသိဘူး။ ချောလိုက်တာ စက်စက်တိုလိုလို။

“အုပဲ အုပဲ. . .”

“အုပဲ အုပဲ. . .”

သမီးလေးက အဆတ်ပြတ်ငိုနေတုန်း။ ဒီလောက်ငိုနေတာကို စုနီက အကြောင့်ကြားပါလိမ့်။ ဒီမိန်းမကတော့ထား. . .တင်း. . .

ထူးစစ်စိတ်ထဲကနေ အပြတ်ကြိမ်းပါးပြီး သမီးလေးကို တောက်ယူ ဆွဲချီချော့လိုက်တယ်။ အခုခေတ်စားနေတဲ့ တစ်တော့ပ်သီချင်းနဲ့ပါ။ အကြောင့် သမီးလေးဟာ ကြောင်တောင်တော်နဲ့ အငိုရပ်သွားတယ်။ ထို့နောက် သာတို့ အဘောကျာသွားလဲ မသိဘူး။ ပါးစပ်လေးဖြဲကာ ရယ်နေတော့တယ်။

“အံ့မယ်. . . သမီးလေးက တစ်တော့ပ်သီချင်းကြိုက်တယ် ပေါ့။ အေး. . . အေး ဝေကြီးထပ်ဆိုပြမယ်။ သေချာနား ထောင်နော်”

သူပြောမှ သမီးလေးပါးစပ်က အရည်တွေကျလာတယ်။ အင်း သရေကျ တယ်ဆိုတာ အဲကိုပြောတာဖြစ်မယ်။ ထို့နောက်စိတ်ထဲရှိတဲ့ ခံစားချက်တို့ အစ်တော့ပ်သီချင်းလုပ်လိုက်တယ်။

“ဝိန့်. . . ဝိန့်. . . ခြောက်. . . ခြောက်. . . အမေပျောက်”

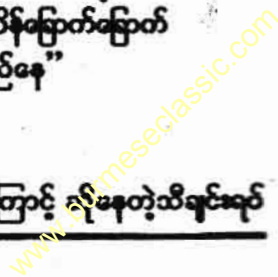
“ဝိန့်. . . ဝိန့်. . . ခြောက်. . . ခြောက်. . . အမေပျောက်”

“တေ့. . . အဝေပြောမယ်နားထောင်ပါ. . . ဝိန့်ခြောက်ခြောက် နဲ့သမီးအမေ နောက်ထပ်နဲ့လျှောက်လည်နေ”

“သာပြောတယ်”

“အမယ်ထွေး”

မိုးကြိုးပစ်ချတိုက်သလား ထင်ရတဲ့အသံကြောင့် နှိုနေတဲ့သီချင်းရပ်

သွားတယ်။ ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဒေါသတွေနဲ့ ပြည်လျှံနေတဲ့ ဂုဏ်ရဲ့မျက်နှာ

“ထူးစစ် ဂုဏ်တ နှင်သာစကားပြောတာလဲ”

“ငါသာပြောလို့လဲတာ”

“လိမ်တယ်ဗေ၊ တုတ်ထား၊ ငါအတုန်ကြားတယ်”

“ဘယ်လိုလဲ ကြိုက်ထား”

“သာ”

“ငါသိချင်ဆိုတဲ့အသံကိုပြောတာ၊ ပရိုသတ်တစ်ဦးအနေ နဲ့ ဝေဝန်ပေးစမ်းပါ”

“သာသိချင်လဲ၊ သမီးလေးကို ငါ့မတောင်းကြောင်းတွေ အတင်းပြောနေတာ မတုတ်ထား”

“နှင်တလည်းထား၊ ငါက သမီးကိုလို့ သိချင်ဆိုပြန်နေတာပါ”

“မလိမ်နဲ့၊ ငါ့အကြောင်းအတင်းပြောနေတာ”

“သိချင်ဆိုနေတာပါဆို”

“အတင်းပြောတာ”

“သိချင်ဆိုတာ”

“အတင်းပြောတာ”

“သိချင်ဆိုတာ”

“ဒီမှာ ထူးစစ်”

“ဟာလဲတင်”

“နှင်တတယ် သိချင်ဆိုတာထား”

“မလိမ်ဘူး တကယ်”

“အဲဆို တီးလုံဆံ ဘယ်မှာလဲ”

“တင်”

“ငါ့နားထောင်ဖူးတဲ့ သိချင်တိုင်းမှာ နောက်ခံတီးလုံ၊ ရှိတယ်”

“အ . . .က . . .တော့ . . .တာ”

သူ့ဘာဆက်ပြောရမလဲလို့ စဉ်းစားနေချိန်မှာ သမီးလေးရဲ့ခါးထွတ် ဝေါ်လာတယ်။

“အုဝဲ အုဝဲ . . .”

“အုဝဲ အုဝဲ . . .”

www.burmeseclassic.com

သူခေါင်းထဲမှာ ဖျတ်ခနဲအကြံရလိုက်တယ်။

“အဲဒီမှာတီးလုံးသံတွေလာ။ သမီးလေးက ခုမှသတိရလို့ ထတီးတာ ဆက်တီးလိုက်စမ်း သမီးလေး”

“အုဝဲ အုဝဲ. . .”

“အုဝဲ အုဝဲ. . .”

“တုတ်ပြီကွ”

သူအားရဝမ်းသာနဲ့

“ဝိန်. . .အုဝဲ. . .”

“ဝိန်. . .အုဝဲ. . .”

“မြောက်. . .အုဝဲ. . .”

“မြောက်. . .အုဝဲ. . .”

“သူ့အပေပျောက်. . .အုဝဲ. . .အုဝဲ. . .”

“တေ့. . .အုဝဲ. . .”

“အဝေပြောတာနားထောင်ပါ. . .အုဝဲ. . .အုဝဲ. . .အုဝဲ”

“ဝိန်မြောက်မြောက်နဲ့သမီးအပေ. . .အုဝဲ. . .အုဝဲ. . .”

အုဝဲ”

“နောက်လင်နဲ့လျှောက်လိုလည်. . .အုဝဲ. . .အုဝဲ. . .”

အုဝဲ”

ရုနဒီပိတ်မထိန်းနိုင်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် သမီးလေးကို တွေးတဲ့ထမ်း နားတန်နဲ့ထူးစစ်ခေါင်းကို ခေါက်လိုက်တယ်။

“ဝွမ်း ဝွမ်း ဝွမ်း”

“အား လား လား”

ထို့ကြောင့် ထူးစစ်လည်း ခေါင်းလေးကိုပွတ်ကာ ရုနဒီဖျတ်နှာကို ငေး နှည့်လိုက်တယ်။

အင်း. . .ဒီဖျတ်နှာပေါက်မျိုးက အပျိုတုန်းကဆို တော်တော်ချော့မှာပဲ။

ရိုးသားစွာ

ကြိုးစားလျက်

နေခ

www.burmeseclassic.com